

ΝΕΟΦΑΝΕΙΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑ¹

τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ,
Γραμματέως τῆς Σ. Ε. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων.

Α΄

1. Εἰσαγωγικά

Ὁ εἰκοστός αἰώνας ὑπῆρξε καταλυτικός γιὰ τὴν ἱστορική πορεία τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐκρηκτικά ὑπερπλήρης σέ κοινωνικά, τεχνολογικά καὶ ἐπιστημονικά ἐπιτεύγματα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Κατέγραψε ἀκόμη τὶς συνέπειες τῶν ἐπαναστατικῶν κινήματων τοῦ 19^{ου} αἰῶνα καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20^{ου} τόσο σέ θεωρητικό, ὅσο καὶ σέ πρακτικό ἐπίπεδο, μέσῳ τῶν ὁποίων ὁ ἀνθρώπος προσπάθησε νὰ ἐφαρμόσει στὴν πράξιν τὸν ἱστορικό ὕλισμό.

Ὁ ἀνθρώπος μάλιστα τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ 20^{ου} αἰῶνα ἀπετόλμησε νὰ μιλήσει ἀκόμη καὶ γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ, ἐπιχειρώντας νὰ ἐξοβελίσει ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα δρώμενα τὸν Θεό καὶ νὰ ἐρμηνεύσει τὰ πάντα ὡς ἐπιτεύγματα τῶν δικῶν του δυνατοτήτων καὶ μόνον, διαγράφοντας τὴν πρόνοια καὶ τὸ θέλημα ἐνός Πανσόφου καὶ Παναγάθου Δημιουργοῦ.

Ὁ ἀνθρώπος τῆς ἐποχῆς τῆς νεωτερικότητος, ὅπως συνηθίζεται νὰ ἀποκαλεῖται ἡ ἐποχή μας, διαπιστώνοντας τὴν αὔξηση τῆς γνώσεώς του καὶ ναρκισσευόμενος γιὰ τὴν θαυμαστή πράγματι τεχνολογία του, ἐμπιστέφθηκε τὰ πάντα στὴν ἐπιστήμη καὶ στὴν τεχνολογία, στίς ὁποῖες ἀπέδωσε μεσσιανικό χαρακτήρα. Ἔστησε ἔτσι ἓνα εἶδος νέας θρησκείας, τὴν «**θρησκεία τῆς ἐκκοσμίκευσης**²», μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ἔλειπε ὁ Θεός. Σ' αὐτὴν ἐστήριξε τὶς ἐλπίδες του γιὰ τὴν λύση ὅλων τῶν προβλημάτων του. Δηλαδή πίστεψε ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος ὅτι μπορεῖ μόνος του νὰ λύσει ὅλα ἀπολύτως τὰ προβλήματά του στηριγμένος μόνον στίς δικές του δυνάμεις καὶ στίς ὀξύτερες πράγματι διανοητικές ικανότητές του, ἀποκλείοντας ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ τὴν ζωὴ του τὸν Θεό. Στὴν μέθη του αὐτὴ ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος «οὐκ ἔδωκεν δόξαν τῷ Θεῷ» (Λουκ. ιζ' 18). Ἄντὶ τούτου αὐτονομήθηκε ἀπὸ τὸν Θεό καὶ ἀποφάσισε νὰ πορευθεῖ ὀλομόναχος τὸν δρόμο του, λατρεύοντας τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του. Αὐτὴ τὴν συμπεριφορὰ χαρακτηρίζουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς «**εὐ-αγγέλιο τοῦ ὄφους**», δηλαδή ἐπανάληψη τῆς πρώτης ἀνταρσίας καὶ τῆς ἀποστασίας τῶν πρωτοπλάστων ἀπὸ τὸ θέλημα καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως, κατὰ τὴν ἀναμφισβήτητη αὐτὴ ἀνοδικὴ πορεία του, ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος διεπίστωσεν ὅτι πληθώρα ἀπρόβλεπτων προβλημάτων παρουσιάστη-

καν, κοινωνικῶν, περιβαλλοντικῶν, ὑπαρξιακῶν, ἠθικῶν κ.ἄ., πού μείωσαν τὴν ἐλπίδα του γιὰ μιά παραδεισένια κατάσταση, ὅπως νόμιζε, καὶ γέμισαν τὴν καρδιά του μὲ ὑπαρξιακό φόβο. Μόλυνση τοῦ περιβάλλοντος, νέες ἄγνωστες μέχρι τώρα ἀσθένειες, πληθυσμιακὴ ἔκρηξη, κρίση στὴν ἐργασία, ἄνισος καταμερισμός τῶν ἀγαθῶν, ἔλλειψη ἀξιοπρεποῦς διαβιώσεως, κοινωνικὴ ἀδικία, συγκρούσεις κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς, πυρηνικὴ ἀπειλή, εἶναι μερικῆς ἀπὸ τὶς κακῆς συνέπειες τῆς χωρὶς Θεοῦ ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνολογικῆς προόδου τοῦ ἀνθρώπου, οἱ ὁποῖες τὴν κάνουν νὰ χάνει τὸν μεσσιανικό χαρακτήρα μὲ τὸν ὁποῖο τὴν εἶχε περιβάλει ὁ ἀνθρώπος.

Ἡ ἀπογοήτευση ἀπὸ τὴ νέα αὐτὴ ἀπρόσμενη πραγματικότητα προξένησε στὸν σύγχρονο ἀνθρώπο **κενὰ** ἠθικά, κοινωνικά καὶ κυρίως ὑπαρξιακά. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κρίσιμη στιγμή, σ' αὐτὸν τὸν κρίσιμο μεταφυσικό προβληματισμό τοῦ ἀνθρώπου, πού κρίνονται συστήματα καὶ ἀξίες, κάποιοι ἐπιτήδριοι μὲ μελετημένους πονηροὺς τρόπους ἔρχονται νὰ ὑποσχεθοῦν τὴν «ἀληθινὴ λύση» ὅλων τῶν προβλημάτων του. Νὰ δώσουν στὸν ἀνθρώπο μιά νέα ἐλπίδα. Αὐτὴ τὴ φορά ὁμως ὁ «μεσσίας» δὲν ἔχει τὸ ἔνδυμα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας ἢ τῆς ψυχολογίας. Φορεῖ τὸ ἔνδυμα τῆς «θρησκείας».

Ἔτσι, ἐμφανίζονται οἱ «ἐμποροὶ ἐλπίδας», οἱ «πλασιεὶ τοῦ μεταφυσικοῦ», οἱ «ἐμποροὶ ἠθικῶν θρησκείαν», κυρίως ξενόφερτοι «μισσιονάριοι» ἢ ἐπαγγελματίες γυρολόγοι, καὶ ὑπόσχονται στὸν συγκεχυμένο καὶ περιπλανώμενο ἀνθρώπο, ἰδιαίτερα στὴν ἐναλλαγὴ τῆς 2^{ης} πρὸς τὴν 3^η χιλιετία, τὴν «σίγουρη» αὐτὴ τὴ φορά λύση τῶν προβλημάτων του. Ἀρκεῖ αὐτός, βεβαίως, νὰ παραδώσει σ' αὐτούς τὸν ἑαυτό του ὀλόκληρο, τὴν προσωπικὴ του ἐλευθερία (μερικῆς φορές καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του) καὶ συνήθως μαζί μ' αὐτὰ καὶ ὅλα τὰ ἐπιγῆς ἀγαθὰ του. Παρουσιάζονται ὡς σοφοί, «θεοί» καὶ παντογνώστες, ἐνῶ εἶναι ἀπλῶς πονηροὶ καὶ ἄσχετοι μὲ τὰ οὐσιώδη καὶ ζωτικά προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου, πού «προκόπτουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον πλανῶντες καὶ πλανώμενοι» (Β' Τιμ. γ' 13). Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι πού γεννιέται στίς μέρες μας τὸ φαινόμενο-προβλημα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας.

Τὸ φαινόμενο αὐτό, πού δὲν εἶναι μόνον ἑλλαδικό, ἀλλὰ διεθνές, εἶναι ἰδιαίτερα ἀνησυχητικό γιὰ μᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους Ἑλληνες, ἰδιαίτερα μετὰ τὴν ἔνταξη μας στὴν Ἐνωμένη Εὐρώπη πού χαρακτηρίζεται γιὰ τὴν ἐθνικὴ, θρησκευτικὴ καὶ πολιτισμικὴ πολυμορφία της καὶ ἀνομοιογένειά της. Ἐάν δὲν προσέξωμε

1. Εἰσήγηση πραγματοποιηθεῖσα στό Σεμινάριο Ἐπιμορφώσεως Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

2. π. Α. Ἀλεβιζοπούλου, «Ἡ χαμένη ἀθωότητα», σελ. 33.

κινδυνεύουμε νά χάσωμε, μαζί μέ τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς μας καί τήν ἐθνική μας ταυτότητα καί συνοχή.

Μέσα σ' αὐτές τῖς διαπιστώσεις τίθεται τό θέμα: **«Νεοφανεῖς αἱρέσεις καί παραθρησκεία, ὡς πρόβλημα καί ὡς ἀπειλή».**

2. Τό φαινόμενο τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων

Γιά τήν Ἐκκλησία μας, **τό φαινόμενο τῶν αἱρέσεων** δέν εἶναι ἄγνωστο καί νεοφανές. Ἦδη ἀπό τούς πρώτους χριστιανικούς χρόνους (καί μάλιστα ἀπό τῖς πρώτες δεκαετίες) παρουσιάστηκαν στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας αἱρέσεις καί σχίσματα καί ἔκτοτε πολλάκις Τήν ἀπησχόλησαν. Ἐξ ἄλλου, οἱ αἱρέσεις ὑπῆρξαν τό κύριο αἶτιο τῆς συγκλήσεως τῶν τοπικῶν καί οἰκουμενικῶν συνόδων, ἀλλά καί ἡ πρόκληση γιά τήν γόνιμη ἀνάπτυξη τῆς πατερικῆς θεολογίας.

Τό σύγχρονο ὅμως φαινόμενο τῆς πλάνης καί τῆς αἱρέσεως διαφέρει ἀπό τά προηγούμενα τόσον στήν ἔκταση ὅσον καί στά **χαρακτηριστικά (μορφή)**. Οἱ σύγχρονες αἱρέσεις εἶναι πολυάριθμες, δέν ἐκδηλώνονται ὅλες ὡς θρησκευτικές αἱρέσεις οὔτε ἀντιπαρατίθενται ὅλες πολεμικά ἔναντι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Πολλές φορές ἐμφανίζονται μάλιστα καί μέ Ὁρθόδοξα προσώπια ἢ χρησιμοποιοῦν χριστιανική ὀρολογία καί χριστιανικά κείμενα, διαστρεβλώνοντας τήν ἔννοια καί τό περιεχόμενό τους. Ἔτσι ἐπιτυγχάνουν συχνά νά παραπλανήσουν τούς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς ἢ νά τούς ὀδηγήσουν σέ σύγχυση, διαβρώνοντας τό Ὁρθόδοξο φρόνημά τους. Τό γεγονός αὐτό ἀποτελεῖ γιά τήν Ἐκκλησία μας σοβαρότατο ποιμαντικό πρόβλημα.

Προτοῦ ὅμως προχωρήσουμε, εἶναι ἀνάγκη νά κάνουμε μιά ἐπισήμανση: Οἱ σύγχρονες αἱρέσεις δέν ἔχουν ὅλες τά ἴδια χαρακτηριστικά οὔτε ἀνήκουν ὅλες στήν ἴδια κατηγορία. Διαφέρουν ριζικά μεταξύ τους στήν προέλευση, στήν ταυτότητα, στήν δομή καί στήν διδασκαλία. Τό μόνον κοινό χαρακτηριστικό τους καί ὁ τόπος τῆς συμφωνίας τους εἶναι ἡ σύμπτυξη κοινοῦ μετώπου κατά τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Πρός τοῦτο, μεθοδεύουν σειρά ἐπιθέσεων κατά τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ἐκπροσώπων της, πραγματοποιοῦν ἐκδηλώσεις καί συμπόσια μέ ὀργανωμένες διαμαρτυρίες γιά δήθεν καταπάτηση τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τους καί τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τους καί προβάλλουν τήν ἀπαίτηση γιά κατάργηση τοῦ νόμου ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει τόν ἀθέμιτο προσηλυτισμό καί συστρατεύονται μέ ἐκείνους πού ζητοῦν τόν χωρισμό Κράτους καί Ἐκκλησίας.

Ἔνεκα αὐτῆς τῆς πολυμορφίας καί τῆς ποικιλίας πού παρουσιάζουν οἱ νεοφανεῖς αἱρέσεις, εἶναι ἀναγκαῖο νά τῖς κατατάξωμε, κατ' ἀρχήν, σέ δύο μεγάλες ὁμάδες, ἀνάλογα μέ τήν προέλευσή τους καί τήν διδασκαλία τους.

Ἔτσι, διακρίνομε, πρωτίστως, ἀφ' ἑνός μὲν, τῖς ὁμάδες ἐκείνες πού ἔχουν χριστιανικά ἢ ψευδοχριστι-

ανικά χαρακτηριστικά καί εἶναι οἱ κατά κυριολεξίαν αἱρέσεις καί, ἀφ' ἑτέρου, ἐκείνες πού διαφοροποιοῦνται οὐσιαστικά ἀπό τήν χριστιανική πίστη, ἀλλά καί τήν διδασκαλία τῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν, τῖς ὁποῖες καί χαρακτηρίζομε ὡς παραθρησκευτικές ὁμάδες (διεθνῶς σέκτες ἢ λατρεῖες-cults).

Ἐπὶ αὐτῶν δηλαδή ἀφθονία προσφορᾶς γιά ὅλα τά γούστα. Ἔτσι συναντᾶ κανεῖς μιά ἀτέλειωτη σειρά αἱρέσεων καί σεκτῶν, μέ ποικίλα χαρακτηριστικά ὅπως χριστιανικά, ψευδοχριστιανικά, χιλιαστικά, ἔσχατολογικά, φιλοσοφικά, πολιτιστικά, παιδαγωγικά, ἀποκρυφιστικά, νεογνωστικά, πνευματιστικά, γκουρουϊστικά, ἰνδουϊστικά, βουδιστικά, ἰαπωνικά, ἰσλαμικά, παραψυχολογικά, οὐφολογικά μέχρι καί νεοειδωλολατρικά, καί σατανιστικά.

Τό τραγικό εἶναι ὅτι ὅλες αὐτές οἱ μορφές τῆς πλάνης δέν ἀποκαλύπτουν πάντοτε τό ἀληθινό τους πρόσωπο, γι' αὐτό καί εὐκόλα μποροῦν νά ἐπιτύχουν τόν προσηλυτιστικό τους σκοπό.

Πρέπει ἀκόμη νά συμπληρώσωμε ὅτι, παρά τῖς «θεωρητικές» διαφορές τους προκαλοῦν συχνά ἐξίσου ἀρνητικές συνέπειες, γι' αὐτό καί στίς δύο αὐτές κατηγορίες, μπορεῖ νά συναντήσῃ κανεῖς ὁμάδες μέ χαρακτηριστικά «καταστροφικῆς λατρείας».

3. Εἰδικά χαρακτηριστικά

α. Μιλώντας, πρῶτον, γιά τῖς χριστιανικές αἱρέσεις καί τῖς παραχριστιανικές ὁμάδες, πρέπει νά ποῦμε ὅτι εἶναι ὁμάδες μέ πολλές καί σοβαρές ἀποκλίσεις καί διαφοροποιήσεις ἀπό τήν Χριστιανική Ἀλήθεια. Πρόκειται συνήθως γιά διδασκαλίες ἢ ὀργανωμένες ὁμάδες πού πιστεύουν στόν Ἰησοῦν Χριστό, ἢ τουλάχιστον ὀμιλοῦν γι' Αὐτόν. Εἶναι δηλαδή ὁμάδες πού κινοῦνται ἐντός τοῦ χριστιανικοῦ χώρου. Μερικές ἔχουν ἀπωλέσει κάθε χριστιανικό χαρακτηριστικό στό «δόγμα» τους ἢ στό πολίτευμά τους, ὅπως εἶναι οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», οἱ Μορμόνοι, οἱ Ἀντβεντιστές κ.ἄ.

Κύριο χαρακτηριστικό τῶν ὁμάδων αὐτῶν, εἶναι ἡ μικρή ἱστορική πορεία τους, πού δέν ἔχει καμία σχέση καί σύνδεση μέ τήν ἱστορική Ἐκκλησία πού ἴδρυσεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός, οὔτε στήν πίστη, οὔτε στήν λατρεία, πολύ περισσότερο στήν «ἀποστολική διαδοχή». Ἡ ἱστορία τους ξεκινᾶ αὐθαίρετα καί ξαφνικά, μόλις μερικές δεκαετίες πρὶν, ὅπως τῶν Ἑλλήνων Νεοπεντηκοστιανῶν στή δεκαετία τοῦ '60 καί ἄλλων στή δεκαετία τοῦ '20. Ἄλλες ὁμάδες ἔχουν ζωή 100 ἢ τό πολύ 130 ἐτῶν, ὅπως ἡ ἐταιρεία «Σκοπία» τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά».

Ἄλλο χαρακτηριστικό τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων εἶναι οἱ φονταμενταλιστικές διδασκαλίες τους, ἢ σκληρή συμπεριφορά τους πρὸς τούς ἔξω καί ἡ αὐστηρότητα στήν πειθαρχία τῶν ὁπαδῶν, ἢ ὁποῖα ἐνίοτε παίρνει τόν χαρακτήρα ἀπειλῆς. Ἀκόμη χαρακτηρίζονται γιά τῖς ἔντονες ἔσχατολογικές διδασκα-

λίες τους και τίς δήθεν προφητικές προβλέψεις τους, για τίς όποιες συνεχώς διαψεύδονται. Οί συνεχείς αναγγελίες του τέλους του κόσμου (συστήματος κατά τους Χιλιαστές) και η άπειλή του Αντιχριστού ή η ύπόσχεση της λεγομένης «άρπαγής» (κατά τους Πεντηκοστιανούς), ολοκληρώνουν την μέθοδο του «πνευματικού βιασμού» και της καταπίεσεως της ανθρώπινης προσωπικότητας και της στερήσεως βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων των όπαδών τους. Και είναι αυτές ακριβώς οί ομάδες που, όταν καταγγελλθούν, διαμαρτύρονται ότι καταπατούνται τάχα τά ανθρώπινα δικαιώματά τους και η θρησκευτική έλευθερία τους.

Αριθμητικώς, οί δραστηριοποιούμενες στην Ελλάδα νεοφανείς χριστιανικές αίρέσεις και παραχριστιανικές ομάδες ανέρχονται στίς 100 περίπου, μέ σημαντικές διαφορές και αντιθέσεις μεταξύ τους.

β. Μιλώντας τώρα για την **παραθρησκεία** πρέπει να πούμε ότι πρόκειται για διδασκαλία ή συγκροτημένη ομάδα ή οργάνωση (σέκτα) που δέν εντάσσεται στον χριστιανικό χώρο, ακόμη και όταν χρησιμοποιεί χριστιανική όρολογία: δέν πιστεύει στον Χριστό, ακόμη και όταν χρησιμοποιεί τον όρο «χριστός» και συνήθως δέν ανήκει στίς μονοθεϊστικές θρησκείες. Δηλαδή, δέν πρόκειται για «γνωστή θρησκεία», όπως αυτή όρίζεται από τό Έλληνικό Σύνταγμα. Γι' αυτό και θεωρείται ως παραθρησκεία.

Η Έκθεση της Γαλλικής «**Διυπουργικής Αποστολής για την καταπολέμηση των αίρέσεων**», επιχειρώντας να δώσει έναν όρισμό του όρου σέκτα, γράφει: «**Η αίρεση (σέκτα) είναι ένας σύνδεσμος μέ ολοκληρωτική δομή, δηλώνοντας ή όχι θρησκευτικούς σκοπούς, του όποιου ή συμπεριφορά πλήττει τά Άνθρώπινα Δικαιώματα και την κοινωνική ισοροπία**³».

Οί παραθρησκευτικές αυτές ομάδες έχουν επίσης έντονο συγκρητιστικό χαρακτήρα και αναμιγνύουν χριστιανικές, έξωχριστιανικές, αποκρυφιστικές και άπωανατολικές δοξασίες, εντάσσονται δέ στο γνωστό ρεύμα της «**Νέας Έποχής**».

Βασικό χαρακτηριστικό τους είναι ή ολοκληρωτική δομή τους, στην κορυφή της όποιας ύπάρχει ό αρχηγός, ό όποιος είναι περιβεβλημένος μέ **θεική αυθεντία**, είτε αυτός όνομάζεται γκουρού ή θεϊκός διδάσκαλος, είτε μεσσίας (χριστός). Αυτός έχει άπολυτη έξουσία πάνω σε όλες τίς πτυχές της προσωπικότητας του όπαδού, μηδέ της καθαρά ιδιωτικής και προσωπικής ζωής του έξαιρουμένης⁴. Μεταξύ των ομάδων αυτών βρίσκει κανείς ομάδα που καθορίζει, φερειπείν, ποιός ποιάν και πότε θά νυμφευθή (Μούν). Η ομάδα που έλέγχει στενά την ζωή των όπαδών τους ή που οί όπαδοί της άστυνομεύουν την

προσωπική ζωή των άλλων (ΚΕΦΕ). Σχεδόν όλες οί ομάδες άπαιτούν πλήρη ύποταγή, άποκοπή από τό οικογενειακό περιβάλλον, τίς σπουδές, τό έπάγγελμα και την άφιέρωση στον «σκοπό» της οργάνωσης, που ταυτίζεται μέ την «σωτηρία του κόσμου». Άλλες άπαιτούν έγγραφη παραχώρηση των περιουσιακών στοιχείων των όπαδών τους ή άκόμη και ένυπόγραφη δήλωση παραιτήσεώς τους από ευθύνη της οργάνωσης για τυχόν αυτοκτονία τους (άπό άπελπισία;) μέσα στην οργάνωση (ΚΕΦΕ). Δέν είναι λίγες εκείνες οί ομάδες που έξευτελίζουν την προσωπικότητα και την άξιοπρέπεια των όπαδών τους εκβιάζοντάς τους μέ έξομολογήσεις γραπτές ή μέ όμαδικά όργια και άλλες ταπεινωτικές πράξεις ή τους υποβάλλουν άποφάσεις αυτοκτονίας (π.χ. άπαγόρευση μεταγίσεως, στους «Μάρτυρες του Έχωβά»).

Οί ομάδες, της λεγομένης «θετικής σκέψεως» ή άλλοιώς «ψυχολατρείες», υπόσχονται την αυτογνωσία, την αυτοεξέλιξη, την αυτοθέωση, την παντοδυναμία της σκέψεως, μέ την προσφορά καλοπληρωμένων σεμιναρίων. Καταγράφηκε και ομάδα που παρακαλουθοüse δημόσια πρόσωπα (ΚΕΦΕ) και χρησιμοποιούσε την λασπολογία και την τρομοκρατία έναντιόν θυμάτων και επικριτών της (παράδειγμα ό π. Άντώνιος Άλεβιζόπουλος και όχι μόνον).

Χαρακτηριστικό επίσης των ομάδων αυτών είναι και ή προσφορά ποικίλων δελεασμάτων και ύποσχέσεων, ή ή διοργάνωση προγραμμαμάτων κοινωνικής προσφοράς, όπως ή άπεξάρτηση από τά ναρκωτικά, ή πυροπροστασία, κ. ά.

Έμφανίζονται τέλος μέ **έπιστημονικοφανή** προσοπεία σεμιναρίων, ίνστιτούτων ψυχολογίας, έναλλακτικών θεραπευτικών και ευαγγελίζονται την προσφορά της άπόκρυφης γνώσεως, της σοφίας, την άπαλλαγή από τό άγχος, την ανάπτυξη του νοϋ, την αύξηση της παραγωγικότητας, την ιδανική οικογένεια κ. ο. κ.

Αριθμητικώς, οί δραστηριοποιούμενες στην Ελλάδα παραθρησκευτικές ομάδες της «**Νέας Έποχής**» ύπολογίζονται σε 450 έως 500. Έάν όμως ληφθή ύπ' όψη ότι πολλές άπ' αυτές χρησιμοποιούν πολλούς τίτλους συγχρόνως ή έχουν παράλληλες ή θυγατρικές οργάνώσεις άλλων ομάδων, ό αριθμός τους αυξάνει σημαντικά.

Έν κατακλείδι, μπορούμε να πούμε ότι και οί δύο κατηγορίες της πλάνης (αίρέσεις και σέκτες), καιτοι διαφοροποιούνται ριζικά μεταξύ τους ως προς την προέλευση και την διδασκαλία, έχουν ως κοινό χαρακτηριστικό τους, ότι είναι ολοκληρωτικές ομάδες «**χειρισμού του νοϋ**» του ανθρώπου, τον καθιστούν ύποχείριό τους και τον όδηγοϋν (μέ διάφορους μηχανισμούς καταστολής και άσκησης ψυχολογικής βίας) σε μία συμπεριφορά επικίνδυνη για τον έαυτό του και για τό κοινωνικό σύνολο.

(Συνέχεια στο έπόμενο).

3. «Διυπουργικής Αποστολής για την καταπολέμηση των αίρέσεων», σελ. 53.

4. Ίανουάριος του 2000, ύπό την προεδρία του κ. Άλέν Βιβιέν.

ΟΙ ΠΛΑΝΕΣ ΤΩΝ ΜΟΡΜΟΝΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

του Πρωτοπρ. Βασιλείου Α. Γεωργοπούλου (Μ. Th).

Σύνηθες φαινόμενο στά μεγάλα άστικά κέντρα άποτελεί ή παρουσία σέ κεντρικά σημεία δρόμων καί πλατειών άλλοδαπών οί όποιοι στό πέτο φέρουν κονκάρδα πού γράφει «Πρεσβύτερος... τής Έκκλησίας του Ίησου Χριστου των Άγιων των Τελευταίων Ημερών». Η έν λόγω αίρεση πού παρουσιάστηκε στην Έλλάδα στά μέσα τής δεκαετίας του 1970 είναι γνωστή διεθνώς καί μέ τό όνομα **Μορμόνοι**, όνομα πού τό λαμβάνουν άπό τό «ίερό» τους βιβλίό γνωστό ως «**Βιβλίό του Μορμόν**». Άποτελούν ούσιαστικά μιά παραχριστιανική κίνηση πού ιδρύθηκε στις Η. Π. Α. τόν 19^ο αιώνα άπό τόν Joseph Smith.

Άν άξιολογήσουμε τίς διδασκαλίες τής έν λόγω παρα-χριστιανικής κίνησης άπό όρθόδοξο πρίσμα, χωρίς δυσκολία, θά διαπιστώσουμε, ότι οί αντίληψεις των Μορμόνων άποτελούν ένα μεταλλείο πλανών. Έπειδή άναφέρονται στό πρόσωπο του Χριστου, καί έπιπλέον έπειδή κατ' αυτόους ή Άγία Γραφή δέν είναι πλήρης καί πρέπει νά συμπληρωθεί άπό τό Βιβλίό του Μορμόν, άς δοϋμε χαρακτηριστικά, τά όσα κακόδοξα διδάσκουν σχετικά μέ τό πρόσωπο του Θεανθρώπου.

Κατά τούς Μορμόνους ό Χριστός προϋπάρχει στους ούρανοϋς. Έχει προδημιουργηθεί ως πνεϋμα. Είναι παιδί ένός ούράνιου Θεου Πατέρα καί μιάς ούράνιας μητέρας. Ύστερα έξελίχθηκε σέ Θεό. Πρίν άπό τήν πτώση ό Ίησους καί ό Σατανάς είναι άδέλφια¹.

Στήν περίοδο τής Παλαιάς Διαθήκης είχε δράσει μεταξύ του Ίσραηλιτικού λαου με τό όνομα Ίεχωβά². Στή συνέχεια, ή γέννηση του ως άνθρωπου ήταν καρ-

πός τής σχέσεως του έπουράνιου Πατέρα με τή Μαρία³. Αυτό ήταν έφικτό κατά τούς Μορμόνους, γιατί σύμφωνα με τά φαντασιοκοπήματά του ό Θεός έχει σάρκα καί όστά καθώς ήταν κάποτε άνθρωπος σάν έμιας, καί άφου έξελίχθηκε, έγινε έπειτα θεός⁴.

Κατά τόν Ο. Hyde ό όποιος μέχρι τόν θάνατό του θεωρούνταν άπόστολος του Μορμονισμού ό Ίησους ήταν παντρεμένος. Είχε παντρευτεί τίς άδελφές του Λαζάρου καί τήν Μαρία τήν Μαγδαληνή καί είχε άποκτήσει καί παιδιά⁵. Μετά τήν άνάστασή του παρουσιάστηκε στην Άμερική στους Νεφίτες καί εκεί δημιούργησε τήν Έκκλησία του. Ποιοί ήταν οί Νεφίτες; Κατά τά φαντασιοκοπήματα των Μορμόνων ήταν άπόγονοι Έβραίων πού είχαν μεταναστεύσει στην Άμερική γύρω στό 600 π.χ.⁶

Έξ' όσων άναφέραμε, νομίζουμε ότι αντίλαμβανόμαστε γιατί χαρακτηρίσαμε τίς δοξασίες τους ως μεταλλείο πλανών καί γι' αυτό τό θέμα. Ταντοχρόνος αντίλαμβανόμαστε πού όδηγεί ό ίσχυρισμός των Μορμόνων, ότι ή Αγ.Γραφή έχει δήθεν άνάγκη νά συμπληρωθεί. Παρ' ότι οί Μορμόνοι άναφέρονται στό πρόσωπο του Χριστου καί αυτοπροσδιορίζονται ως «Έκκλησία του Ίησου Χριστου των Άγιων των Τελευταίων Ημερών» οί αντίληψεις τους είναι ούσιαστικά ένα συνονθύλευμα αντίχριστιανικών πλανών.

3. Βλ. Mormon Doctrine, σσ. 546-547, 742. Encyclopedia of Mormonism, τόμ. 2, σ. 649.

4. Lehre und Bündnisse, 1974, 20: 22. Lehre des Propheten Joseph Smith, 1974, σ.291.

5. Βλ. **K. Hutten**, Seher-Grübler-Enthusiasten, 10^η έκδ. 1966, σ. 605.

6. Handbuch Religiöse Gemeinschaften und Weltanschauungen, 5^η έκδ. 2000, σ. 415.

1. **B. R. Mc Conkie**, Mormon Doctrine, 2^η έκδ. 1979, σσ. 192, 546-547. Πρβλ. Panorama der neuen Religiösität, 2001, σ. 581.

2. Βλ. Μορμόν 3, 22. Μορμόνι 10, 34.

Ένας άδελφός ρώτησε τόν άββα Μακάριο τόν μέγα σχετικά μέ τήν τελειότητα. Καί άπάντησε ό Γέροντας τά έξης: «Δέν μπορεί νά είναι κανείς τέλειος, εάν δέν άποκτήσει ταπεινώση μεγάλη στην καρδιά καί στό σώμα· εάν δέν μάθει δηλαδή: νά μίν ύπολογίζει τόν έαυτό του σέ καμιά περίπτωση αλλά νά προτίμα νά βάζει ταπεινά τόν έαυτό του χαμηλότερα άπ' όλη τήν κτίση· νά μίν κρίνει διόλου κάποιον, παρά μόνο τόν έαυτό του· νά ύπομένει τήν καταφρόνια καί νά άποστρέφεται όλόψυχα κάθε κακία· νά βιάζει τόν έαυτό του νά 'ναι μακρόθυμος, άγαθός, ν' αγαπά τούς άδελφούς, νά είναι σώφρων, νά κυριαρχεί στόν έαυτό του, γιατί λέει ή άγία Γραφή "ή Βασιλεία των Ούρανών άνήκει σ' αυτούς πού άσκοϋν βία στόν έαυτό τους καί αυτοί οί άγωνιστές τήν κερδίζουν"».

“Τό Μέγα Γεροντικό”, έκδ.: Ί. Ήσυχ. “Τό Γενέσιον τής Θεοτόκου”, Πανόραμα Θεσσαλονίκης.

ΝΕΕΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ ΜΑΣ

*Καί πάντες δέ οί θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσονται (Β΄ Τιμ. 3:12).*

*τοῦ κ. Ἀθανασίου Νεοφώτιστου,
Ἐπίτιμου Προέδρου τῆς Π. Ε. Γ.*

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔζησε πολλές δοκιμασίες καί πολλούς διωγμούς ἀπό τόν πρῶτο αἰῶνα τῆς ἐπίγειας παρουσίας της, οἱ ὁποῖοι συνεχίστηκαν μέ ἀμείωτη ἔνταση ὅλους τούς μετέπειτα αἰῶνες καί τοῦ 20^{οῦ} συμπεριλαμβανομένου.

Πολλοί «διακηρυγμένοι» ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ ἐξήλωσαν κατά καιρούς τά «ἔργα καί τίς ἡμέρες» τοῦ πλέον αἰμοσταγοῦς διώκτου τῶν Χριστιανῶν Διοκλητιανοῦ καί προσπάθησαν νά τόν μιμηθοῦν καί ν' ἀποκτήσουν τήν «δόξα» πού «ἀπέκτησε», τοῦ ἀποκρουστικότερου ἴσως προσώπου τῆς Ἱστορίας μέ τή δαμιονική δύναμη τῆς ἐξουσίας τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Οἱ νεότεροι τοῦ Διοκλητιανοῦ διώκτες τοῦ Χριστιανισμοῦ δέν εἶναι μόνο κάποιοι «ὄνειροπόλοι» ὁπαδοί μιᾶς κάποιας ἄλλης θρησκείας, ὅπως π.χ. ὁ Ἰουλιανός ὁ Παραβάτης, ἀλλά καί ὀργανωμένα συμφέροντα καί ἀπρόσωπες ἀθεϊστικές προπαγάνδες ἀπό ἰσχυρές κρατικές ἐξουσίες.

Πολλά ἔχουν συμβεῖ εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας γνωστά καί ἄγνωστα ἀπό τούς κατά καιρούς διώκτες τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δέν θά σταθοῦμε σέ τέτοιες ἱστορικές ἀναδρομές. Σκοπός τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ δέν εἶναι ἡ ἱστορική ἀνασκόπηση τοῦ θλιβεροῦ φαινομένου τῶν διωγμῶν, ἀλλά ὅπως ὑπονοεῖ καί ὁ τίτλος του, θά μιλήσουμε γιά τή νέα μορφή τοῦ «Διοκλητιανισμοῦ» (ἄν ἐπιτρέπεται αὐτός ὁ νεολογισμός) καί τίς νέες μεθόδους καί τακτικές τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεώς μας.

Ἡ ὀργανωμένη σήμερα διωκτική manía κατά τῆς Ὁρθόδοξης κυρίως Ἐκκλησίας ἔχει, νομίζουμε, τίς ρίζες της στίς μεγάλες ἀθεϊστικές προπαγάνδες καί διώξεις καθ' ὅλη τήν διάρκεια τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνα στά ἀθεϊστικά κράτη τοῦ ἀποκαλούμενου σοβιετικοῦ μπλόκ. Μετά τήν κατάρρευση τῶν ὀλοκληρωτικῶν καθεστώτων τῶν χωρῶν αὐτῶν ἔχουν γίνει γνωστά τέτοια ἐγκλήματα καί τέτοια πρωτοφανῆ μέσα ἐξόντωσης τοῦ θρησκευόμενου λαοῦ πού ὁποῖος τά πληροφορεῖται ἢ τά διαβάζει δέν μπορεῖ εὐκολά νά συνειδητοποιήσει τό μέγεθος τῆς θηριωδίας καί τῆς ἐμπάθειας καί μένει ἐμβρόντητος καί ἀλαλος. Εἶχαν ἀναγγεῖλει μάλιστα τότε οἱ ἐμπνευστές καί διοργανωτές τῶν διώξεων ὅτι θά διορθώσουν τά λάθη τοῦ Διοκλητιανοῦ καί θ' ἀφανίσουν τή θρησκευτική πίστη ἀπό πρόσωπου γῆς. Ὅποιος θέλει νά πληροφορηθεῖ καί νά γνωρίσει ὅσα συνέβησαν τά σκοτεινά ἐκεῖνα χρόνια, ἄς διαβάσει δύο ἐξαιρετά βιβλία τοῦ ἡγου-

μένου τῆς Μονῆς Σαγματᾶ Ἀρχιμανδρίτου Νεκτάρου Ἀνωτόπουλου: «Ἀρχιεπίσκοπος Λουκάς» καί «Ὅσιος Σεραφεῖμ τῆς Βίριτσα». Ἐκεῖ θά διαβάσει ἀνατριχιάζοντας συγκλονιστικά γεγονότα διωγμῶν, βασανιστηρίων, ἐκτελέσεων καί ἀπάνθρωπων συμπεριφορῶν.

«Ἀπό τήν πρώτη μέρα τῆς Ὀκτωβριανῆς ἐπανάστασης ἡ Ρωσική Ἐκκλησία (γράφει ὁ π. Νεκτᾶριος) μπῆκε στό στόχαστρο. Τό σύνθημα "κάτω ὁ οὐρανός" κυριάρχησε. Ὁ Λένιν δέν ἔκρυβε τό μίσος του γιά τήν Ἐκκλησία. Ἔλεγε μάλιστα: "Ὁ Μάρξ φάνηκε πολύ ἐπιεικῆς ἀπέναντι στή θρησκεία μέ τό νά τήν ὀνομάζει ὄπιο τοῦ λαοῦ. Ἡ θρησκεία εἶναι ἓνα εἶδος χαλασμένης βότκας... Ὅσο πιά πολλοί τουφεκιστοῦν ἀπό τίς τάξεις τῶν ἀστῶν καί τοῦ κλήρου τόσο θά εἶναι καλύτερα". Στήν Ἐκκλησιαστική δίκη τῆς Πετρούπολης τό 1922 ὁ κατήγορος Κράσικωφ διακήρυξε: «Ὀλόκληρη ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι μιᾶ τεράστια ἀντιεπαναστατική ὀργάνωση. Οὐσιαστικά θά ἔπρεπε νά βάζουμε φυλακή ὅλη τήν Ἐκκλησία». Οἱ διώξεις ἦσαν πρωτοφανεῖς. Ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε ὅτι μόνο τό 1922 ἐκτελέστηκαν 2.690 κληρικοί, 1.962 μοναχοί καί 3.447 μοναχές (βλέπε: «Ἀρχιεπίσκοπος Λουκάς», σελ. 85-87).

Ὅμως τά καθεστώτα αὐτά ἐκτός τῶν σκληρῶν διωγμῶν, ἐφήρμοσαν στό ἔπακρον («γιά νά διορθώσουν τά λάθη τοῦ Διοκλητιανοῦ») καί τήν ἀντιθρησκευτική προπαγάνδα. Εἶχε δοθεῖ ἄνωθεν ἐντολή νά χρησιμοποιηθεῖ κάθε μέσο πολιτιστικό ἢ ἐκπαιδευτικό γιά τήν ἄσκηση τῆς ἀντιθρησκευτικῆς ἐκστρατείας. Στά σχολεῖα ὅλων τῶν βαθμίδων, στά θέατρα καί στίς πάσης φύσεως ἐκδηλώσεις, στίς ὀμιλίες καί στά συνέδρια κυριαρχοῦσαν τά θέματα πού σχετίζονταν μέ τήν ἀθεϊστική προπαγάνδα. Κυκλοφοροῦσε «ἀπό στόμα σέ στόμα» πρῖν ἀπό κάποιες δεκαετίες ὅτι οἱ ἱστορῶντες πού εἶχαν ἀναλάβει τήν ἀντιεκκλησιαστική προπαγάνδα στά σχολεῖα ἐπισκέπτονταν τά σχολεῖα πρώτης ἐκπαίδευσης, ὅπου στά μικρά παιδιά ἔλεγαν μεταξύ ἄλλων: «Ξερετε παιδιά ὁ Θεός ἔχει πεθάνει, δέν ὑπάρχει πιά. Γι' αὐτό, ἀφοῦ ἔχει πεθάνει, δέν ἀκούει κανέναν. Πέστε στά γόνата καί παρακαλέστε τον νά σᾶς στείλει καραμέλες καί σοκολάτες, νά δοῦμε θά σᾶς ἀκούσει;». Τά παιδιά γονάτιζαν καί παρακαλοῦσαν καί καραμέλες δέν ἔρχονταν» ἀπό τό ταβάνι. «Παρακαλέστε τώρα τόν "πατερούλη τῶν λαῶν" νά δοῦμε θά σᾶς ἀκούσει;».

Τά παιδιά παρακαλοῦσαν καί οἱ κομματικοί πετοῦσαν καραμέλες καί σοκολάτες στό παιδιά φανερά ἀπό τά χέρια τους, νά φαίνεται ἡ παντοδυναμία τοῦ ἄρχηγοῦ καί τοῦ κόμματος καί ἡ ἀνυπαρξία ὑπερβατικῆς δύναμης. Ὁ Ἡγέτης καί τό κόμμα στό πάσης φύσεως ὀλοκληρωτικά καθεστώτα καί στίς ὀλοκληρωτικές νεοφανεῖς αἰρέσεις προβάλλονται μέ ὅλα τά μέσα ὡς ἀπαραβίαστα ταμποῦ καί μοναδικές παντοδύναμες ὀντότητες, πού ἐλέγχουν καί καθοδηγοῦν τά πάντα.

Στό ὄχι καί τόσο ἐφιαλτικό βιβλίο τοῦ Ὅργουελ «1984» (ἡ πραγματικότητα σήμερα τόν ἔχει ξεπεράσει), διαβάζουμε, στό διάλογο μεταξύ τοῦ δυστυχοῦς Οὐίνστον, καί τοῦ μεγάλου κομματικοῦ στελέχους Ὁ Μπράιεν τό ἐξῆς προπαγανδιστικό τερατούργημα. Λέγει ὁ Ὁ Μπράιεν στόν Οὐίνστον: «Ἐλέγχουμε τήν ὕλη γιατί ἐλέγχουμε τό μυαλό. Ἡ πραγματικότητα βρίσκεται μέσα στόν ἐγκέφαλο. Δέν ὑπάρχει τίποτε πού δέν μποροῦμε νά κάνουμε. Μποροῦμε νά γίνουμε ἀόρατοι, νά ὑψωθοῦμε στόν ἀέρα, ὀ,τιδήποτε. Ἄν ἤθελα θά μποροῦσα νά ἀνυψωθῶ ἀπό τό πάτωμα καί νά πετάξω στόν ἀέρα. Δέν τό θέλω γιατί δέν τό **ΘΕΛΕΙ ΤΟ ΚΟΜΜΑ**».

Ὁ διάδοχος τοῦ Στάλιν Νικήτα Χρουτσώφ ἐπεδίωξε νά «διορθώσει τά σφάλματα τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας» τῆς Σταλινικῆς ἐποχῆς. Ἀκολούθησε μιὰ ἐκστρατεία προπαγανδιστική «ὑπονομευτική, βαθειά, ἀπευθυνόμενη ἐπιτήδεια στός πιστούς, γιά νά τους βοηθήσει νά ἀπελευθερωθοῦν ὀριστικά ἀπό τή θρησκευτική πλάνη». Ὅποιος ἀντιστέκονταν στή θρησκευτική προπαγάνδα θεωροῦνταν σκοταδιστής, τόν ἀπέλυαν ἀπό τήν ἐργασία του κι ἔδιωχναν τά παιδιά του ἀπό Σχολές πού σπούδαζαν.

Τά ἀποτελέσματα βέβαια εἶναι γνωστά. Γιά μιὰ ἀκόμη φορά οἱ «Διοκλητιανοί» διαψεύστηκαν.

Καί στή σύγχρονη ἐποχή πού διανύουμε δέν λείπουν δυστυχῶς οἱ «Διοκλητιανοί». Μόνο πού οἱ νέοι διώκτες τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι τελειῶς διαφορετικοί ἀπό ὄλους τούς ἄλλους τῶν προηγούμενων αἰώνων. Οἱ νέοι «Διοκλητιανοί» χρησιμοποιοῦν ὅλα τά μέσα προπαγάνδας πού προσφέρει ἡ ἀλματωδῶς ἀναπτυσσόμενη ἐπιστήμη τῆς πληροφορικῆς καί ἐπικοινωνίας καί ἐμφανίζονται μέ «ἐνδύμα προβάτου», ἀποκρύπτοντας τίς πραγματικές τους προθέσεις. Μιά παλιά γαλλική κινηματογραφική ταινία διαπραγματεύονταν τήν ἱστορία ἐνός δολοφόνου μέ ἀγγελικό πρόσωπο.

Ἔτσι λοιπόν καί οἱ σημερινοί διώκτες τῆς Ἐκκλησίας φοροῦν τό προσωπεῖο τοῦ «ειδικοῦ», τοῦ «ἐπιστήμονος», τοῦ «οὐδέτερου ἀναλυτοῦ» καί ὅπως λέει ὁ λαός μας «σφάζουν μέ τό βαμβάκι». Μάλιστα πολλοί ἀπ' αὐτούς μᾶς λένε ὅτι ἐνδιαφέρονται γιά τό «καλό» τῆς Ἐκκλησίας θέλουν νά τή βοηθήσουν στό ἔργο της γι' αὐτό εἰσηγοῦνται π.χ. τό χωρισμό Ἐκκλησίας καί Κράτους ἢ τήν μετατροπή τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος σέ θρησκευτολογική διδασκαλία κ.λπ., κ.λπ.

Οἱ νέοι «Διοκλητιανοί». εἶναι πάρα πολύ ἐπικίνδυνοι διότι ἀποφεύγουν τίς καθαρές ἀντιπαραθέσεις δογματικές ἢ ἰδεολογικές, χρησιμοποιοῦν ἔμμεσους τρόπους ἐπηρεασμοῦ τοῦ κόσμου καί προβάλλουν πρὸς μίμηση ξένα πρότυπα καί Δυτικῆς προέλευσης συμπεριφορές. Ἐφαρμόζουν τόν Μιθριδατισμό (στάλα στάλα τό δηλητήριο) στήν ἐκστρατεία τους νά μεταβάλλουν τήν πίστη τοῦ λαοῦ μας, δηλαδή δέ βιάζονται διότι ἡ ἐπιστήμη τῆς πληροφορικῆς τούς ἔχει «διαβεβαιώσει» ὅτι τό ἐπιδιωκόμενο ἀπ' αὐτούς ἀποτέλεσμα θά ἔρθει μόνο του μέ τόν καιρό.

Ἐκμεταλλεύονται κάθε εὐκαιρία πού τούς δίνεται καί χρησιμοποιοῦν ὅλα τά μέσα τοῦ ἐπικοινωνιακοῦ κατακλισμοῦ γιά νά ἀλλοιώσουν τό ἐθνικό, θρησκευτικό καί κοινωνικό φρόνημα τῶν πολιτῶν καί νά τους καταστήσουν εὐάλωτους σέ νέες «προσφορές» ἄλλων πολιτισμῶν καί παραδόσεων.

Ἐχω ἀναφέρει καί ἄλλοτε τήν ἀγωνία, τοῦ ἀειμνήστου γέροντός μας Πατρός Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου λίγες ὄρες πρὶν ἀπό τήν μακαρία κοίμησή του. Εἶπε ὁ μακαριστός γέρον βαθειά περίλυπος: **«Δυστυχῶς δέν κάναμε τίποτε· οἱ αἰρέσεις καί οἱ καταστροφικές λατρεῖες θά εἰσβάλουν στόν κρατικό μηχανισμό. Νά δεῖτε πού ὁ διαλογισμός καί ἄλλες δοξασίες τῆς παραθρησκείας θά περιληφθοῦν στήν ἀναλυτική ὕλη τῶν προγραμμάτων τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων μας».**

Τά λόγια του ὄχι μόνο ἐπαληθεύονται, ἀλλά ἡ πραγματικότητα εἶναι πολύ χειρότερη ἀπό τίς προβλέψεις τοῦ πατρός Ἀντωνίου. Θά ἀναφέρουμε ἕνα μόνο παράδειγμα γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές. Στό βιβλίο τῆς Α' Λυκείου «Ἐκθεση-Ἐκφραση» περιλαμβάνεται ἕνα ἀπόσπασμα ποιήματος τοῦ Χαλίλ Γκιμπράν πού μιλάει εὐθέως γιά τήν ἀνατολική δοξασία τῆς μετενσάρκωσης. Λέγει τό ποίημα μεταξύ ἄλλων: «τά παιδιά σου δέν εἶναι παιδιά σου. Ἐσύ εἶσαι τό μέσον καί ὄχι ἡ ἀρχή κι ἄς μένουν κοντά σου δέν ἀνήκουν σέ σένα. Μπορεῖς νά δώσεις μιὰ στέγη στό σῶμα τους, ὄχι ὅμως καί στήν ψυχή τους, γιατί ἡ ψυχή τους κατοικεῖ στό σπίτι τοῦ αὔριο (μέ τίς ἀλλεπάλληλες ἐνσωματώσεις δηλαδή) πού ἐσύ δέν μπορεῖς νά ἐπισκεφτεῖς οὔτε στό ὄνειρά σου».

Θά μπορούσαμε νά ἀναφέρουμε καί ἄλλα πολλά «ντοκουμένα» αὐτῆς τῆς ἔμμεσης εἰσβολῆς ἄλλων πίστεων καί δοξασιῶν. Θά τό ἐπιχειρήσουμε μιὰ ἄλλη φορά, ὅταν θά ἔχουμε συγκεντρώσει πλήρη στοιχεῖα αὐτῆς τῆς μεθόδευσης.

Τά πράγματα δυστυχῶς θά χειροτερεύουν μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου. Ἐάν π.χ. ψηφισθεῖ τό Εὐρωσύνταγμα (πού θά γίνει ὀπωσδήποτε παρὰ τίς ἐπιφυλάξεις) οἱ «φιλοσοφικές» καί μὴ ὀμολογιακές ὀργανώσεις (τά εἰσαγωγικά δικά μας στή λέξη φιλοσοφικές) θά τυγχάνουν σεβασμοῦ ἀπό μέρους τῆς Ε.Ε. ἢ ὀποία «θά διατηρεῖ **ἀνοικτό διαφανῆ** καί **τακτικό** διάλογο μέ αὐτές, ἀναγνωρίζοντας τήν ἰδιαίτερη ταυτότητα καί συμβολή τους (!)». Εἶναι γνωστόν ὅτι ὄλες οἱ νεο-

φανερός κυρίως αίρεσεις και «λατρείες» διατείνονται ότι διδάσκουν φιλοσοφία ή προσφέρουν φιλανθρωπικό έργο, κ.λπ., κ.λπ. Μέχρι και πανεπιστήμια έχουν ιδρύσει κάποιες.

Δυστυχώς, θά ποῦμε πάλι, στήν ἐποχή μας παρατηρεῖται μία ραγδαία μεταβολή του σκηηνικοῦ τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθηρησκειᾶς. Οἱ συμπαθοῦντες ἤ οἱ μηδίζοντες πρὸς τίς «ἄλλες» δοξασίες ἔχουν διεισδύσει σέ καίριες θέσεις, σέ κρατικές ὑπηρεσίες καί σέ κοινωνικούς φορεῖς καί μέ φοβερή μεθόδευση ἐνσταλάζουν τόν ἐθισμό τοῦ Μιθριδάτη μέ σκοπό νά ἐξασθενήσουν ἢ καί νά ἐξαφανίσουν τίς ἀντιστάσεις τοῦ λαοῦ μας σέ ξένα πρότυπα καί παραδόσεις.

Οἱ νέοι «Διοκλητιανοί» χρησιμοποιοῦν κατά κόρον τίς νεοφανεῖς «θεωρίες» περὶ ἀνοικτῆς κοινωνίας, περὶ σεβασμοῦ τῆς διαφορετικῆς ἀποψῆς, περὶ ἐλευθερίας σκέψῆς καί συμμετοχῆς σέ ὀργάνωση τῆς προτίμησης τοῦ καθενός, περὶ ἐλευθερίας διάδοσης διαφορετικῶν πεποιθήσεων καί ἰδεῶν καί πολλά ἄλλα τέτοια πού φαίνονται «ὠραία καί σωστά» καί εὐκόλα παραπλανοῦν κυρίως τοὺς ἀστήρικτους στήν πίστη καί τοὺς ἐλαστικούς στήν τήρηση ἐθνικῶν παραδόσεων καί συμπεριφορῶν.

Τά ἠλεκτρονικά κυρίως Μ.Μ.Ε. συμβάλλουν σ' αὐτόν τόν βαθμιαῖο ἐθισμό σέ καινοφανῆ πράγματα σ' αὐτόν τόν μεθοδευμένο μιθριδατισμό μέ τό νά καλοῦν ὅλους τοὺς ἠγέτες ὁμάδων καί ὀργανώσεων στά «ἐθιμνά» κυρίως προγράμματα, οἱ ὁποῖοι προπαγανδίζουν χωρὶς ἀντίλογο τήν «πραμάτεια» τους. Ἐμποροῖ «ἐλπίδας» μιᾶς ἄλλης «ιατρικῆς» τῆς ὁποίας τίς «ἐναλλακτικές θεραπείες» συμφύρουν μέ δοξασίες ἀνατολικῆς προέλευσης, ἐμφανίζονται καθημερινά σέ κανάλια καί πλουτίζουν εἰς βάρος ὄχι ἀφελῶν ὅπως διατείνονται πολλοί, ἀλλά ἀπελπισμένων ἀνθρώπων ἀπό ἀνίατες σωματικές ἀσθένειες καί ψυχικές διαταραχές.

Παρατηρεῖται τελευταία ἕνας ἔντεχνος βιασμός τῆς συνειδησης ἀνύποπτων συμπολιτῶν μας, πράγμα πού πρέπει νά μᾶς προβληματίσει πάρα πολύ. Πολύ πρέπει νά μᾶς προβληματίσει ἡ ἀδιαφορία γιά τά θέματα αὐτά ἢ ἡ χλιαρή ἀντιμετώπισή τους ἀπό μεγάλο μέρος τοῦ λαοῦ μας. Οἱ μικτοί γάμοι συνεχῶς πληθαίνουν Ἡ συνηγορία ὑπερ τῶν θέσεων τῶν παραθηρησκευτικῶν ὀργανώσεων («ὄλοι Θεο πιστεύουν») ἐκφράζεται φανερά καί ζωηρά. Ἡ ἀντιπαράθεση ἀπορρίπτεται. Παράδειγμα ἡ μετά φανατισμοῦ παρακολούθηση ἀπό πλῆθος Ἑλλήνων θεατῶν τούρκικης σειρᾶς μέ ἀμοιβαία ἀγαπιλίκια καί τόν ἐξευτελισμό τῆς Ἑλληνικῆς πλευρᾶς γιά τή χαλαρή τῆς πίστη. Παράδειγμα δεύτερο ἡ μικρή, ἡ ἀσήμαντη ἀντίδραση γιά τό βιβλίον τοῦ Ντάν Μπράουνς «Κώδικας Ντά Βίντσι» στήν Ἑλλάδα καί στό ἐξωτερικό. Τό βλάσφημο αὐτό βιβλίον πού γράφει ὅτι ὁ Χριστός ἀπέκτησε ἀπογόνους μέ τήν Ἁγία Μαρία τῆ Μαγδαληνῆ καί περιγράφει τήν διήθεν ζωὴ τῶν ἀπογόνων τους, ἔχει μεταφραστεῖ σέ περισσότερες ἀπό 40 γλώσσ-

ες καί ἔχει τή μεγαλύτερη κυκλοφορία ἀπό ὅλα τά βιβλία τῆς ἐποχῆς μας. Ἐδῶ στή χώρα μας εἶχε καί ἔχει μεγάλη κυκλοφοριακὴ ἐπιτυχία. Τό εἶπαμε καί ἄλλοτε ὅτι ὁ Καζαντζάκης καί ὁ Σκορτσέζε μέ τόν «Πειρασμό» τους φαντάζουν «ἀγγελούδια» μπροστά στόν Μπράουν.

Ἡ ἐξασθένιση τῶν ἀντιστάσεων τῶν ἀπλῶν κυρίως ἀνθρώπων ἀποτελεῖ τόν μεγαλύτερο κίνδυνον. Εἶναι εὐκόλη ἡ ἀλλαγὴ πίστεως καί ἡ πλάνη, ὅταν τό φρόνημα τό ἐκκλησιαστικό καί τό ἐθνικό ἀποδυναμώνεται. Μᾶς ἐπισκέφτηκε στά γραφεῖα τῆς Π.Ε.Γ. εὐσεβῆς κυρία μέ τό γιό της πού ἐργάζεται στή Σουηδία καί πού ἀρραβωνιάστηκε κάποια πού ἀνήκει σέ ἀκρᾶ Πρωτεσταντικὴ αἵρεση, γιά νά μάθει ἄν ἡ Ἐκκλησία ἐπιτρέπει τέτοιο γάμο. Εἶπαμε τή γνώμη μας. Ὁ νέος ἀντέδρασε ἔντονα καί μᾶς εἶπε: «Εἶστε πολὺ πίσω. Στήν οἰκογένεια τῆς μνηστῆς μου ἀνήκουν ὄλοι σέ διαφορετικό θρησκευμα χωρὶς νά ἐπιβαίνει κανεὶς στήν πίστη τοῦ ἄλλου. Βρίσκονται στό ἴδιο τραπέζι ὅταν τρῶνε, διασκεδάζουν μαζί, ἀλλά ὅταν θέλουν νά τελέσουν τά θρησκευτικά τους καθήκοντα ὁ καθένας πηγαίνει, στήν Ἐκκλησία "του"» (!). Ἰδιωτικὴ ὑπόθεση δηλαδή ἡ πίστη.

Ἡ δυτικοποίηση τῆς ζωῆς μας ἔρχεται, πλησιάζει καί θά ἐπιφέρει μεγάλα δεινά. Γνωρίζουμε ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ στή Δύση ἔχει περιοριστεῖ σέ μορφές λέσχης καί ἐλιτίστικων κλειστῶν κλάμπ. Στήν Ὀλλανδία καί σέ ἄλλες χώρες ἐπειδὴ δέν ὑπάρχουν πιστοί, οἱ ναοὶ ἔχουν βγεῖ σέ πλειστηριασμό καί οἱ κληρικοὶ ἀλλάζουν «ἐπάγγελμα».

«Ἐρχονται χρόνοι δύσκολοι καί μῆνες ὀργισμένοι». Οἱ νέοι «Διοκλητιανοί» ἐπικουροῦμενοι ἀπό Δυτικά Κέντρα ἐπιδιώκουν τήν «σαλαμοποίηση» τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς. Λαμβάνονται διαδοχικὲς νομοθετικὲς πρωτοβουλίες μέ ἐπιδιώξεις ἀντιεκκλησιαστικές. Γίνονται προτάσεις γιά χωρισμό Πολιτείας καί Ἐκκλησίας καί τήν ἐγκαθίδρυση «οὐδέτερου θρησκευτικοῦ κράτους». Γίνονται προτάσεις γιά τήν κατάργηση τοῦ θρησκευτικοῦ ὄρκου καί τήν ἀντικατάστασή του μέ θεσμικό ὄρο στήν τιμὴ καί τὴ συνείδηση τοῦ ὀρκιζόμενου. Γιά ὀρισμό ὡς μόνου ἔγκυρου τρόπου τέλεσης γάμου τοῦ πολιτικοῦ γάμου. Ὅλοι θά πρέπει νά τελοῦν πολιτικό γάμο κι ἄν ἐπιθυμοῦν μποροῦν νά πάνε καί σέ Ἐκκλησία!

Ἀκόμη γιά ὑποχρεωτικὴ καθιέρωση «πολιτικῆς βίαισης» (κοινὴ δήλωση τῶν γονέων στό ληξιαρχεῖο). Γιά νομοθετικὴ καθιέρωση «πολιτικῆς κηδεῖας» (!). Γιά τήν μετονομασία τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων σέ Ὑπουργεῖο Παιδείας μόνου καί τήν κατάργηση τῆς Γενικῆς Γραμματείας καί τῆς Γενικῆς Διεύθυνσης Θρησκευμάτων. Τήν κατάργηση ὀργανικῶν θέσεων ἱερέων στίς Ἐνοπλές Δυνάμεις, τά Σώματα Ἀσφαλείας καί τίς φυλακές. Τήν ἀπαγόρευση ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευματοῦ σέ δημόσια ἔγγραφα, τίτλους σπουδῶν ἢ βεβαιώσεις δημόσιας ἀρχῆς. Τὴ μετατροπὴ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν σέ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ή ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΠΟΛΛΕΣ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ!

του κ. Κων/νου Παπαχριστοδούλου,
Προέδρου του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

Τό 1993 ή Ε' «Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη για θέματα αίρέσεων και παραθρησκείας» κατάρτιζε και δημοσίευε κατάλογο με 129 ασυμβίβαστες προς τήν Ὁρθόδοξη πίστη, ομάδες πού δραστηριοποιούνται στην Ἑλλάδα. Τό ἴδιο επανέλαβε καί ή Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη τό 1995 με 422 ομάδες. Τέτοιοι κατάλογοι ἔχουν συνταχθεῖ σέ χώρες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ὅπως ἀπό τό Κοινοβούλιο τοῦ Βελγίου, τήν Γαλλική Ἐθνοσυνέλευση, τό Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης τῆς Γαλλίας τελευταία, κ. ἄ.

Ἐγινε ἔκτοτε ἔκδηλη ἡ ἀντίδραση καί ἡ πολεμική ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι μόνον ἀπό τοὺς ἄμεσα θιγομένους ἀλλά καί ἀπό πολλοὺς ὄψιμους «προοδευτικούς» κύκλους. Τό βασικό ἐπιχείρημα εἶναι ὅτι καταπατοῦνται τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καί διώκονται ὅσοι δέν εἶναι χριστιανοί Ὁρθόδοξοι. Μία προσεκτική ὁμως ἀνάγνωση στήν εἰσαγωγική ἔκθεση τοῦ περίφημου αὐτοῦ καταλόγου, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ σύνταξή του ἀποτελεῖ σαφῶς τήν ἔκφραση ἀγωνίας τῆς ποιμένουσας Ἐκκλησίας γιά τοὺς κινδύνους πού

μάθημα θρησκευολογικό, κατά τό ὅποιο θά διδάσκειται ἡ δογματική ὅλων τῶν θρησκειῶν.

Ἦδη ἀπό τήν Ε.Ἐ. ἦλθε πρόταση νά ἀπαγορευτεῖ σταδιακά ἡ κατήχηση στό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Θά πρέπει μελλοντικά ὅσοι ἀναλαμβάνουν νά διδάξουν τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, οἱ θεολόγοι δηλαδή, νά ἀναφέρονται σέ ὅλα τὰ θρησκευτά καί τίς αἵρέσεις χωρίς νά λαμβάνουν θέση.

Σέ πολλές χώρες τῆς Δύσης ἔχει καταργηθεῖ τελείως τό θρησκευτικό μάθημα καί κυρίως ἡ διδασκαλία τῆς Καινῆς Διαθήκης. Μία προσπάθεια πρό ὀλίγων ἐτῶν νά εἰσαχθεῖ ἡ διδασκαλία τῆς Βίβλου σέ κάποιο σχολεῖο τῆς πόλης Fort Meyers στή Florida τῆς Ἀμερικῆς βρῆκε ἀξεπέραστα ἐμπόδια. Ὁ Διευθυντής τοῦ σχολεῖου κ. Bruce Harter ἔκανε μιά προσπάθεια συμβιβασμοῦ μέ τήν πρόταση «νά διδάσκειται ἡ Καινή Διαθήκη χωρίς τήν Ἀνάσταση (!!) καί ἄλλα τμήματά της γιά νά διασφαλιστεῖ ἡ διδακτική ὕλη ἀπό ἐνδεχόμενη νομική πρόκληση».

Κάποτε ὁ Ἅγιος Ἀρχιεπίσκοπος Λουκάς (βλέπε βιβλίο πατρός Νεκταρίου Ἀντωνοπούλου) στήν περίοδο τῶν μεγάλων διωγμῶν βρέθηκε σ' ἕνα πάρκο φορώντας τό ράσο του. Τόν πλησίασε ἕνας ἀστυνομικός καί τοῦ εἶπε αὐστηρά νά φύγει γιατί μέ τήν ἐμφάνισή του ἔδινε κακό παράδειγμα στά παιδιά πού ἔπαιζαν στό πάρκο (!).

Κι ὁμως οἱ διωγμοί, οἱ ἀντιθρησκευτικές ἐκδηλώσεις, οἱ σκληρές ἀθεϊστικές προπαγάνδες δέν μπόρεσαν νά ξεριζώσουν τήν πίστη στή λαϊκή Ρωσική συνείδηση. Ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ τῆς Βύριτσα στούς καιρούς τῆς μεγάλης δοκιμασίας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας δέν ἀνησυχῶσε καί δέν τόν φόβιζε ἡ ἀθεϊστική

«πολιτική» τῶν τότε ὀλοκληρωτικῶν καθεστώτων. Τόν ἀνησυχῶσε περισσότερο καί ἔλεγε περίλυπος ὅτι ἡ Ἐκκλησία θά δοκιμαστεῖ πολύ ἀπό τήν ἐκκοσμίκευση καί ἀπό τήν μελλοντική συμπεριφορά τῶν νέων μέ δυτικοφερμένους τρόπους ζωῆς.

Τί πρέπει νά κάνουμε; Μεμονωμένα δέν μποροῦμε νά ἀντιδράσουμε στίς μεθοδεῖς τῶν νέων «Διοκλητιανῶν». Μποροῦμε ὁμως συλλογικά καί χωρίς φανατισμούς νά ἐνημερώσουμε, κληρικοί καί λαϊκοί, τό «μικρό ποίμνιο» πρῶτα καί τοὺς ἡλιάρους καί ἀδιάφορους στή συνέχεια γιά τὰ δεινά πού ἔρχονται. Διότι ὅσο ἀδιάφορος κι ἂν θέλει νά ἐμφανίζετα κανεὶς δέν μπορεῖ νά ξεφύγει ἀπό τό Θεό πού τόν «καταδιώκει» συνεχῶς γιά τή σωτηρία του. Ὁ ἀείμνηστος καθηγητής φιλοσοφίας Ἰωάννης Θεοδωρακόπουλος ἔλεγε: «εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι κανένα πράγμα δέν ἔχει διωχθεῖ τόσο ὅσο ἡ πίστη. Κι ὁμως παραμένει ἀκλόνητη μέσα μας».

Ἡ ἀπαισιοδοξία πού ἀποπνέει αὐτό τό ἄρθρο ἔχει τήν αἰτία της στίς περιορισμένες δυνατότητες ἀνθρώπινων προσπαθειῶν. Ὁ Κύριος ὁμως πού εἶναι τό Φῶς, ἡ Ἐλπίδα, ἡ Βακτηρία καί τό Στήριγμα τῶν ψυχῶν μας θά μᾶς παρηγορήσει καί θά φωτίσει ἀνθρώπους πού θά δώσουν τήν ἐπίγεια μάχη γιά τήν ἀποτροπή τῶν σχεδίων τοῦ νέου «Διοκλητιανισμοῦ». Μή φοβᾶστε, ἔλεγαν οἱ Πατέρες μας ὅταν ἡ Ἐκκλησία μας περνοῦσε δύσκολες ὥρες. Ὁ Κύριος θά βρεῖ κάποιον πού θά ἐργαστεῖ γιά τήν Ἐκκλησία καί θά ξεπεραστεῖ ὁ κίνδυνος. Θά βρεθεῖ ἐκεῖνος πού θά πει μέ τὰ λόγια τοῦ Ἡσαΐα: «Κύριε, ἰδοὺ ἐγώ εἰμί, ἀπόστειλόν με».

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

έγκυμοι στούς πιστούς οί παραπλανητικές και, έν πολλοίς, ξένες πρός τήν Όρθόδοξη πίστη, διδασκαλίες τών ομάδων αυτών. Υπογραμμίζεται εκεί, ακόμη, ότι «δέν έκφράζει ούδεμία κοινωνική ή άλλη μείωση τών μελών τους δέν ύποδηλώνει μισαλλοδοξία ή διάκριση», αλλά αποβλέπει στην έννημέρωση κάθε πολίτη, «ώστε ή επίλογή του νά είναι συνειδητή και έλεύθερη».

Η κατάρτιση ένός καταλόγου γιά τήν έννημέρωση του Όρθόδοξου Πληρώματος κατέστη αναγκαία, καθόσον αποτελεί πάγια τακτική τών παραθησκευτικών ομάδων νά έμφανίζονται μέ ποικίλα προσωπεία (φιλοσοφικά, μεταφυσικά, έπιστημονικά, ένλλακτικής ιατρικής κ. ά.) ακόμη και Όρθόδοξα, προκειμένου νά παγιδεύουν μέ εύκολία τούς μελλοντικούς πιστούς τους. Μερικοί μάλιστα δέν διστάζουν νά διδάσκουν ότι μπορεί κάποιος νά είναι χριστιανός Όρθόδοξος και ταυτόχρονα νά έξασκει και τίς πρακτικές έντός της όργάνωσης. Φαίνεται έτσι, πολύ φυσικό νά εκκλησιάζεται κανείς, νά κοινωνεί και ταυτόχρονα νά πιστεύει στή μετενσάρκωση ή νά κάνει διαλογισμό, διδασκαλίες και πρακτικές απολύτως ξένες πρός τήν Όρθοδοξία. Τά παραδείγματα είναι άμετρητα. Ποίος λοιπόν θά είχε τό δικαίωμα νά μιλήσει γι' αυτήν τήν άντινομία, έκτός από τήν Έκκλησία; Μήπως ή Έκκλησία από τούς πρώτους αιώνας της ύπαρξής της δέν όριοθετούσε τήν πίστη άνέναντι σέ κάθε είδους παρέκκλιση; Και ποίος είναι ό μόνος άρμόδιος νά πεί τί είναι Όρθόδοξο και τί όχι, παρά μόνον ή Έκκλησία; Μπορεί λοιπόν και πρέπει ή Έκκλησία από ποιμαντική άνάγκη νά προφυλάξει τουλάχιστον τά δικά της μέλη από τήν πλάνη και αυτό μόνο έκανε καταρτίζοντας ένα κατάλογο μέ ομάδες, οί διδασκαλίες τών όποιών, όχι μόνο δέν έχουν σχέση μέ τήν Όρθόδοξη πίστη αλλά, έν πολλοίς, τήν άναιρούν. Άποτελεί επίσης δικαίωμα της Έκκλησίας νά διατηρεί ειδική Γραμματεία πού νά ασχολείται, νά έρευνά και νά αποφαινεται γιά τό Όρθόδοξο ή μή τών διδασκαλιών μιās τέτοιας ομάδας και νά εισηγείται άνάλογα στό άνώτατο διοικητικό όργανό της τήν Τερά Σύνοδο. Βεβαίως, σύμφωνα μέ τήν πρακτική άλλων Εύρωπαϊκών χωρών, θά έπρεπε νά έχουν συσταθεί και Κρατικές άρμόδιες Άρχές, πού νά ασχολούνται μέ τόν κοινωνικό χαρακτήρα του προβλήματος (βλέπε Γαλλία, Γερμανία κ.λπ.).

Η μόνη επωδός τών ομάδων αυτών είναι ότι καταπατούνται δήθεν άνθρώπινα δικαιώματα γιά θρησκευτική έλευθερία από πλευράς οίουδήποτε τολμά νά άσκει κριτική στίς δραστηριότητες και τίς πρακτικές τους. Έτσι καταφεύγουν πολλές φορές στά όργανα της Πολιτείας και της Δικαιοσύνης, προκειμένου νά καταπνίξουν κάθε φωνή πού θά άμφισβητούσε τήν αυθεντία τους. Θά ήταν όμως ιδιαίτερα ένδιαφέρον νά γίνουν γνωστά στην κοινή γνώμη ό τρόπος, ή μεθοδολογία, οί πρακτικές και οί διδασκα-

λίες πού χρησιμοποιούν οί ομάδες αυτές γιά νά δημιουργήσουν άπόλυτα έξαρτημένους άνθρώπους, όπου ακόμα και ή σκέψη έξουδετερώνεται, ώστε νά μήν μπορεί νά λειτουργήσει βλαπτικά γιά τό συμφέρον της όργάνωσης. Οί μαρτυρίες είναι πολλές -κυρίως από θύματα πού έγκαταλείπουν τίς ομάδες αυτές- άρκει όμως και μιá απλή άνάγνωση τών κειμένων πού διδάσκονται σ' αυτές ώστε νά πεισθεί κανείς γιά του λόγου τό άληθές. Πώς είναι δυνατόν, λοιπόν, νά κατηγορείται ή Έκκλησία γιά καταπάτηση της θρησκευτικής έλευθερίας όταν αποδεικνύεται και μέσα από πλήθος δικαστικών αποφάσεων, ότι αυτοί πού κυρίως καταπατούν τά άνθρώπινα δικαιώματα και έξαφανίζουν κάθε ίχνος άνθρώπινης άξιοπρέπειας είναι οί ομάδες αυτές;

Άφορμή γιά τίς παραπάνω σκέψεις δόθηκε μετά τή δημοσίευση στον ήμερήσιο Τύπο, ένός Δελτίου Τύπου από τό Έλληνικό παράρτημα της Διεθνούς Άμνηστίας μέ τίτλο: «Έλλάδα: Η δίκη του Καθηγητή Τάκι Άλεξίου». Γιά κάποιον πού γνωρίζει πρόσωπα και γεγονότα, είναι σαφές ότι τό έν λόγω Δελτίο Τύπου παραπλανά τήν κοινή γνώμη. Μήπως άραγε τό Δελτίο Τύπου είναι κατευθυνόμενο και από τόν ίδιο τόν κ. Άλεξίου; Μέσα από τό Δελτίο γίνεται προσπάθεια νά φανερί ότι διώκονται οί ιδέες και οί θρησκευτικές πεποιθήσεις του κ. Άλεξίου (σειχή και Δερβίση του τάγματος τών Μενλεβί) και κατ' έπέκταση τό έργο και ή φιλοσοφία του Μεβλανά Τζελαλεντίν Ρούμι. Έγκαλείται δέ ή Συνοδική Έπιτροπή επί τών Αίρέσεων γιατί καταγράφει σέ κατάλογο ως άσυμβίβαστη μέ τήν Όρθόδοξη πίστη τήν «Έπιτροπή Ρούμι Έλλάδος». Έδώ θά πρέπει νά άκουστούν μερικές άλήθειες προκειμένου νά μπουν τά πράγματα στή σωστή τους θέση:

1) Η Έκκλησία ποτέ δέν έδίωξε πρόσωπα γιατί είχαν άλλου είδους θρησκευτικές ή φιλοσοφικές πεποιθήσεις. Ιδιαίτερα ό μακαριστός π. Αντώνιος Άλεβιζόπουλος, στίς χιλιάδες τών σελίδων πού έγραψε, ποτέ δέν άναφέρθηκε ύποτιμητικά γιά κανένα πρόσωπο. Η κριτική ήταν πάντα γιά τό περιεχόμενο τών διδασκαλιών και γιά τίς μεθοδεύσεις πού όδηγοσαν άνθρώπους στην έξάρτηση και τήν έξαφάνιση της κριτικής σκέψης.

2) Δέν θά μπορούσαμε νά άμφισβητήσουμε ίσως τό λογοτεχνικό ύψος τών έργων του Μεβλανά Τζελαλεντίν Ρούμι. Γι' αυτό υπάρχουν άλλοι ειδικοί. Σημασία έχει όμως ποιές θρησκευτικής τάξεως άλήθειες προκύπτουν από τά έργα του, άν αυτές συμβιβάζονται μέ τήν Όρθόδοξη πίστη και τέλος μέ ποίο τρόπο γίνεται χρήση τους από τούς λεγόμενους «Δασκάλους». Σημειώνουμε δέ ότι ακόμα και τά ιερότερα κείμενα, όπως αυτά της Άγίας Γραφής μέ τήν «κατάλληλη έρμηνεία», δηλαδή τήν παρερμηνεία, μπορεί νά όδηγήσουν άνθρώπους στην έξάρτηση, τήν χειραγωγή, τήν τρέλα, ακόμα και στό θάνατο.

ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗ¹

του κ. Κωνσταντίνου Χολέβα, πολιτικού επιστήμονα

Κατά τους τελευταίους χρόνους γίνεται μεγάλη συζήτηση σχετικά με την πορεία και τους στόχους του εκπαιδευτικού μας συστήματος και πολλές φορές γίνεται αναφορά στον ρόλο ή σε πιθανές παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Για άλλους είναι πηγή ανησυχίας, ενώ για άλλους είναι εύσεβής πόθος μία τέτοια ευρωπαϊκή παρέμβαση. Όμως τουλάχιστον σε επίπεδο επίσημων κειμένων τα πράγματα είναι ξεκάθαρα. Η Ευρωπαϊκή Ένωση αφήνει τα θέματα Παιδείας -όπως και αυτά της Εκκλησίας- στην αποκλειστική

1. Ομιλία του στο Σεμινάριο Όρθοδοξου Πίστεως, που έγινε την Κυριακή, 2 Οκτωβρίου 2005. Το Σεμινάριο Όρθοδοξου Πίστεως γίνεται κάθε Κυριακή στο Ένοριακό Κέντρο του Ί. Ναού Αγίας Παρασκευής, του ομωνύμου προαστείου, από 11.30' π.μ. έως 1 μ.μ.

αρμοδιότητα των κρατών-μελών. Άρα είναι εκτός πραγματικότητας όσοι ισχυρίζονται π.χ. ότι θα έλθει ή Ευρώπη και θα ζητήσει να αλλάξουμε το περιεχόμενο των Θρησκευτικών ή κάποιου άλλου μαθήματος. Αυτά είναι θέματα του ελληνικού λαού και των πολιτικών ταγών του. Ο κίνδυνος περιθωριοποίησης της Όρθοδόξου παραδόσεως ή της ιστορικής μας κληρονομιάς από το ελληνικό σχολείο οφείλεται πολύ περισσότερο στις προθέσεις κάποιων μειοψηφιών μέσα στην πατρίδα μας παρά σε ευρωπαϊκές παρεμβάσεις. Προσωπικά πιστεύω ότι μπορούμε να έχουμε μία δυναμική παρουσία στα ευρωπαϊκά δρώμενα και ταυτόχρονα να διαφυλάξουμε την πολιτιστική μας ταυτότητα. Άς διευκρινίσουμε, όμως, στο σημείο αυτό τις έννοιες Παιδεία και εκπαίδευση.

3) Όπως κατατέθηκε από τη ενάγουσα στην τελευταία δίκη στη Ρόδο (1/7/2005), ο κ. Αλεξίου δέν καταδικάστηκε για τις θρησκευτικές πεποιθήσεις του. Ο κ. Αλεξίου καταδικάστηκε γιατί θέλησε να έχει πλήρη έλεγχο πάνω στα μέλη της ομάδας του σε σημείο που να τους καταστήσει οπαδούς πλήρως εξαρτημένους. Στοιχείο που κατατάσσει αυτόματα την οργάνωσή του στις ομάδες που χειραγωγούν τα μέλη τους και απαιτούν πλήρη και τυφλή υπακοή στο θέλημα του αρχηγού-Δασκάλου. Αυτό αποδεικνύεται όχι μόνο από τις μαρτυρίες της ενάγουσας αλλά και από πλήθος κειμένων του Τάκι Αλεξίου.

Η μηνύτρια υποστήριξε ότι ο κ. Αλεξίου «είχε σχηματίσει γύρω του ένα κύκλο από 20 περίπου μαθητές και μπόρεσε να τους πείσει με τη διδασκαλία του και την συνεχή πλήρη έγχεφάλου, ότι είναι άνθρωποι και ότι έπρεπε να υποταχθούν σ' αυτόν προκειμένου να μπορέσουν να ξαναγεννηθούν και να ανυψωθούν σαν άνθρωποι πετώντας τον έγωισμό τους» (Ρόδος, 3/7/2005). Έξ άλλου, όπως κατέθεσε η ενάγουσα, αυτά συνέβαιναν όχι μόνο στην «Επιτροπή Ρούμι», αλλά και στην ομάδα που στη συνέχεια ο κ. Αλεξίου είχε ιδρύσει, την ΠΑΝ.Ι.Φ.Ε. (Πανελλήνια Ιστορική και Φιλοσοφική Έταιρεία) «για να συνεχίσει τη δράση με την κάλυψη δήθεν φιλοσοφικών συναντήσεων οργανωμένων ομάδων».

Είναι τουλάχιστον παράδοξο όλα αυτά να συμβαίνουν στην ομάδα, την πνευματική καθοδήγηση της οποίας έχει ο διανοούμενος, καλλιτέχνης κ. Αλεξίου. Άλλωστε, τό χειρότερο είναι ότι ο έν λόγω κύριος καταδικάστηκε πρωτόδικα, όπως γράφτηκε

στον Τύπο, για προσπάθεια ήθικης και επαγγελματικής εξόντωσης της ιατρού Χαρίκλειας Άνδροντσπούλου, επειδή τόλμησε αυτή να εγκαταλείψει την οργάνωση (χαρακτηριστική είναι η συνέντευξη της τελευταίας στην ημερήσια εφημερίδα «Η Καθημερινή Δωδεκάνησος»).

Με τις ανωτέρω αναφορές νομίζουμε ότι καταδεικνύεται τό σχέδιο συκοφάντησης της Εκκλησίας ή οποια προσπάθει να διαφυλάξει τό ποιμνίο της από ολοκληρωτικές εξαρτήσεις. Έτσι επίσης αποδεικνύεται ότι ή ένασχόλησή της με τέτοιου είδους ομάδες δέν αποτελεί απλώς ευθύνη αλλά ύποχρέωση. **Ύποχρέωση της Εκκλησίας, που είναι νομοθετημένη από τό Νόμο 590/1977 (περί Καταστατικού Χάρτου της Εκκλησίας της Ελλάδος), ό οποίος προβλέπει στο άρθρο 9, παραγρ. 1, έδαφ. ζ', ότι ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος «μεριμνά και για την περίπτωση διαταράξεως της Όρθοδόξου Εκκλησίας δι' έτεροδιδασκαλίας». Επίσης στο άρθρο 10 παραγρ. 1, έδαφ. ι', του ίδιου Νόμου υπάρχει διάταξη για την ίδρυση Έπιτροπής επί των αιρέσεων παρά τη Ίερά Σύνοδο.**

Η Εκκλησία και οι άρμόδιες υπηρεσίες της ποτέ δέν λειτουργήσαν ως «ΚΥΠ» (sic)!. Αυτό άλλωστε είναι έξω από τη φύση της. Ο σκοπός της ποιμαντικής αυτής προσπάθειας της Εκκλησίας είναι ένας και μοναδικός. Η διαφύλαξη της Όρθοδόξου πίστεως και ή σωτηρία του ανθρώπου, με έλευθερία, αγαθή προαίρεση, αξιοπρέπεια, χωρίς εξαρτήσεις και μέ απόλυτο σεβασμό στο πρόσωπο του καθενός που αποτελεί, σύμφωνα με την Όρθόδοξη διδασκαλία, «είκόνα του Θεού».

Ἡ ἔννοια τῆς Παιδείας, ἔγραψε ὁ Γερμανός φιλόσοφος Γαίγκερ, εἶναι στενότερα συνυφασμένη καί συνδεδεμένη μέ τήν ἔννοια τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Παιδεία σημαίνει νά μορφώσουμε, δηλαδή νά διαμορφώσουμε, ἕνα σωστό χαρακτήρα, μία ὀλοκληρωμένη προσωπικότητα, ἕναν ἄνθρωπο πολυδιάστατο, κοινωνικό, μέ αἴσθηση τοῦ χρέους του ἀπέναντι στόν Θεό, στό κοινωνικό σύνολο, στήν Πατρίδα, στήν Ἀνθρωπότητα. Μέ αὐτή τήν ἔννοια ἡ εὐρωπαϊκή Παιδεία ἀντλεῖ καί πρέπει νά ἀντλεῖ τίς πνευματικές της καταβολές καί δυνάμεις ἀπό τίς τρεῖς συνιστώσες τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ: Ἀπό τήν Ἀρχαία Ἑλλάδα (δημοκρατία, ἐνδιαφέρον γιά τό καλό τοῦ δήμου, πατριωτισμός), ἀπό τήν Ρώμη (γραφτό δίκαιο, ὑποταγή στους νόμους, ὀργανωτικό πνεῦμα) καί ἀπό τόν Χριστιανισμό (στόχος τοῦ ἀνθρώπου τό «καθ' ὁμοίωσιν», πίστη στόν Θεό, ταπεινοφροσύνη, φιλανθρωπία). Σήμερα βλέπουμε νά γίνεται περισσότερος λόγος γιά τήν ἐκπαίδευση, τήν ἐπιμόρφωση, τήν κατάρτιση. Φυσικά εἶναι χρήσιμες καί αὐτές οἱ διαδικασίες γιά τήν παροχή ἐξειδικευμένων γνώσεων καί γιά τήν προώθηση τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας. Ἄς μήν λησμονοῦμε, ὅμως, ὅτι χωρίς τίς βάσεις τῆς Παιδείας κάθε ἐπί μέρους ἐκπαιδευτικό πρόγραμμα θά ἔχει σαθρά θεμέλια. Τό πρότιστο ἐρώτημα τῆς Παιδείας εἶναι «ποιόν τύπο ἀνθρώπου θέλουμε νά διαμορφώσουμε;», ἐνῶ γιά τήν ἐκπαίδευση τό ἀντίστοιχο ἐρώτημα εἶναι «ποιές συγκεκριμένες γνώσεις καί πληροφορίες χρειάζεται ὁ νέος γιά νά ἀσκήσει τό τάδε ἐπάγγελμα». Παιδεία καί ἐκπαίδευση εἶναι ἀλληλένδετες καί ἐξ ἴσου ἀπαραίτητες. Ἡ σύγχρονη Εὐρώπη χρειάζεται τήν ἐκπαίδευση γιά νά μήν ὑστερεῖ ἐπιστημονικά καί τεχνολογικά ἀπό τίς ΗΠΑ, τήν Ρωσία, τήν Κίνα καί ἄλλες διεθνείς δυνάμεις. Χρειάζεται, ὅμως, ἀκόμη περισσότερο τήν Παιδεία γιά νά βρεῖ τήν πορεία καί τόν προσανατολισμό της, γιά νά δώσει ἕνα μέλλον στό παρελθόν της.

Παρατηρεῖ σχετικά ὁ Ἀκαδημαϊκός Ἀντώνης Κουνάδης στό περιοδικό ΕΥΘΥΝΗ τοῦ Αὐγούστου 2005: «... Ὅταν οἱ λαοί ἀποκόπτονται ἀπό τίς ρίζες τους καί τό παρελθόν τους, ἀδυνατοῦν νά κατανοήσουν τό παρόν. Ἄν θέλουμε νά πᾶμε μπροστά, ἔλεγε ὁ διανοητής Νοβάλις, θά πρέπει νά κοιτᾶμε καί πίσω. Ἡ παράδοση λειτουργεῖ ὡς δεξαμενή ἀντλήσεως πείρας, γνώσης, ἀξιών καί ἀρχῶν ἀναγκαίων στή διαμόρφωση κοινοτήτων μέ ὀργανωμένες δομές, πνευματική καί ἠθική συνοχή. Δυστυχῶς στήν ἐποχή μας ὑπάρχουν καί ὀπαδοί τῆς **νεωτερικότητας** πού ἀπορρίπτουν τό παρελθόν. Χαρακτηρίζοντας κάθε ἀναφορά σ' αὐτό ὡς **συντήρηση**, ἐπιχειροῦν νά καταστρέψουν ὅ,τι ἀντιπροσωπεύουν οἱ **ἐθνικές παραδόσεις**, στήν ἀντοχή τῶν ὀπίσθιων βασίζεται ἡ **κοινωνική συνοχή** καί συνακόλουθα ἡ διατήρηση τῆς **ταυτότητας**, ἡ **ἐπιβίωση** καί ἡ **προοπτική** ἐνός λαοῦ».

Γιά νά κατανοήσουμε τόν ρόλο καί τήν χρησιμότητα τῆς Ἑλληνορθόδοξης Παιδείας στήν ἐποχή μας θεωροῦμε σκόπιμο νά θυμίσουμε ὀρισμένα ἀπό τά ἐρωτήματα καί τούς προβληματισμούς πού ἀπασχολοῦν τήν σύγχρονη Εὐρώπη καί συγκεκριμένα τήν Εὐρωπαϊκή Ἑνωσι τῶν 25 κρατῶν-μελῶν.

α) Ἡ ἐπιβίωση τῶν ἐθνῶν καί τῶν ἐθνικῶν ταυτοτήτων. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκή Ἑνωσι προϋποθέτει τήν παραχώρηση μέρους τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας τῶν κρατῶν πού τήν ἀποτελοῦν καί ἔχει εὐδιάκριτα τά στοιχεῖα ἐνός ὑπερεθνικοῦ μορφώματος. Ὅμως τοῦτο δέν σημαίνει ὅτι καταργοῦνται τά ἔθνη καί οἱ ἐπί μέρους ἐθνικές ταυτότητες. Τό κείμενο τοῦ ὑπό συζήτησιν Εὐρωσυντάγματος τονίζει ἀρκετές φορές ὅτι εἶναι σεβαστή ἡ ἐθνική καί πολιτιστική ταυτότητα κάθε λαοῦ τῆς Ἑνωσις. Οἱ μελετητές τῆς πορείας τῆς Εὐρώπης -ὅπως π.χ. ὁ Ζάκ Ντελόρ, πρῶην Πρόεδρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς- συμφωνοῦν ὅτι θά παραμείνει μία χαλαρή Συνομοσπονδία ἐθνικῶν κρατῶν καί δέν θά ἐξελιχθεῖ σέ ἕνα Ὅμοσπονδιακό ὑπερκράτος μέ συρρίκνωση τῶν ἐθνικῶν κρατῶν. Στίς συζητήσεις γιά τά μεγάλα θέματα πού ἀπασχολοῦν τήν Εὐρώπη εἶναι φανερό ὅτι κάθε χώρα θέτει τό ἐθνικό της συμφέρον ὑπεράνω τοῦ εὐρωπαϊκοῦ. Κανείς σοβαρός λαός δέν εἶναι διατεθειμένος νά θυσιάσει τήν ἐθνική του ταυτότητα καί ἀσφάλεια στό ὄνομα ἐνός θολοῦ ὑπερεθνικοῦ ιδεώδους. Ἡ Εὐρωπαϊκή Ἑνωσι εἶναι χρήσιμη διότι μειώνει σημαντικά τούς ἐθνικούς ἀνταγωνισμούς καί ἐγωισμούς, ὅμως δέν πρόκειται νά καταργήσει τήν ἀξία τοῦ ἔθνους καί τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος. Ὅσοι διακηρύσσουν ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ ἔθνους εἶναι ξεπερασμένη, εἴτε βρίσκονται ὑπό τήν ἐπήρεια ἀποτυχημένων ιδεολογιῶν, εἴτε δέν θέλουν νά δοῦν τήν πραγματικότητα. Καί μέ τή πλάνη τους κάνουν κακό στήν εὐρωπαϊκή ἰδέα, τήν ὁποία λέγουν ὅτι ὑποστηρίζουν.

β) Ἡ Χριστιανική κληρονομιά καί τό «Λαϊκό Κράτος». Ἡ Χριστιανική διδασκαλία βρίσκεται στά θεμέλια τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ κατάργηση τῆς δουλείας καί τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἡ προσπάθεια γιά κοινωνική δικαιοσύνη καί ἡ πρόνοια γιά τούς ἀδυνάμους καί τούς πάσχοντες, ἡ μουσική, ἡ ἀρχιτεκτονική, ἡ ζωγραφική καί τό δίκαιο, αὐτές καί πολλές ἄλλες πτυχές τῶν εὐρωπαϊκῶν κοινωνιῶν φέρουν ἀνεξίτηλη τήν σφραγίδα τῆς Χριστιανικῆς κληρονομιάς. Ὅμως ὑπό τήν ἐπίδραση τῶν ἀκράτων ἀντιεκκλησιαστικῶν ἀπόψεων τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως δημιουργήθηκε ἕνα ιδεολογικό ρεῦμα, τό ὁποῖο μιλά γιά ἄθεο, οὐδετερόθηρο ἢ «Λαϊκό» κράτος. Αὐτό τό ρεῦμα ἐπέβαλε νά μήν ἀναφερθεῖ ρητῶς ἡ Χριστιανική κληρονομιά στό Προοίμιο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συνταγματικῆς Συνθήκης. Ἡ Ὀρθόδοξη Χριστιανική παράδοση ἔρχεται ἐδῶ νά δώσει

καίριες απαντήσεις. Πρώτον διότι στή καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή δέν ὑπῆρξε ἀντιεκκλησιαστική ἐξέγερση, σέ ἀντίθεση μέ τήν Γαλλία. Οἱ Ἕλληνες δημιουργήσαμε τό νεώτερο κράτος μας πολεμώντας μαζί μέ τήν Ἐκκλησία καί γιά τήν Ὁρθοδοξία, ἐνῶ οἱ Γάλλοι εἰσήλθαν στήν νεώτερη περίοδο τῆς Ἱστορίας τους πολεμώντας κατά τῆς Ἐκκλησίας τους καί κατά τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ κλήρου πού εἶχε μετατραπεί σέ φεουδαρχική κοινωνική τάξη. Δεύτερον, διότι ἡ μελέτη τοῦ Ἑλληνορθόδοξου πολιτισμοῦ θά μάς διδάξει ὅτι τά Ἀνθρώπινα Δικαιώματα εἶναι Χριστιανικό βίωμα καί ἐπίτευγμα καί δέν εἶναι ἀνακάλυψη τοῦ ἀθεϊστικοῦ Διαφωτισμοῦ τοῦ 18ου αἰῶνος. Στήν Ὁρθόδοξη Κωνσταντινούπολη τοῦ 1.100 μ.Χ. ἡ Μονή τοῦ Παντοκράτορος διατηροῦσε Νοσοκομεῖο στό ὁποῖο ὑπηρετοῦσαν καί τρεῖς γυναῖκες «ιάτραιναί». Δηλαδή ἤδη τήν ἐποχή ἐκείνη τό Βυζάντιο/Ρωμανία ἐπέτρεπε στίς γυναῖκες νά μορφώνονται μέχρι πανεπιστημιακοῦ ἐπιπέδου. Ἀντιθέτως τό πρῶτο πολιτικό κείμενο τοῦ Διαφωτισμοῦ, τό γαλλικό ἐπαναστατικό Σύνταγμα τοῦ 1797, καθιερώνει τήν ὑποχρεωτική στοιχειώδη ἐκπαίδευση μόνον τῶν ἀγοριῶν. Ποιός εἶναι, λοιπόν, πῶς προοδευτικός ὡς πρὸς τήν ἰσότητα τῶν δύο φύλων; Τό Βυζαντινό Νοσοκομεῖο τοῦ 1100 ἢ ὁ γαλλικός Διαφωτισμός τοῦ 1800; Ἄς μὴν παρασυρόμαστε, λοιπόν, ἀπό τήν γαλλική ἐμπειρία, πού ἀποτελεῖ μία ἀκρότητα μέσα στήν Εὐρώπη, καί ἄς δομήσουμε τή Παιδεία μας ἐπάνω στήν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση, ἡ ὁποία συμβιβάζει τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ προσώπου μέ τό συμφέρον τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

γ) Πολυπολιτισμικότητα ἢ Ἐνσωμάτωση; Ἡ παρούσα μεγάλου ἀριθμοῦ μεταναστῶν στήν Εὐρώπη θέτει τό ἐρώτημα: Πῶς θά τούς βοηθήσουμε νά μετασχηματιστοῦν στίς κοινωνικές διεργασίες καί στόν εὐρωπαϊκό πολιτισμό; Ἀφήνοντας τήν κάθε ὁμάδα νά ζεῖ αὐτόνομη καί περιχαρακωμένη χωρὶς νά τήν ἐμβολιάσουμε μέ τήν ἐπικρατοῦσα ἐθνική καί πολιτιστική ταυτότητα κάθε χώρας; ἢ μήπως πρέπει νά βοηθήσουμε τήν ὁμαλή τους ἔνταξη ἐνσωματώνοντάς τους ὅσο γίνεται στήν κοινωνία καί τόν πολιτισμό τῆς χώρας ὅπου ζοῦν; Οἱ ὁπαδοί τοῦ πρώτου μοντέλου προβάλλουν τό σύνθημα τῆς **πολυπολιτισμικότητας**. Ὅμως σήμερα ἡ Εὐρώπη ἀπορρίπτει τήν πολυπολιτισμικότητα, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ σέ περιθωριοποίηση τῶν μεταναστῶν καί στήν δημιουργία πολλῶν μικρῶν φανατισμένων γκέττο. Ἀντιθέτως τό πρότυπο τῆς

ἐνσωμάτωσης διδάσκει ὅτι μπορούμε καί ὀφείλουμε νά σεβόμαστε τά θεμελιώδη δικαιώματα καί τήν θρησκεία τῶν μεταναστῶν, ἀλλά παραλλήλως νά τούς ἐκπαιδεύουμε μέ βάση τήν γλῶσσα, τήν ἱστορία καί τίς πολιτιστικές ἀξίες τῆς χώρας ὅπου διαμένουν. Ἢδη ἡ Γαλλία ἀμφισβητεῖ τήν πολυπολιτισμικότητα ἀπαγορεύοντας τό ἰσλαμικό μαντήλι τῶν κοριτσιῶν στά σχολεῖα, ἐνῶ ἡ Γερμανία καταπολεμεῖ τήν πολυπολιτισμικότητα διακόπτοντας τήν χρηματοδότηση στά σχολεῖα τῶν μειονοτήτων. Ἡ Ἑλληνορθόδοξη Παιδεία μπορεῖ νά βοηθήσει τήν προσαρμογή τῶν μεταναστῶν στήν κοινωνία μας, διότι καλλιεργεῖ τόν σεβασμό στήν ἑτερότητα καί στήν προσωπικότητα τοῦ κάθε ἀνθρώπου καί διδάσκει πανανθρώπινες ἀξίες μέσω τῆς Ἀρχαιοελληνικῆς καί Χριστιανικῆς γραμματείας.

δ) Ἀνθρωπιστική Παιδεία καί Τεχνολογία. Στήν ἐποχή τῶν Ἡλεκτρονικῶν Ὑπολογιστῶν καί τῆς ψηφιακῆς τεχνολογίας, τί βοήθεια θά δώσουν στοὺς νέους μας τά μαθήματα καί τά ἰδανικά τῆς Ἀνθρωπιστικῆς παιδείας; Εὐλόγο τό ἐρώτημα. Ἀλλά εὐκόλη καί ἡ ἀπάντηση. Τώρα ἀκόμη περισσότερο χρειάζονται οἱ νέοι τῆς Εὐρώπης τά διδάγματα τῶν κλασσικῶν κειμένων, τῶν Θρησκευτικῶν, τῆς Ἱστορίας. Γιά νά μὴν κλειστοῦν στό καβούκι τους καί ἀπομονωθοῦν μπροστά στόν ὑπολογιστή. Γιά νά μὴν γίνουν ἀπαθεῖς θεατές τῆς ὑλιστικῆς παγκοσμιοποίησης. Γιά νά ἀντισταθοῦν στήν ἐπικράτηση τοῦ οικονομικοῦ συμφέροντος εἰς βάρος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καί τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης. Γιά νά ἀγωνισθοῦν ὥστε κάθε λαός νά διατηρήσει τήν ἰδιοπροσωπία του καί νά μὴν ἰσοπεδωθοῦν οἱ ἐθνικοὶ πολιτισμοί. Ἡ Ἑλληνορθόδοξη Παιδεία βρῆκε κατά καιρούς τόν τρόπο νά συνυπάρχει μέ τίς σύγχρονες μορφές τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν. Στήν Ἐμπορική Σχολή τῆς Χάλκης, στήν Κωνσταντινούπολη τοῦ 19ου αἰῶνος, ὁ λόγιος ἱερομόναχος Βαρθολομαῖος Κουτλουμουσιανός δίδασκε στά παιδιά τῶν Ρωμηῶν ἐμπόρων τά Θρησκευτικά καί τά Ἀρχαῖα Ἑλληνικά παράλληλα μέ προηγμένες γνώσεις Ἀλγέβρας καί Φυσικῆς. Συνέγραφε δέ ὁ ἴδιος τά ἐπιστημονικά ἐγχειρίδια. Ὅσον δέ ἀφορᾷ στήν ἀρχαία ἑλληνική γλῶσσα, αὐτή θεωρεῖται διεθνῶς πολύτιμο ἐφόδιο γιά τούς προγραμματιστές Ἡλεκτρονικῶν Ὑπολογιστῶν.

Ἡ Ἑλληνορθόδοξη Παιδεία εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρη. Ὅχι μόνο γιά ἐμᾶς τούς Ἕλληνες, ἀλλά καί γιά τήν Εὐρώπη πού ἀναζητεῖ τήν ταυτότητά της.

Εἶπε ἡ ἀμμᾶς Θεοδώρα: «Ἀγωνισθεῖτε νά μπεῖτε ἀπὸ τὴ στενὴ πύλη. Γιατί ὅπως τὰ δένδρα, ἂν δέν χτυπηθοῦν ἀπὸ καταιγίδες καὶ δέν ποτισθοῦν μέ ἀφθονες βροχές, δέν μποροῦν νά φέρουν καρπὸ, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μέ μᾶς. Ἡ ζωὴ αὐτὴ εἶναι περίοδος καταιγίδων. Ἐάν δέν περάσουμε μέσα ἀπὸ πολλές θλίψεις καὶ πειρασμοὺς, δέν θὰ ἀξιωθοῦμε νά γίνουμε κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν».

“Τό Μέγα Γεροντικό”, ἔκδ.: Ἰ. Ἦσυχ. “Τό Γενέσιον τῆς Θεοτόκου”, Πανόραμα Θεσσαλονίκης.

ΓΙΑ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΜΑΣ ΒΙΒΛΙΑ

του κ. Κωνσταντίνου Γανωτή, εκπαιδευτικού

Στόν μαθητή της Γ' Λυκείου, πού είχε την ώριμότητα να στείλει με επιστολή του, πού δημοσιεύτηκε στο τεύχος 40 (Ιουλίου 2005), τις αντιρρήσεις του στα μαθήματα αθεΐας, πού δίνει μεθοδικά τὸ βιβλίο Ἐκφρασης-Ἐκθεσης τῆς Γ' Λυκείου, ὀφείλομε ὄχι μιὰ ἀπάντηση μόνο καὶ ἓναν ἔπαινο ἀλλὰ καὶ μιὰ βαθεῖα μετάνοια ἐμεῖς οἱ μεγάλοι σ' αὐτὸν τὸν ἐκπρόσωπο τῶν νέων μαθητῶν μας, τῶν προδομένων παιδιῶν μας. Ποιοὶ εἶναι, αὐτοὶ, πού κάνουν τὴ συγκεκριμένη προδοσία;

Ἐκπαιδευτικοί, πού πληρώνονται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ πολιτεία εἶναι αὐτοὶ, πού βλέπουν τὴν νεολαία μας νὰ σέφνεται παράλυτη ἀπὸ τὰ ψυχιατρεῖα στὰ ναρκωτικὰ καὶ ὄχι μόνο δὲν λυποῦνται αὐτὰ τὰ θύματα τοῦ συνδυασμοῦ τῆς κεφαλαιώδους κακίας καὶ βλακειᾶς μας συγχρόνως, ἀλλὰ δίνουν μὲ μανία τὰ τελευταῖα χτυπήματα στὴ ρίζα τοῦ πολιτισμοῦ μας. Προβάλλει ὁ δυστυχῆς συγγραφέας τοῦ σχολικοῦ βιβλίου τὸ ἔργο τοῦ D. Livingstone γιατί, βλέπετε, δὲν εὔρισκε κανένα δικό μας οὔτε Κοσμᾶ Αἰτωλὸ οὔτε Νικόδημο Ἀγιορείτη καὶ τὸ προβάλλει γιὰ νὰ ἐξυτελίσει μέσα στὴν καρδιά καὶ στὸ νοῦ τοῦ Ἑλληνόπουλου ποιόν; Τὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό, τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ Δημιουργὸ καὶ συντηρητὴ τοῦ κόσμου! Σ' αὐτὸν ἀπευθύνονταν ὁ Χριστὸς ἐπάνω στὸ Σταυρὸ μ' ἐκεῖνο τὸ «Θεέ μου, Θεέ μου» καὶ τὸ «Πάτερ εἰς χεῖρας σου ...». Σ' Αὐτὸν προσεύχεται ὁ κάθε Ἕλληνας καὶ οἱ μαθητὲς μας στὴν πρωϊνὴ προσευχή τους μὲ τὸ «Πάτερ ἡμῶν». Πονηρὰ βέβαια ὁ σοφιστὴς συγγραφέας (ὅπως καὶ ὁ Λίβινγκστον) χρησιμοποιεῖ μόνο τὸ ὄνομα Γιαχβέ, πού δὲν βρίσκεται πουθενὰ στὴν Καινὴ Διαθήκη.

Κάνει παραλληλισμὸ καὶ σύγκριση τοῦ Προμηθέα δεσμώτη τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας καὶ τοῦ Ἰώβ τῆς Π. Δ. Νομίζει ὅτι εἶναι στὴν ἴδια κατάσταση, ἀφοῦ καὶ οἱ δύο «δέχτηκαν μιὰν ἄδικη τιμωρία» ἀπὸ τὸ Θεό. Ὑπολογίζει, φαντάζομαι, ὅτι κανένας δὲν θὰ ἀνοίξει νὰ διαβάσει τὸ βιβλίο τοῦ Ἰώβ, γιὰ νὰ ἰδεῖ ὅτι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ καὶ ἐκτιμᾷ τὸν Ἰώβ καὶ ὅτι ἡ δυστυχία του ἦταν μιὰ πρόσκαιρη δοκιμασία, γιὰ νὰ ἐξυτελιστεῖ ὁ διάβολος, πού ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ συκοφάντησε τὸν δίκαιο Ἰώβ ὅτι μὲ τὴν εὐσέβειά του πληρώνει τὴν εὐνοία τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀκριβῶς ἔνοιωθαν τὴν εὐσέβεια καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Ὁ Ἰώβ ἐξακολουθεῖ νὰ λατρεύει τὸ Θεὸ καὶ παρὰ τὴν προσωρινὴ δοκιμασία του.

Ὁ συγγραφέας ὅμως θαυμάζει τὸν Προμηθέα, πού νοιώθει ἐλεύθερος νὰ βλαστημήσει τὸ Δία καὶ νὰ προβάλλει τὸ ἐγὼ του ἀγέρωχα ἀπέναντι στὸ δυνάστη. Θᾶθελε πολὺ βέβαια νὰ κάνει τὸ ἴδιο κι ὁ Ἰώβ, γιὰ νὰ ἔχει ἓνα ἰσχυρὸ ἄλλοθι τῆς δικῆς του αθεΐας.

Ὁ Λίβινγκστον ἐπαναλαμβάνει ὅτι οἱ ἱστορίες τοῦ Προμηθέα καὶ τοῦ Ἰώβ συμπίπτουν. Τί ἄλλο θὰ περίμενε κανεὶς ἀπὸ ἓνα Εὐρωπαϊὸ ὀρθολογιστὴ; Ὁ Προμηθέας ἔβλεπε τὸ Δία σὰν ἓνα καινούργιο δυνάστη μὲ μόνο σκοπὸ τὴν ἀπόλαυση καὶ ἐξασφάλιση τῆς ἐξουσίας του. Πέρα ἀπ' αὐτὸ δὲν ἀσχολοῦνταν μὲ τίποτε ἄλλο παρὰ μὲ βιασμοὺς γυναικῶν καὶ ἀρπαγὲς ἀγοριῶν γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ. Τὶ τὸ σεβάσμιο διέθετε ὁ Ζεὺς γιὰ τὸν εὐσεβῆ καὶ ἠθικὸν Αἰσχύλο; Καὶ ὄχι μόνον ὁ Ζεὺς ἀλλὰ καὶ ὄλοι οἱ ἄλλοι θεοί; Γι' αὐτὸ ξεστόμισε δίκαια ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ «τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεοὺς».

Ὁ Ἰώβ ἐπιμένει βέβαια ὅτι κανένα κακὸ δὲν ἔκανε ἀλλὰ δέχεται μὲ γενναιοσύνη καὶ ἐμπιστοσύνη στὸ Θεὸ τὴ δυστυχία του μ' ἐκεῖνο τὸ σοφὸ: «Ἄν τὰ καλὰ δεχτήκαμε ἀπ' τὸ Θεὸ, δὲν θὰ δεχτοῦμε καὶ τὰ κακά;». Εἶναι αὕτη ἡ θέση πού ἔγινε γνωμικὸ στὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ μας: «Καὶ τὰ καλὰ δεχόμενα καὶ τὰ κακά δεχόμενα».

Ὁ συγγραφέας διαβάσει τὰ λόγια τῶν φίλων τοῦ Ἰώβ ὡς λόγια τοῦ Θεοῦ ἀγνοώντας ἢ ἀποκρύπτοντας ὅτι αὐτοὶ δὲν δικαιώθηκαν ἀλλὰ κατακρίθηκαν ἀπὸ τὸ Θεό. Καὶ ἄλλωστε, ἂν εἶπαν ὅτι ὁ Ἰώβ εἶναι ἀμαθὴς δὲν εἶπαν τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ Σωκράτη πού διεκήρυττε ἐκεῖνο τὸ τόσο γνωστὸ: «ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα». Ὁ συγγραφέας ὅμως εἶναι τόσο σοφὸς καὶ δυνατὸς, ὥστε δὲν ἀνέχεται νὰ ὁμολογεῖ ἓνας ἄνθρωπος ὅτι εἶναι μηδαμινὸς ἀπέναντι στὸ Θεό... Ἄγνοεῖ, ἀφοῦ ζεῖ μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἀποκαλεῖ κι ἐμᾶς θεοὺς καὶ μᾶς κάνει συμμετόχους τῆς ὑποστάσεώς του κατὰ χάρη καὶ ἐπειδὴ εἶναι προσωπικὸς καὶ Ὑπάρχων πρὶν ἀπὸ τὴ δημιουργία Του, αὐτοσυσταίνεται στοὺς ἀνθρώπους ἀποκαλυπτικά: «Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς σου», ὅπως ἓνας καλὸς γονιὸς αὐτοσυσταίνεται στὸ παιδί του. Οὔτε διάβασε τὸν ψαλμὸ:

«Ἔστη ὁ Θεὸς ἐν συναγωγῇ θεῶν.

Ἐγὼ λέγω ὑμῖν θεοὶ ἐστε

καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες,

ὑμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀποθνήσκετε ...».

Ἔτσι φαίνεται καθαρὰ ὅτι μηδαμινὸν θεωρεῖ τὸν ἄνθρωπον οὐσιαστικὰ ὁ διαφωτισμὸς καὶ οἱ ὀπαδοὶ του πού τὸν ὀρίζουν ὡς ἓνα ζῶο πού ὄλη του ἡ ἀξιοπρέπεια βρίσκεται στὸ ὅτι μπορεῖ νὰ βλαστημήσει τὸν Δημιουργό του.

Ὁ συγγραφέας μαζὶ μὲ τοὺς ὁμοίους του καλεῖ τώρα τὴν Εὐρώπη νὰ σκεφτεῖ «ὄρους καὶ ἀρχὲς μὲ κριτήριο τὴν εὐτυχία», γιὰτὶ πιστεύει πὼς ἡ εὐτυχία μπορεῖ νὰ ἐπινοηθεῖ ἀπὸ τὴ σκέψη· μὰ ἀκριβῶς αὕτη τὴν κεφαλαιώδη ἀνοησία κατὰγγειλε ὁ Σοφοκλῆς

μὲ τὸν «Οἰδίποδα Τύραννο» καὶ ὁ Γκαίτε στὸν «Φάουστ». Τὰ θεμέλια τοῦ Χριστιανισμοῦ τὰ θεωρεῖ ἀνεπαρκῆ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη εὐτυχία ὁ συγγραφέας. Ἔτσι πολεμεῖ κι ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπίσημη κρατικὴ παιδεία τῆς Ἑλλάδος νὰ ξεθεμελιώσῃ ὅ,τι ἔκαναν ὅλοι οἱ μεγάλοι πνευματικοὶ ὁδηγοὶ τοῦ ἔθνους μας.

Προσκαλεῖ τὸ μαθητὴ νὰ συγκρίνει τὸ ἰδανικὸ τῆς «ἐλευθερίας» μὲ τὸ ἔργο τοῦ Βασιλείου καὶ τοῦ Γρηγορίου ἀλλὰ καὶ τὸ Θεόδωρο Κολοκοτρώνη. Πρῶτα βέβαια οἱ τρεῖς Ἱεράρχες θὰ ἔβγαζαν τ' αὐτὰ τοῦ συγγραφέα ὑπενθυμίζοντας τὸ τοῦ Παύλου: «θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον» καὶ ὁ Κολοκοτρώνης θὰ ἐδήλωνε κοφτὰ ὅτι μετάνοιωσε ποὺ ἀγωνίστηκε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἔθνος του, ἀφοῦ σκλαβωμένο εἶχε τὴν παρηγοριὰ τῆς Ὀκτωήχου ἐνῶ ἐλεύθερο ἔχει δασκάλους, ποὺ βρίζουν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ὑπενθυμίζω ὅτι μετὰ τὴ μάχη τοῦ Βαλτεσίου, ὅταν εἶδε τὴ λαμπρὴ νίκη τοῦ ἀγῶνος ὁ Κολοκοτρώνης, τὴν πρώτη νίκη, ζήτησε ἀπ'τοὺς συμπολεμιστὲς του νὰ τιμοῦν τὴ μνήμη τῆς ἡμέρας ἐκείνης κάθε χρόνο μὲ νηστεία. Δὲν εἶχε φοιτήσει στὸ Λύκειό μας, βλέπετε, γιὰ νὰ θεωρεῖ αὐτὴ τὴν εὐσέβεια ἀναξιοπρεπὴ αὐτὸς ὁ πολέμαρχος!

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Αἰσχύλου, γράφει ὁ δάσκαλος, εἶναι τὸ κέντρο τοῦ σύμπαντος. Ὅχι, δὲν ἦταν τόσο ἀφελῆς ὁ Αἰσχύλος. Ὅσο μεγαλόστομο καὶ ἀγέρωχο κι ἂν παρίστανε τὸν Προμηθεά του, ἔδωσε καὶ τὸ στίγμα τοῦ σωτήρα του. Κάποιος θὰ τὸν σώσει ἀπὸ τὸν Καύκασο. Κι ἀφοῦ δὲν θὰ εἶναι βέβαια αὐτὸς ὁ Δίας, ποιὸν περιμένε ἄραγε ὁ μέγας ποιητής; Νομίζω σκόπιμα παραλείπει ὁ συγγραφέας τοῦ σχολικοῦ βιβλίου τὸ ἴδιο τὸ κείμενο τοῦ Αἰσχυλικοῦ Προμηθεά, ποὺ βάζει στὸ στόμα τοῦ τιτάνα τὴν προφητεία, ὅτι **θὰ τὸν λυτρώσει ὁ γόνος τῆς παρθένου Ἰοῦς μετὰ ἀπὸ δεκατρεῖς γενιές!** Μετρήστε τὸ χρόνο ἀπὸ τὴν παράσταση τοῦ ἔργου μέχρι τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ ἰδεῖτε ὅτι ὁ Αἰσχύλος περιμένε τὴ γέννηση τοῦ Μεσσία.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ μείνει καμμιά ἀσάφεια ὅτι προφητεύει τὴ γέννηση τοῦ Σωτήρα μας, **ὁ Αἰσχύλος βάζει στὸ στόμα τοῦ Ἑρμῆ τὴν προφητεία ὅτι δὲν θὰ λυτρωθεῖ ὁ Προμηθεάς ἀπ' τὸ μαρτύριο ποτέ, ἐκτὸς ἂν βρεθεῖ καὶ θελήσει κάποιος θεὸς νὰ περπατήσει γιὰ χάρη του στὰ βᾶθη τοῦ ἀναύγητου (ὄλοσκότεινου) Ἄδη.** Ὅλοι ξέρομε ἀκόμα κι αὐτοὶ ποὺ τὸ παρασιωποῦν ὅτι ὁ Χριστὸς μετὰ τὸ «Τετέλεσται...», κατέβηκε στὸν Ἄδη καὶ «τὰ τοῦ Ἄιδου κλειθρα διεσπάραξε» καὶ «τοὺς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ δεσμίους ἠλευθέρωσε».

Αὐτὰ, ποὺ καὶ ἀλήθειες εἶναι καὶ ὠφέλιμα στὴ συγκρότηση μιᾶς ὑγιοῦς προσωπικότητας τὰ ἀποκρύπτουν οἱ διαφωτιστὲς μας καὶ ὁδηγοῦν τοὺς νέους μας στὴ σχιζοφρένεια. Ὅσο γιὰ τὶς κορῶνες καὶ τὰ μεγάλα λόγια ποὺ σερβίρουν στὴ νεολαία μας γιὰ τὴν «ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου» καὶ τὸν «λόγο τῆς ἐλευθερίας», ποὺ τάχα γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούστη-

κε στὸν τόπο μας, πρέπει νὰ δηλώσω ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου φυτεύτηκε στὴ γῆ μὲ τὸ λόγο τοῦ Κυρίου «ἀγαπάτε ἀλλήλους». Μέσα στοὺς ἀλλήλους περιλαμβάνονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἡ ἀγάπη λευτερώνει πράγματι τὸν ἄνθρωπο, γιατί σβήνει ὅλα τὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους ἐπύργωσαν αὐτὸν τὸν μεγάλο πολιτισμὸ, ποὺ τὸν ὀνόμασαν χρυσὸν αἰῶνα καὶ σ' αὐτὸν ἀναφέρονται ὅσοι μιλοῦν γιὰ τὶς ἀρετὲς τῶν ἀρχαίων μας προγόνων. Ἐκφραστὴς αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ὁ στρατηγὸς Περικλῆς. Καὶ ὁ Περικλῆς φημίστηκε γιὰ τὸν βαρῦγδουπο ἐπιτάφιό του (Θουκ. Ξ βιβλ. 2, 35-46), ὅπου ἐτίμησε ὡς ἥρωες ὑπερασπιστὲς τῆς πατρίδας τοὺς νεκροὺς Ἀθηναίους, ποὺ ἔφεραν τὰ κόκκαλά τους καὶ τὰ ἔθαψαν τιμητικὰ στὸ ἐπίσημο νεκροταφεῖο τοῦ Κεραμεικοῦ.

Ἄν ἤθελαν νὰ ἔχομε μιὰ νεολαία μὲ πνεῦμα κριτικὸ καὶ καλὴν πληροφόρηση, οἱ διαφωτιστὲς μας θὰ διάβαζαν ἀπλῶς τὸν ἱστορικὸ τῆς ἐποχῆς τὸ Θουκυδίδη καὶ θὰ ἀναζητοῦσαν σὲ ποιὲς μάχες ἔπεσαν αὐτὰ τὰ παλληκάρια. Θὰ διάβαζαν ὅτι ἔπεσαν πολέμωντας σὲ περιοχὲς τοῦ Κορινθιακοῦ καὶ τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου καὶ ἰδιαίτερα στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀστακοῦ· δηλαδή ὁ πόλεμος αὐτὸς ἦταν κατακτητικὸς, ἔτσι γιὰ τὴ δόξα τοῦ Περικλῆ, ἦταν «βρώμικος πόλεμος», γιὰ ἐξυπηρέτηση προσωπικῶν συμφερόντων. Ἄρα δὲν ἔπεσαν τὰ παλληκάρια γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδας τους, ἀλλὰ γιὰ τὴν ὑποδούλωση κάποιων ἄλλων πατριδῶν. Οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ χρυσοῦ αἰῶνα πολεμοῦσαν γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆ δικῆ τους ὡσὰν νὰ ἦταν μόνο αὐτοὶ ἄνθρωποι καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια δὲν πολεμοῦσαν γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς ζωῆς τους ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς ἀσυδοσίας τους. Ὁ ἴδιος ὁ στρατηγὸς Περικλῆς ἐξεστράτευσε δυὸ φορὲς στὴ Σάμο καὶ τὴν αἵματοκύλισε, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὰ τάλαντα, ποὺ πλήρωναν οἱ Ἕλληνες Ἴωνες Σάμιοι στὴν «ἀρχὴ» τῶν Ἀθηναίων. Τὸ ἴδιο ἔγινε μὲ τὴ Μυτιλήνη, μὲ τὴ Θάσο, μὲ τὴν Αἴγινα καὶ πολλὲς ἄλλες Ἑλληνίδες νήσους «συμμάχους» φόρου ὑποτελεῖς τῶν Ἀθηναίων. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐκδοχὴ τοῦ Περικλῆ καὶ τῶν Ἀθηναίων γιὰ τὴν ἐλευθερία! Δὲν ἦταν λοιπὸν ἡ ἐλευθερία γι' αὐτοὺς ἰδέα, ἀρετὴ ἀνθρώπινη, ἦταν πολιτικὴ ἔννοια. Γι' αὐτὸ τοὺς Μυτιληναίους, ποὺ ἐτόλμησαν νὰ διεκδικήσουν αὐτονομία ἀποφασισαν δημοκρατικότητα νὰ τοὺς σφάξουν ὅλους καὶ μόλις μετὰ ἀπὸ μεγάλες πιέσεις μεγαλοψύχησαν νὰ σφάξουν μόνο χίλιους (Θουκ. Ξ, βιβλ. Ι, 43-49). Τοὺς Μηλίους ὅμως λίγα χρόνια ἀργότερα δὲν ἐδίστασαν νὰ τοὺς σφάξουν ὅλους καὶ νὰ ἐξανδραποδίσουν τὰ γυναικόπαιδα. (Θουκ. Ξ, βιβλ. Ε). Αὐτὲς καὶ πολλὲς ἄλλες τέτοιες ἐξωτερικὲς ἐπιχειρήσεις τὶς ἐβάφτιζαν οἱ Ἀθηναῖοι δημαγωγοὶ ἠρωϊκὲς μάχες ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας. Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς καύχησης τοῦ Περικλῆ γιὰ τὴ γενναιότητα τῶν Ἀθηναίων ἦταν ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νικοῦσαν τοὺς γείτονές τους καὶ ὅταν

αὐτοὶ οἱ γείτονες ἐμάχοντο «περὶ τῶν οἰκείων», δηλαδή, γιὰ τὰ παιδιά τους, γιὰ τὶς γυναῖκες τους, γιὰ τοὺς γέροντες γονεῖς τους. Μὲ τὸ ἴδιο ἦθος, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο.

Θὰ χρειαστεῖ νὰ διαβάσουμε Ὅμηρο καὶ τραγωδίες, γιὰ νὰ βροῦμε στίχους μὲ ἀνθρωπιστικὸ ἦθος, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ στίχοι ἀποτελοῦν κατὰ κάποιον τρόπο τὴν ἀντίσταση στὸ ἱστορικὸ ἦθος τῶν ἀρχαίων μας προγόνων.

Ἄστοχα, νομίζω, κάνει λόγο ὁ συγγραφέας στὸ τέλος τοῦ «μαθήματος» γιὰ τὸν «ἀνατολικὸ δεσποτισμὸ». Δεσποτισμὸς ὑπῆρχε ἀδιαμαρτύρητα σὲ ὅλη τὴν Ἑλληνικὴ Μυθολογία. Ὅταν ὁ Πέλοπας ἀρπάζονταν ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα γιὰ τὶς ὁμοφυλοφιλικὲς ἀνάγκες τὶς δικές του καὶ τοῦ Δία, ὅταν ὁ Διόνυσος διέτασσε τὸν Θησέα νὰ ἀφήσει ἀμέσως τὴν Ἀριάδνη στὴ Νάξο γιὰ δική του χρῆση καὶ νὰ φύγει, ὅταν ἡ Ἀφροδίτη διεκήρυττε στὴν εἰσαγωγή τοῦ δράματος Ἴππόλυτος ὅτι ἡ Φαίδρα εἶναι τίμια ἀλλὰ παρ' ὅλ' αὐτὰ θὰ τὴν σκοτώσει, γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τοῦ δικοῦ της συμφέροντος, ὅταν ὁ Ἀπόλλων πρωτοστατεῖ στὴν ἐξόντωση καὶ τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Ἀχιλλέα, ὅλ' αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀποτελοῦν τὸν Ἑλληνικὸ τύπο τοῦ δεσποτισμοῦ στὴ Μυθολογία. Ὅπως εἶδαμε ὅμως ἀπὸ τὰ λίγα παραδείγματα πῶς πάνω ὑπάρχουν καὶ πάμπολλα παραδείγματα δεσποτισμοῦ στὴν ἱστορία τῶν προγόνων μας. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ὁ στρατηγὸς Περικλῆς μιλεῖ γιὰ «ἀρχή» ἐκεῖ, πὺ ἐμεῖς μιλοῦμε γιὰ Ἀθηναϊκὴ συμμαχία. Ὅσο γιὰ τοὺς Σπαρτιάτες ἀρκεῖ νὰ θυμηθοῦμε ὅτι μπροστὰ ἀπὸ κάθε γενναῖο Σπαρτιάτη μάχονταν ἀπεγνωσμένα καὶ γιὰ τὴν προστασία του ἐφτὰ εἰλωτες. Τώρα, ἂν κανένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς εἰλωτες ἔδειχνε δειλία, σκοτώνονταν ἀπὸ πίσω, ἀπὸ τὸν κύριό του, ἐνῶ ἂν δείχνονταν πολὺ γενναῖος σκοτώνονταν στὴν ἐπιστροφή πρὸς τὴ Σπάρτη μὲ τὶς διαβόητες «κρυπτεῖες» ὡς ἐπικίνδυνος.

Τόσο μέθυσε ἀπὸ τὴν αὐταρέσκειά του ὁ σχολικὸς συγγραφέας, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ ἀποκρύψει τὸν τελικὸ σκοπὸ τοῦ μαθήματός του. Γιὰ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες ἡ θρησκεία δὲν ἦταν τὸ πᾶν ὅπως ἦταν γιὰ τοὺς Ἑβραίους, ἀλλὰ ἀποτελοῦσε ἕνα μέρος. Ἦταν μιὰ περιοχὴ βοηθητικὴ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, περίπου ὅπως τὰ βόδια καὶ τὰ ἄλογα βοηθοῦν τοὺς ἀνθρώπους στὶς δουλειές τους. Καὶ φυσικὰ οἱ πῶς μορφωμένοι καὶ οἱ πῶς δυνατοὶ θὰ ἔφταναν σπάνια στὴν ἀνάγκη νὰ ἀναφεροῦν στὸ Θεό. Βέβαια οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι δὲν ἦταν ὅπως τοὺς παρουσιάζει ὁ σχολικὸς συγγραφέας. Θυμίζω τὸ χορικὸ ἀπὸ τὶς «Βάκχες» τοῦ Εὐριπίδη:

«Μέγα τι τὸ θεῖον σθένος
ἀπευθύνει τοὺς τ' ἀγνωμοσύναν τιμῶντας
καὶ μὴ τὰ τῶν θεῶν αὐξήοντας
σὺν μαινομένῃ δόξῃ».
(Εἶναι κάτι μεγάλο ἢ δύναμη τοῦ Θεοῦ.
Τιμωρεῖ αὐτοὺς πὺ δείχνουν ἀγνώμονες

καὶ δὲν μεγαλύνουν ὅ,τι εἶναι σχετικὸ
μὲ τοὺς θεοὺς μὲ
ξετρελλαμένη διάθεση).

Καὶ ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι μόνο λόγια τὸ βλέπει κανεὶς ἀπὸ τὶς ὑποθέσεις ὅλων τῶν δραμιμάτων καὶ ὀλόκληρου τοῦ Ὀμηρικοῦ ἔργου. Ἐδῶ ἰσχύει ἡ λήψη τοῦ ζητούμενου, ὅπως λένε στὴ φιλοσοφία, δηλαδή ὅτι ὁ συγγραφέας δὲν παίρνει ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ὅ,τι εἶχαν νὰ τοῦ δώσουν ἀλλὰ αὐτὸ, πὺ χρειάζεται. Παρατηρεῖ ὁ συγγραφέας καὶ ὑπογραμμίζει ὅτι ὁ Πλάτων ὅταν οἰκοδομεῖ τὴν ἰδανικὴ πολιτεία του «ἡ πρώτη λέξη στὶς σελίδες του δὲν εἶναι ὁ Θεός». Ἀλήθεια εἶναι αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ ὁ συγγραφέας καὶ ὁ μαθητής, πὺ θ' ἀνοίξει τὴν Πολιτεία τοῦ Πλάτωνος θὰ διαπιστώσει τὴν κολοσσιαία μαπαρούφα, πὺ ἀποτελεῖ αὐτὴ ἡ οὐτοπικὴ πολιτεία. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πλάτωνας τὸ κατάλαβε στὸ τέλος καὶ γι' αὐτὸ τελειώνοντας τὸ (γνήσιο) διάλογό του «Ἀλκιβιάδης Β'» συμβουλεύει τὸν Ἀλκιβιάδη νὰ μὴ κάνει τὴ θυσία, πὺ ἐτοιμάζονταν νὰ κάνει, ἀλλὰ νὰ περιμένει ὥσπου νᾶρθει «ἐκεῖνος πὺ μᾶς ἀγαπᾷ (ὃ μέλει), πὺ θὰ μᾶς διδάξει καὶ σὲ ποιὸν θεὸ πρέπει νὰ θυσιάσουμε καὶ πὺς νὰ θυσιάσουμε. Θᾶρθει, δὲν θ' ἀργήσει...».

Νὰ ὅμως πὺ ὁ συγγραφέας ἐπικαλεῖται κι ἕναν σύγχρονο δικὸ μας διαφωτιστὴ τὸν Φῶτο Πολίτη. Ὁ Φ. Πολίτης λέει ὅτι ἡ ἐλεύθερη ἀτομικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου βρῖσκει τὴ δικαίωσή της στὸν ἐλεύθερο λόγο τῆς Ὁρέστειας. Πράγματι ὁ λόγος τοῦ Αἰσχύλου ἦταν ἕνας ἐλεύθερος λόγος γιὰτὶ μὲ θάρρος καὶ μὲ εὐθύτητα κατήγγειλε τὴν ἀνελευθερία τοῦ ἀνθρώπου νὰ ξεπεράσει τὰ ἀβυσσαλέα πάθη του καὶ τὴν ἀνάγκη, πὺ ἔχει ἀπὸ τὴν ψήφο τῆς Ἀθηνᾶς γιὰ κάποια λύση. Ὁ πολὺς Ἀγαμέμνων ἦταν φορέας μιᾶς βαρειᾶς κατάρας τοῦ θεοῦ του Θυέστη στὸν πατέρα του Ἄτρεα καὶ ἄλλης μιᾶς τοῦ πάππου του τοῦ Πέλοπα κατὰ τῶν δυὸ παιδιῶν του, Ἄτρεα καὶ Πέλοπα. Κι ἀκόμα κουβαλοῦσε τὴ μόλυνση τοῦ τερατώδους ἐγκλήματος τοῦ προπάππου του Ταντάλου. Σ' αὐτὲς τὶς κατάρες προστέθηκαν καὶ τὰ δικὰ του ἐγκλήματα, πὺ τοῦ τὰ ἐπέβαλε ἡ σταλμένη ἀπ' τοὺς θεοὺς Ἄτη κι ἔτσι στὸ παλάτι τοῦ Ἄργου ἦταν ἐγκατεστημένα πνεύματα τοῦ κακοῦ, πὺ τραγουδοῦσαν τὸ ἄσχημο τραγούδι τῆς συμφορᾶς ἐπάνω στὴ γενιὰ τοῦ Τάνταλου.

Γι' αὐτὸ σφάχτηκε «ὡσπερ βοῦς ἐπὶ φάτνη» ἀπ' τὴ Κλυταμνίστρα καὶ τὸν Αἴγισθο. Κι αὐτοὶ οἱ φονιάδες ὅμως ἦταν φορεῖς τῆς κατάρας καὶ τοῦ ἐγκλήματος γι' αὐτὸ σφάχτηκαν ἀνελέητα ἀπὸ τὸν Ὁρέστη. Καὶ τὰ χτυπημένα ἀπὸ τὶς κατάρες αὐτὲς παιδιά του, ἀφοῦ πέρασαν τὰ κακὰ τῆς μοῖρας τους, χειρωγώγηθηκαν ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ σὲ μιὰ λύση τῆς ἐνοχῆς μέσα στὴν τραγικὴ ὀρφάνια τους. Ὡς ἐκεῖνη τὴν ὥρα ὁ Ὁρέστης πέρασε μιὰ κόλαση ἀπὸ τὶς Ἑρινύες γιὰ τὴ μητροκτονία του, ἡ Ἡλέκτρα μιὰ ζωὴ ἄθλια μὲ στεναγμοὺς καὶ κατάρες κατὰ τῆς μάννας της καὶ ἡ Ἰφιγένεια σκλάβη στὴ χώρα τοῦ Θόαντα, πεθαμένη

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΘΗΤΕΙΑ

της κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

Από τό ξεκίνημά της καί σέ ὅλη τήν μέχρη τώρα πορεία της, τήν ὀργάνωση τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά», τήν ἀπασχολεῖ τό θέμα τῆς στρατιωτικῆς θητείας τῶν ὀπαδῶν της.

Ὁ Κάρολος Ρῶσσελ εἶχε τήν ἐξῆς ἄποψη τῆν ὁποία καί ἐκήρυττε:

1886 Γραφικαί Μελέται, Τόμος ΣΤ', σελ. 569:
«Ἐκεῖ πού ἡ στρατιωτικὴ θητεία εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἢ πρόνοια τοῦ Κυρίου ἔχει ἐπιτρέψει τὴν στρατολογία».

1915 “Σκοπιὰ” Σεπτεμβρίου, σελ. 17: «Ἀληθεῖς Χριστιανοὶ ἅγιοι ἀναμφιβόλως εὐρίσκονται εἰς πάντας τοὺς στρατοὺς τῶν χωρῶν ἐκείνων ἔνθα ἡ στρατολογία εἶναι νόμος».

Αὐτό ἦταν τό κήρυγμα τοῦ Κ. Ρῶσσελ, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ἐπιτρέπει τὴν στρατεύση, ἀλλὰ γράφει ὅτι καί ἅγιοι Χριστιανοὶ εὐρίσκονται ὑπηρετοῦντες στό στρατό.

Ὅμως κατὰ τὴν ἐποχὴ Ρόδεφορντ καί σ' αὐτό τό θέμα παρουσιάζεται μία διδαχὴ ἄκρως ἀντίθετη καί

γιὰ ὅλον τὸν κόσμο, σφαγμένη ἀπὸ τὸν πατέρα της. Ποιὰ ἐλεύθερη ἀτομικὴ ζωὴ, κύριε Πολίτη, βρῖσκεις μέσα στὴν Ὁρέστεια; Μήπως ὁ Ὁρέστης καί μετὰ τὴ δικαίωσή του ἀπὸ τὸν Ἄρειο Πάγο θὰ εὐρίσκει ἀνάπαυση μὲ τὴν αἴσθησι ὅτι σκότωσε τὴ μάνα του τὴν ὥρα πού αὐτὴ τοῦ ἔδειχνε τὸ στήθος πού τὸν ἐβύζαξε μικρόν; Κι ἄς εἶχε τὸ ἐλαφρυντικὸ ὅτι ὁ Ἀπόλλων τὸν εἶχε προστάξει νὰ κάνει τὴ μητροκτονία.

Πάντως, αὐτὴ ἡ ἐλεύθερη ἀτομικὴ ζωὴ δὲν δικαιώ- νεται ποτὲ καί πουθενά, γιὰτὶ ἀποτελεῖ ψυχοπάθεια. Μόνον οἱ δαμονισμένοι ἀπομονώνονταν ἀπὸ τὴν κοινότητα καί ζοῦσαν «ἐν τοῖς μνήμασι» ὅπως κι ὁ Κυρίλλωφ στὸ ἔργο «Δαμονισμένοι» τοῦ Ντοστογιέφσκι. Κανένας χριστιανὸς δὲν ἀντέχει νὰ βροντήξει τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» μοναχὸς του οὔτε παπὰς νὰ λειτουργήσει χωρὶς «πλήρωμα» τῆς Ἐκκλησίας. Κι ὁ Μακρυγιάννης διακήρυξε ὅτι δὲν εἴμαστε στὸ «ἐγὼ» ἀλλὰ στὸ «ἐμεῖς». Κι ὁ Ὁρέστης δὲν πῆγε μόνος του στὴν Ταυρίδα ἀλλὰ παρέα μὲ τὸν Πυλάδη, γιὰ νὰ βρεῖ τὴν ἀδερφή του καί τίποτε δὲν ἔκανε οὔτε τὴ μητροκτονία χωρὶς τὴ συμβουλὴ τοῦ θεοῦ καί στὴν τελικὴ λύση ὁδηγήθηκε ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ. Οὔτε οἱ ἐρημίτες στὶς φωλιές τους λατρεύουν μόνον τοὺς τὸ Θεὸ ἀλλὰ μαζὶ μὲ μυριάδες ἀγγέλους καί ἁγίους. Ἡ μοναξιά εἶναι ἐφεύρεση τοῦ διαβόλου καί ἡ δικαίωσή της ἀνύπαρκτη.

Ὁ ἄλλος ἐκπρόσωπος τοῦ διαφωτισμοῦ, ὁ Φῶτος Πολίτης, τὰ βάζει μὲ τὸ Μεσσιανισμό. Θεωρεῖ ὅτι ὁ Μεσσιανισμὸς ἀνήκει κι αὐτὸς στὶς ἄμορφες μᾶζες, καί εἶναι καθαρὰ δημιούργημα τῆς Ἀνατολῆς. (Πολλὸ ἀνατριχιάζει κι ὁ Φ. Πολίτης μὲ ὅ,τι εἶναι ἀνατολικό, ἴσως γιὰτὶ πῆρε πολλὸ στὰ σοβαρὰ τὸ λόγο: «ἀνήκο- μεν εἰς τὴν δύσιν»). «Ὁ κόσμος ὁ σημερινὸς θὰ σωθεῖ ἀπὸ τὶς προσωπικότητες» ἀποφθέγγεται ὁ διαφωτιστής, ὡσὰν νὰ μὴν ἦταν προσωπικότητες οἱ ἅγιοι μας, οἱ μάρτυρες καί οἱ Ἱεράρχες μας.

Καί γιὰ νὰ ἀποδείξει ὅτι καί ὁ Μεσσιανισμὸς εἶναι δημιούργημα τῆς Ἀνατολῆς, ἔχει ἔτοιμο τὸ ἐπι-

χείρημα ὅτι εἶναι «κατάσταση ἐντελῶς ἀντίθετη πρὸς τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα». Βέβαια ὁ Μεσσιανισμὸς τῶν ἀρχαίων ἦταν πρωτόγονος ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἦταν ἔντονος. Καί ἡ μυθολογία κυριαρχεῖται ἀπὸ τὸ Μεσσιανισμό τοῦ νέου θεοῦ, πού θὰ σώσει τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν αὐθαιρεσία τοῦ παλιοῦ, ὅπως δείχνει ἡ μυθολογία τοῦ Κρόνου, τοῦ Δία, τοῦ Προμηθέα καί τοῦ γιου τῆς παρθένου (Ἰοῦς) δεκατρεῖς γενιές μετὰ τὸν Αἰσχύλο. Ὁ Μεσσιανισμὸς τοῦ Θεοῦ, πού θὰ λυτρώσει τὸν Προμηθέα, ὅταν θὰ περπατήσει τὰ κακοτράχαλα βᾶθη τοῦ «ἀναύγητου Ἄδη» εἶναι σαφέστατος. Καί ξέρομε ὅτι οἱ τραγικοὶ ὅπως καί ὁ Ὅμηρος ἀντλοῦν τὰ σενάρια τους ἀπὸ τὶς λαϊκὲς παραδόσεις τῶν Ἑλλήνων. Ἄρα τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα δὲν εἶναι ἀντίθετο μὲ τὸ Μεσσιανισμό.

Γιὰτὶ ἄραγε δὲν χαρακτηρίζει τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα ὁ Μεσσιανισμὸς τοῦ Πλάτωνα στὸν «Ἀλκιβιάδη Β'», ὅπου ὁ Πλάτων περιμένει τὸ Σωτῆρα πού θὰ μᾶς βγάλει, ὅπως λέει, τὴν ἀχλὺν ἀπὸ τὰ μάτια γιὰ νὰ βλέπομε καλύτερα; Ἡ μήπως ἦταν ἀνατολίτικο σύμπτωμα ὁ Μεσσιανισμὸς τοῦ Σωκράτη στὴν Ἀπολογία του, ὅτι περιμένει αὐτὸν, πού θὰ στείλει ὁ Θεὸς νὰ φωτίσει τοὺς Ἀθηναίους; Οὔτε ὁ Σόλων οὔτε οἱ Σίβυλλες ἦταν ἀνατολικά συμπτώματα.

Οὔτε ὁ Μεσσιανισμὸς τοῦ ἄγνωστου θεοῦ προβλημάτισε τὸν συγγραφέα μολονότι εἶχε τόση σαφήνεια καί τόση ἐπικαιρότητα, ὅταν ἐπισκέφθηκε τὴν Ἀθῆνα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί ἴδρυσεν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀθήνας. Δὲν τὸν ἀναφέρει κανένας κλασσικὸς συγγραφέας ἀλλὰ αὐτὸς, πού εἶπε καί μᾶς ἄφησε στὶς ἐπιστολές του ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ «οὐχὶ ἐμῶρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου». Αὐτὴ τὴ μωρανθεῖσα σοφία διακονοῦν οἱ διαφωτιστὲς συγγραφεῖς τοῦ σχολικοῦ βιβλίου καί τὴν παραθέτουν στὰ ἑλληνόπουλα γιὰ νὰ τὰ χαλάσουν. Δὲν θὰ τὰ χαλάσουν ὅμως, γιὰτὶ ὁ τόπος μας διαθέτει καί μνήμη καί κρίση.

μάλιστα σκληρή για τους όπαδούς, θέλοντας προφανώς να δημιουργήσει, διά του τρόπου αυτού, άτομα καθοδηγούμενα και φανατισμένα.

Στό βιβλίο του «Προφητεία», ο Ρόδερφορντ γράφει:

1929 «Προφητεία», σελ. 284: «Όλα τὰ Ἔθνη καὶ οἱ στρατοὶ τοὺς ἀνήκουν στὸν σατανᾶ, ἀποτελοῦν τὸν στρατὸ τοῦ διαβόλου».

Ἡ τακτικὴ αὐτῆ, τοῦ φανατισμοῦ διατηρεῖται, μάλιστα ἐντείνεται καὶ μέ τῆ χρήση τῆς τρομοκρατίας γιὰ τὴν ἀναπόφευκτη τιμωρία ἐκ μέρους τοῦ Ἰεχωβά, ὅπως φαίνεται καὶ στό βιβλίο τῆς ἐταιρίας «Ἔστω ὁ Θεὸς ἀληθής».

1950 «Ἔστω ὁ Θεὸς Ἀληθής», σελ. 229: «Ὁ μάρτυς τοῦ Ἰεχωβά, κατεγράφει στὸν στρατὸ τοῦ Ἰησοῦ. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐγκαταλείψει τίς δυνάμεις τοῦ Ἰεχωβά, γιὰ ὅποιονδήποτε στρατὸ τοῦ κόσμου τούτου χωρὶς νὰ εἶναι ἔνοχος λιποταξίας καὶ νὰ ὑποστῆ τὴν ποινὴ πού ὀρίστηκε γιὰ τοὺς λιποτάκτες ἀπὸ τὸν Θεό».

Ἀπὸ τὸ βιβλίο ὅμως τοῦ Ρ. Φράντζ: «Κρίση συνειδήσεως» θὰ παρουσιασθοῦν γιὰ τὸ θέμα τῆς στρατεύσεως ἀποκαλυπτικά στοιχεία, τῶν ἀποφάσεων τοῦ Κυβερνῶντος Σώματος τῆς «Σκοπιᾶς» καὶ γενικώτερα πτυχές ἀπὸ τὸ παρασκήνιο τῆς ἐταιρίας.

«Κρίση συνειδήσεως», σελ. 6: «Παρά τὴν ἐντονὴ δραστηριότητα πὺ ἀναπτύσσουν οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά ἐπιδίδοντας μαρτυρία γιὰ τὴν πίστη τους, ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, στὴν πραγματικότητα, οἱ περισσότεροὶ ἄνθρωποι γνωρίζουν πολὺ λίγα γι' αὐτοὺς ἀν ἐξαίρεσόμε τὴ στάση πὺ παίρνουν σὲ ὀρισμένα ζητήματα συνειδήσεως. Ἐχουν ἀκούσει γιὰ τὴν σταθερὴ ἀντίρρησή τους νὰ ἐκτελέσουν στρατιωτικὴ υπηρεσία καὶ τὴν ἀντίθεσίν τους στο νὰ συμμετέχουν σὲ ὀποιαδήποτε πολιτικὴ δραστηριότητα ἢ λειτουργία».

Ἀρχίζει ὁ Φράντζ τὴν ἐνημέρωση τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὸ τί ἐπικρατεῖ στό ἐσωτερικὸ τῆς «Σκοπιᾶς».

Σελ. 119-120: «Εναλλακτικὴ υπηρεσία εἶναι ὁ ὀρος πὺ προσδιορίζει τὴν πολιτικὴ υπηρεσία πὺ μία κυβέρνηση παρέχει ὡς εναλλακτικὴ λύση γιὰ ἐκεῖνους πὺ προβάλλουν ἀντίρρηση συνειδήσεως πρὸς συμμετοχὴν σὲ στρατιωτικὴ θητεία. Ἡ ἐπίσημη θέση τῆς ἐταιρίας Σκοπιᾶ, θέση πὺ ἀναπτύχθηκε κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου εἶναι ὅτι ἀν κάποιος ἀπὸ τοὺς μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά ἀποδεχθεῖ μία τέτοια εναλλακτικὴ υπηρεσία ὑποκύπτει σὲ «συμβιβασμὸ» διασπᾶ τὴν ἀκεραιότητά του πρὸς τὸν Θεό. Ἀν κάποιος ἀποτύχει νὰ ἐμμένει στὴν τακτικὴ τῆς Ἐταιρίας σημαίνει ὅτι αὐτόματα θὰ θεωρηθεῖ «ἀποσυντονισμένος» καὶ θὰ του συμπεφέρονται ὀπως στοὺς ἀποκομμένους».

1974 «ΞΥΠΝΑ» 8-5-74, σελ. 64: «Ἐνας ἀρκετὸς ἀριθμὸς ἀδελφῶν ἐξετέλεσαν στρατιωτικὴν υπηρεσία καὶ ἐπολέμησαν στό μέτωπο, ἄλλοι ἐδέχθησαν νὰ ὑπηρετήσουν σὲ ἄοπλη υπηρεσία, ἐνῶ ἄλλοι ἀρνήθηκαν καὶ φυλακίσθηκαν».

Ἐδῶ παρουσιάζονται ὅλες οἱ περιπτώσεις σάν νὰ προσπαθεῖ ἡ «Σκοπιᾶ» νὰ προβάλλει μιὰ ἡπια θέση γιὰ λόγους βεβαίως κάποιας τακτικῆς πὺ τὴν ἐξυπηρετεῖ.

«Κρίση συνειδήσεως», σελ. 120-121: «Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1977 μιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ ἕνα Μάρτυρα στο Βέλγιο ρωτοῦσε νὰ πληροφορηθεῖ τὴ λογίκευση πᾶνω στὴν ὀποία βασιζόταν ἡ ἐν λόγῳ τακτικὴ. Ἐτσι Τὸ Κυβερνῶν Σῶμα ἀσχολήθηκε με τὸ θέμα αὐτό. Στις 28-1-78, 1-3-78, 26-9-78, 11-10-78, 18-10-78, καὶ τέλος Στις 15-11-78. Ἐγινε παγκόσμια ἐρευνα καὶ πῆραμε ἐπιστολές ἀπὸ ἐνεήντα περίπου Γραφεῖα Τμημάτων. Τώρα παρατηρήστε τι ἔλαβε χώρα στο Κυβερνῶν Σῶμα. Στις 11-10-78 ἐπὶ δεκατριῶν μελῶν παρόντων ψήφισαν ὑπὲρ τῆς ἀλλαγῆς τῆς παραδοσιακῆς τακτικῆς ἐννέα, τέσσερις δὲν ὑπερψήφισαν. Τὸ ἀποτέλεσμα; Ἐπειδὴ τότε ὑπῆρχαν δεκάξι μέλη στο Σῶμα καὶ τὰ ἐννέα δὲν ἀποτελοῦν τὰ δύο τρίτα δὲν ἐγινε καμμία ἀλλαγή..

Στις 15-11-78 ἦταν παρόντα ὀλα τὰ μέλη. Ἀπὸ τοὺς δεκάξι οἱ ἐντεκα ὑπερψήφισαν γιὰ ἀλλαγὴ; τοὺς μάρτυρες πὺ θὰ αἰσθάνονταν... ν' ἀποδεχθοῦν τέτοια ὑπηρεσία δὲν θὰ τοὺς συγκαταλέγουν αὐτόματα μετὰξὺ τῶν ἀπίστων πρὸς τὸν Θεό καὶ ἀποσυνταυτισμένων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἐπὶ τέλους πλειοψηφία δύο τρίτων! Ἐγινε λοιπὸν ἡ ἀλλαγή; Ὀχι, γιὰτὶ μετὰ ἀπὸ ἕνα μικρὸ διάλειμα ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Σώματος δήλωσε ὅτι εἶχε ἀλλάξει γνώμη. Αὐτὸ ἀνέτρεψε τὴν πλειοψηφία τῶν δύο τρίτων...».

Σελ. 46: «Ὅταν Τὸ 1971 ἐγίνα ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τὰ ἐντεκα τοῦ παγκοσμίου Κυβερνῶντος Σώματος τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά μου φαίνονταν εὐθύνῃ πὺ μου προκαλοῦσε δέος. Ὡστόσο οἱ πρῶτες συνεδριάσεις τῶν ἐβδομαδιαίων συναθροίσεων τοῦ Κυβερνῶντος Σώματος Στις ὀποῖες συμμετεῖχα ἀποδείχθηκαν ὀλότελα διαφορετικὲς ἀπ' ὅτι ἀνέμενα. Θυμάμαι ὅτι ὁ Τόμας Σάλλιβαν ἦταν τότε στα ογδόντα τοῦ σχεδόν τυφλὸς καὶ με κακὴ υγεία. Ἐπανειλημμένα τὸν ἐπαίρνε ὁ ὕπνος στὴν διάρκεια αὐτῶν τῶν συνεδριάσεων καὶ ἦταν ντροπὴ νὰ τὸν ξυπνάμε, νὰ ψηφίζει γιὰ κάτι πὺ ἐλάχιστα γνώριζε. Κατὰ καιροὺς ἡ ὀλη συνεδρίαση διαρκούσε μονάχα λίγα λεπτά...».

Ὁ ἀναγνώστης διαπιστώνει τὴν ἐπικίνδυνη καὶ ἀντικοινωνικὴ πραγματικότητα. Μία μικρὴ ὀμάδα ἀνθρώπων, ὀπως μᾶς περιγράφει ὁ Ρ. Φράντζ, οἱ ὀποῖοι ἀποτελοῦν τὸ Κυβερνῶν Σῶμα, με ἄγνοια σὲ πολλὰ Χριστιανικά θέματα, πρὸχειρα, ἀνεύθυνα, με τρομοκρατία γιὰ τὴν θεῖα ὀργὴ καὶ ἀπολυταρχικά ἔχει κατορθώσει διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νὰ ἐξουσιάζει ἕκατομμύρια ἀνθρώπων στὸν κόσμιο καὶ τὸ σοβαρῶτερο νὰ παρουσιάζεται ὡς ὁ μοναδικὸς σωτήρας τῶν.

Ἡ παρουσίαση συνεχίζεται.

Σελ. 131-2: «...συγκλονιστικὲς πληροφορίες πὺ ἤρθαν στο φῶς τὸν ἴδιο καιρὸ πὺ τὸ Κυβερνῶν Σῶμα συζήτησε τὴν εναλλακτικὴν υπηρεσία, ἤρθαν

από το Μεξικό... εκείνο που βρήκα πιά ανησυχητικό ήταν η πλήρης αντίθεση Και διάσταση που αποκαλύφθηκε ότι υπήρχε ανάμεσα στην οργανωτική τακτική που είχε υιοθετηθεί έναντι του Μεξικού Και εκείνης που υιοθετήθηκε στο Μαλάουϊ στην Ανατολική Αφρική. Από το 1964 οι μάρτυρες του Ιεχωβά υφίστανται διωγμό... ήταν το ζήτημα άρνησης να αγοράσουν μια κάρτα του κυβερνητικού πολιτικού κόμματος. Ρώτησαν το γραφείο Τμήματος της Σκοπιάς στην χώρα αυτή και πληροφορήθηκαν ότι αν αγοράσουν μια κάρτα αυτό αποτελεί παραβίαση της Χριστιανικής ουδετερότητας, συμβιβασμό και συνεπώς απιστία προς τον Θεό».

Σελ. 137-138: «Για το ζήτημα εναλλακτικής υπηρεσίας. Υπήρξαν δηλώσεις όπως: “Δεν πρέπει να υπάρξει κανένας συμβιβασμός. Και πάλι είναι ανάγκη να διασαφηνίσουμε ότι η στάση την οποία θα ευλογήσει ο Ιεχωβά είναι στάση ουδετερότητας, “ως μη μέρος του κόσμου” σαφούς αποχής από αυτούς τους βραχίονες του κόσμου -τη θρησκεία, την πολιτική Και το στρατό- χωρίς να τους παρέχουμε ούτε άμεση ούτε έμμεση υποστήριξη. Δεν θέλουμε “φαιές ζώνες” θέλουμε να γνωρίζουμε ακριβώς που στεκόμαστε ως ασυμβίβαστοι Χριστιανοί”. Λόυντ Μπαρρ.

“Αν κάποιος από τους Μάρτυρες του Ιεχωβά πει σ’ ένα δικαστή ότι επιθυμεί να δεχθεί εργασία σε νοσοκομείο ή παρόμοια εργασία τούτο θα σημαίνει ότι προβαίνει σε “συμφωνία” σε διακανονισμό με τον δικαστή και θα διασπούσε την ακεραιότητά του προς τον Θεό”. Φρέντ Φράντζ.

“Πρέπει να έχουμε μία ενωμένη στάση σ’ όλο τον κόσμο. Θα πρέπει να είμαστε αποφασισμένοι στο ζήτημα αυτό... Αν επιτρέψουμε στους αδελφούς αυτή την ελευθερία θα έχουμε προβλήματα... χρειάζεται να εκπαιδεύσουμε τις συνειδήσεις των αδελφών”. Τέντ Τσάραν».

Πολύ άποκαλυπτική ή πρόταση αυτή του μέλους του Κυβερνώτος Σώματος. Έντύπωση προξενεί τό “**άν επιτρέψουμε τήν ελευθερία**”. Άρα ή “έλευθερία” τής “Σκοπιάς” είναι τόση όση επιτρέπει ο “δούλος”. Γι’ αυτό τό αγαθό τής αγάπης του Θεού προς τόν άνθρωπο -”ο δέ Κύριος είναι τό Πνεῦμα καί όπου είναι τό Πνεῦμα του Κυρίου εκεί ελευθερία” (Β! Κορινθ. 15-17)-, ή εταιρία έχει δικό της κώδικα, θέτει τήν ελευθερία υπό απαγόρευση διότι θέλει σκλάβους. Στήν συνέχεια λέει τό “νά εκπαιδεύσουμε τίς συνειδήσεις”. Καθαρή όμολογία ότι γίνεται διεργασία τών συνειδήσεων τών “μαρτύρων του Ιεχωβά”. Είναι τό μέσον έπιβολής τών αποφάσεων τής εταιρίας. Αυτό από τό παρασκήνιο του “δούλου”.

Σελ. 139-141: «Αυτό που με εκπλήσσει είναι το γεγονός ότι αυτοί που διατύπωναν τούτες τις έντονες ανένδοτες δηλώσεις ήταν την ίδια στιγμή ενήμεροι της καταστάσεως στο Μεξικό. Όταν εφοδιάσα κάθε μέλος του Κυβερνώτος Σώματος μ’ ένα αντίγραφο της έρευνας... σχετικά με την εναλλακτική υπηρεσία

συμπεριέλαβα το υλικό... από την Επιτροπή τμήματος του Μεξικού όπου γίνεται λόγος για το Ταυτικό Πιστοποιητικό Στρατιωτικής Υπηρεσίας. Σχεδόν ο καθ’ ένας μπορεί ν’ αποφύγει τη στρατιωτική υπηρεσία πληρώνοντας κάποιον αξιωματικό για να συμπληρώσει πλασματικές παρουσίες στην εβδομαδιαία εκπαίδευση και να πληρώσει για να του δοθεί αυτό το έγγραφο δεόντως επικυρωμένο».

«Ποία η θέση των μαρτύρων ως προς τέτοιες “παράνομες” ενέργειες; Η επιστολή συνεχίζει: Οι νεαροί κήρυκες στο Μεξικό δεν αντιμετωπίζουν καμμία δυσκολία όσον αφορά την στρατιωτικήν υπηρεσίαν. Πηγαίνουν σφραγίζουν το πιστοποιητικόν τους, στην συνέχεια το επικυρώνουν, είτε σε κάποιο άτομο που να έχει επιρροή, είτε σε κάποιον επίσημο και πληρώνουν ορισμένο ποσό χρημάτων. Η θέση των αδελφών στο Μεξικό αναφορικά με το ζήτημα αυτό έχει εξεταστεί πριν από χρόνια από την εταιρία, λοιπόν έχουμε οδηγίες που ακολουθούμε από τότε. Ποιές ήταν οι οδηγίες που είχε δώσει η εταιρία και τις ακολουθούσε το γραφείο του Μεξικού; Πώς αυτές αντιπαράβλλονται με τη θέση στην περίπτωση Μαλάουϊ, καθώς και τις έντονες και άκαμπτες δηλώσεις μελών του Κυβερνώτος Σώματος ενάντια ακόμη και στον “παραμικρό υπαινιγμό συμβιβασμού” σε κάθε μορφή “ηθικής υποστήριξης” “άμεσα ή έμμεσα”, του στρατιωτικού κατεστημένου;

Ίσως μερικοί να δυσκολευτούν να πιστέψουν ότι πραγματικά είχε δοθεί μια τέτοια συμβουλή, αλλά ακολουθεί η απόδειξη που παρουσίασε η Επιτροπή του εν λόγω Τμήματος. Χρονολογικά προηγείται η ακόλουθη επιστολή».

Σελ. 142-144: «Αγαπητέ αδελφέ Νόρρ: Ένα ακόμη ζήτημα που πρέπει να συζητήσουμε αφορά τον νόμο για την στρατιωτική εκπαίδευση, ...επί ένα έτος παίρνει μία κάρτα που το πιστοποιεί αυτό ...αυτή αποτελεί το βασικό έγγραφο για εξασφάλιση διαβατηρίου, διπλώματος οδηγήσεως, στην πραγματικότητα δέ, είναι απαραίτητη σε πολλές νομικές δοσοληψίες. Βέβαια οι αδελφοί κατανοούν τη θέση ουδετερότητας του Χριστιανού... αλλά πολλοί απ’ αυτούς πληρώνουν χρήματα σε ορισμένους αξιωματούχους και διευθετούν να τους δοθεί επικυρωμένη η εν λόγω Κάρτα. Είναι αυτή η πράξη ορθή; Τι γίνεται όμως στην περίπτωση κάποιου αδελφού που προφανώς είναι υπηρέτης εκκλησίας ή περιοχής ο οποίος έχει πάρει αυτή την Κάρτα -μάλιστα την χρησιμοποιεί σε διάφορες συναλλαγές του- συντηρούν άραγε ένα ψέμα; Να το παραβλέψουμε, να το προσπεράσουμε; Τι απάντηση έλαβε το ερώτημά τους; Η απάντηση της Εταιρίας ήρθε με ήμερομηνία 2 Ιουνίου 1960. “Όσο για εκείνους που έχουν αποφύγει την στρατιωτική εκπαίδευση μέσω χρηματικής συναλλαγής με αξιωματούχους που περιλαμβάνονται στην υπόθεση, αυτό βρίσκεται σε παράλληλη γραμμή μ’ εκείνο που γίνεται σε άλλες Λατινοαμερικανικές χώρες όπου οι αδελ-

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΩΔΙΚΑ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ

του κ. Μιχαήλ Γ. Χούλη, θεολόγου

Είναι γνωστό ότι το παγκόσμιο best seller βιβλίο «Κώδικας Ντά Βίντσι» πούλησε πολλά εκατομμύρια αντίτυπα σε σύντομο χρονικό διάστημα, έχει μεταφραστεί σε 40 γλώσσες και είναι η μεγαλύτερη έκδοτική επιτυχία μετά τον Χάρι Πότερ.

Το μήνυμα που ο συγγραφέας του, Dan Brown, προσπαθεί να «περάσει» στο ευρύ κοινό είναι:

1) Η υποτιθέμενη αλήθεια πώς ο Χριστός και η Μαρία ή Μαγδαληνή δεν ήταν μόνο παντρεμένοι, αλλά ότι είχαν αποκτήσει και παιδιά.

2) Ότι το αιώνιο «μυστικό» είναι δήθεν ότι ο Χριστός δεν ήταν Θεός, ούτε ποτέ λατρεύθηκε από τους πρώτους χριστιανούς σαν Θεός.

3) Ότι υπήρχε πλάι στο Θεό ή λατρεία μιας θηλυκής θεότητας, που στο μυστήριο αντιπροσωπεύεται από την Μαρία την Μαγδαληνή.

4) Ότι η «αλήθεια» αυτή εκδιώχθηκε από τα ευαγγέλια αργότερα από τον Μ. Κωνσταντίνο, σε συνεργασία με τους άνδρες ιερείς, και πώς με τους νόμους του κράτους επιβλήθηκε ο Χριστός σαν Θεός, και

5) Ότι το Άγιο Δισκοπότηρο είναι δήθεν η γονιμότητα της Μαρίας της Μαγδαληνης και πολλά αρχαία γνωστικής ύφης έγγραφα, που πιστοποιούν την υποτιθέμενη αυτή αλήθεια.

Χάρην της αληθείας και των αναγνωστών, των οποίων η θρησκευτική συνείδηση υποσκάπτεται ύπουλα και ανιστόρητα από την μυθιστορηματική πλοκή του βιβλίου, οφείλουμε να ξεκαθαρίσουμε τα εξής:

1α) Καμία πηγή των χρόνων του Ήσους, βιβλική ή έξωβιβλική, δεν προσφέρει έστω και μία εμπειροστατωμένη απόδειξη για την υπόθεση έγγαμου βίου Του.

1β) Εάν κάτι τέτοιο συνέβαινε δεν υπήρχε λόγος να το αποκρύψουν οι ευαγγελιστές και ο απόστολος Παύλος, διότι ούτε σχέδιο υπήρχε απόκρυψης στοιχείων και λεπτομερειών της ζωής του Χριστού (αφού άλλωστε κήρυττε πάντα ανοιχτά και δημόσια), ούτε απαγορευόταν στην πρωτοχριστιανική Εκκλησία να παντρεύονται οι ιερείς.

1γ) Στο Α' Κορ. 9, 4-6, ο απόστολος των εθνών προβάλλει ως επιχείρημα του δικαιώματος που είχε σύναψης γάμου (αν και προτίμησε την αγαμία χάριν του ευαγγελίου) το παράδειγμα των αποστόλων, των αδελφών του Κυρίου και του Πέτρου, οι οποίοι είχαν οικογένεια. Εάν ο Χριστός ήταν έγγαμος, ο Παύλος θα είχε την καλύτερη ευκαιρία να κατοχυρώσει και το δικό του δικαίωμα του νυμφεύσθαι. Δεν το έκανε, διότι απλούστατα ο Χριστός δεν ήταν έγγαμος.

1δ) Κάτω από τον σταυρό του Κυρίου, λίγο πριν να ξηψυχήσει, είχαν μαζευτεί πολλές πιστές ακόλουθες του θεανθρώπου μαζί με την μητέρα Του και τον μαθητή της αγάπης. Για άλλη μία φορά δεν γίνεται λόγος για σύζυγο, αφού εξάλλου ο αρχηγός της ζωής, λίγο πριν παραδώσει το πνεύμα του, ανέθεσε την φροντίδα της μητέρας του στον ευαγγελιστή Ιωάννη.

φοί έχουν πληρώσει μέσω κάποιων στρατιωτικών αξιωματούχων ώστε να διατηρήσουν την ελευθερία τους για **θεοκρατικές δραστηριότητες**. Αν μέλη του στρατιωτικού κατεστημένου επιθυμούν να δεχθούν μία τέτοια διευθέτηση επί πληρωμής αμοιβής τότε η ευθύνη είναι δική τους... Σε μία τέτοια περίπτωση τα χρήματα που πληρώνονται δεν πηγάζουν στο στρατιωτικό κατεστημένο αλλά προορίζονται για το άτομο που αναλαμβάνει την ευθύνη της διευθέτησης».

Σελ. 145: «Σ' αυτήν την απάντηση που έστειλε η Εταιρία στο τμήμα του Μεξικού αποφεύγεται η λέξη "δωροδοκία" (για να ακριβολογούμε "λάδωμα") που υπάρχει στην επιστολή Τμήματος, αντικαθίσταται δι' αναφοράς σε "χρηματική συναλλαγή" ή σε "πληρωμή αμοιβής"... Έμφαση τίθεται στο γεγονός ότι τα χρήματα δίνονται σ' ένα άτομο παρά στο στρατιωτικό κατεστημένο».

Η διγλωσσία της Εταιρίας είναι πολύ συνηθισμέ-

νος τρόπος αντιμετώπισης των θεμάτων που την απασχολούν. Έτσι με τους διωγμούς και τις κακουχίες των οπαδών δημιουργούνται θύματα, που φανατίζονται και τά ίδια και οι υπόλοιποι, που τά βλέπουν ή τά ακούν. Φυσικά, αφήνει σε άλλες περιπτώσεις κάποιες ελευθερίες ακριβώς για την συνέχεια του «έργου».

Στην Ελλάδα, οι «μάρτυρες του Ήχωβά» ακολουθούν την εναλλακτική θητεία. Δύο μέτρα και δύο σταθμά για το ίδιο θέμα, αρκεί να μην σταματήσει το «έργο». Αυτό είναι το μόνο που την ενδιαφέρει. Αναλησία, ανευθυνότητα, δίχως κάλυψη άγιογραφική, αλλά ούτε και σεβασμό στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Γεγονότα σημαντικά από το έσωτερικό της εταιρίας, άγνωστα, που θα παρέμεναν άγνωστα εάν δεν μιλούσε ή φωνή της συνειδήσεως του συγγραφέως, ο οποίος με ευθύνη και ρεαλισμό -γνωρίζοντας τις συνέπειες της πράξης του αυτής εκ μέρους της "Σκοπιάς"- δεν έδιστασε να φωνάξει την αλήθεια!

1ε) ἐνῶ σέ διάφορα ἀποσπάσματα τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀναφέρονται τά μέλη τῆς οἰκογένειας τοῦ Ἰησοῦ (ἡ μητέρα του, οἱ ἀδελφοί καί ἀδελφές του), πουθενά δέν ἀναφέρεται σύζυγος, οὔτε φυσικά ἀναφέρεται πιθανή κατάσταση χηρείας τῆς.

1στ) τό ὅτι ὁ Χριστός δέν ἦταν ἀναγνωρισμένος ἐπίσημα σάν ραβίνος (γιά νά εἶναι ὑποχρεωμένος ἀπό τίς συνήθειες τῆς ἐποχῆς νά εἶναι ἕγγαμος), τό ὅτι ὁ Παῦλος προτρέπει σέ ἀγαμία τούς πιστούς (Α' Κορ. 7) ὡς χαρισματική κατάσταση χάριν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν (χωρίς νά θεωρεῖ ἀμάρτημα τό γάμο), τό ὅτι οἱ Κοινότητες τοῦ Κουμράν ἀποτελοῦντο ἀπό ἄγαμα μέλη μέ ἔντονος ἀσκητικές τάσεις καί τέλος τό ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός κηρύττει ὡς ιδεώδη τρόπο χριστιανικῆς ζωῆς ἕναν ἠθελημένο εὐνουχισμό (καρδιακό καί ἀσκητικό) γιά τήν εἴσοδο στήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν (Ματθ. 19, 10-12), ὁδηγεῖ στό συμπέρασμα πῶς ὁ ἴδιος ὑπῆρξε ἄγαμος.

1ζ) Ἄλλωστε, ἐφόσον ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἑνσαρκωμένος Θεός, πού ὅταν ἦρθε τό «πλήρωμα τοῦ χρόνου» πῆρε καί σάρκα καί ψυχή ἀνθρώπινη γιά νά σώσει τήν πεσιμένη ἀνθρωπότητα, εἶναι λογικό καί θεολογικό νά μήν ἔχει ἀνάγκη γυναίκα, ἕρωτος καί οἰκογένειας, ἀφοῦ ἦταν καί εἶναι κάτι ἐντελῶς διαφοροτικό καί ἡ ἀποστολή του ἦταν διαφοροτική. Πέρα ἀπό αὐτά, ἂν εἶχε παιδιά ὁ Χριστός, δέν θά ἦταν πλέον ὁ Μονογενῆς Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ καί τά παιδιά του θά ἦσαν υἱοί Θεοῦ.

2) Ἀπό ἱστορικῆς καί χριστιανικῆς πλευρᾶς, ὁ Χριστός ἀναγνωρίζεται ὡς Θεός ἐξαρχῆς στήν Πρώτη Ἐκκλησία, γεγονός πού πιστοποιεῖται τόσο ἀπό τίς ἐπιστολές τοῦ ἀποστόλου Παύλου (πού χρονολογοῦνται γύρω στό 55 μ. Χ.), τά ἴδια τά εὐαγγέλια καί τίς Πράξεις τῶν ἀποστόλων (γύρω στό 75 μ. Χ.), ὅσο καί ἀπό τά μονογράμματα -σύμβολα πού ἔχουν βρεθεῖ στίς Κατακόμβες γιά τόν Χριστό, ἀλλά καί ἀπό πολλά ρωμαϊκά καί πρωτοχριστιανικά κείμενα τοῦ 1^{ου} καί 2^{ου} αἰῶνα (οἱ ἐπιστολές τοῦ Ἰγνατίου, ἡ πρὸς Διόγνητον ἐπιστολή, ὁ Ἰππόλυτος, ὁ Ἰουστίνος ὁ Μάρτυρας, ὁ Ἀθηναγόρας, ὁ Εἰρηναῖος, ὁ Τερτυλλιανός κ. ἄ.).

3) Ἀκόμη, ὁ Θεός δέν ἔχει ἐκ φύσεως φύλο, δέν εἶναι οὔτε ἄντρας οὔτε γυναίκα, ἀλλά πνεῦμα. Ἐπομένως δέν μποροῦμε νά μιλάμε γιά αἰώνιο θηλυκό ἢ γιά θηλυκή θεότητα, διότι τέτοιες ἀντιλήψεις εἶναι τελείως ἀνθρωποπαθεῖς καί πηγάζουν ἀπό τήν προϊστορική καί εἰδωλολατρική ἀρχαιότητα.

4) Οἱ ἀλήθειες πού περιγράφουν καί διδάσκουν τά Εὐαγγέλια δέν εἶναι ἐφεύρεση τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε, παράλληλα μέ τήν εὐνοία

του πρὸς τόν Χριστιανισμό, εἶναι τεκμηριωμένο ὅτι δέν καταπολέμησε εὐθέως καί τήν εἰδωλολατρική θρησκεία. Στήν ἐποχή τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἡ Ἐκκλησία εἶχε πλήρως διαμορφώσει τήν δογματική τῆς γιά τόν Τριαδικό Θεό, τό πρόσωπο καί τήν θεανθρώπινη φύση τοῦ Κυρίου κ.λπ. Καί ἑκατομμύρια ἀνθρώποι ἦσαν χριστιανοί ἢ εἶχαν ἤδη πεθάνει, βασανιζόμενοι στά ἀμφιθέατρα καί τίς ρωμαϊκές ἀρένες, γιὰτί πίστευαν στόν Χριστό ὡς Θεό.

5) Ὁ Dan Brown ἰσχυρίζεται ὅτι βασίζεται στά Χειρόγραφα τῆς Νεκρᾶς Θάλασσας καί στά Γνωστικά Εὐαγγέλια, ἐνῶ ἀπορρίπτει τά κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τά Χειρόγραφα ὁμως τῆς Νεκρᾶς Θάλασσας δέν περιέχουν τίποτε τό χριστιανικό, παρά μόνο τμήματα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί ἄλλα ἀποσπασματικά κείμενα, χωρίς καμία ἀναφορά στόν Χριστό, οὔτε φυσικά στό «ἅγιο δισκοπότηρο». Τά γνωστικά τώρα «εὐαγγέλια» (τοῦ Θωμᾶ, τοῦ Φιλίππου, τῆς Μαρίας, τῶν Αἰγυπτίων καί τῆς Ἀληθείας) δανείζονται τά ὀνόματα μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ γιά νά προσδώσουν κύρος στά γραφόμενά τους, δέν εἴμαστε σίγουροι γιά τό ἀρχικό τους περιεχόμενο, ἐνῶ οἱ περισσότεροι μελετητές τά χρονολογοῦν ἀπό τόν 4^ο αἰῶνα κ.ἔ. Δέν διαθέτουμε ἀκόμη πλήθος κωδίκων, ὅπως ἀντίθετα ἰσχύει γιά τά κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς (25.000 κώδικες περιέχουν τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη), καί δέν μποροῦμε νά πιστοποιήσουμε τήν ἀκεραιότητά τους. Παραποιοῦν τήν Καινή Διαθήκη καί εἶναι κείμενα παράγωγα καί ὄχι πρωτότυπα τῶν ἁγίων Γραφῶν.

Τέλος, ἡ σωτηρία στόν Χριστιανισμό καί ἰδιαίτερα στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, δέν ἐπιτυγχάνεται μέσω τῆς ἀριστοκρατικῆς, βιολογικῆς ἢ συγγενικῆς σχέσης τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Χριστό ἢ τούς ὑποτιθέμενους γενεαλογικούς ἀπογόνους του (στὴν οὐσία πρόκειται γιά προσπάθεια τῶν ἀποκριφιστικῶν κύκλων τῆς Ἐυρώπης νά ἐπιβάλλουν μία δῆθεν θρησκευτική καί ἐξ αίματος, ἀπευθείας ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό, ἀριστοκρατία), ἀλλά μέ τήν κατά χάριν μέθεξη τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ, μέ τίς ὁποῖες ἐπισκέπτεται τό Ἅγιο Πνεῦμα τούς πιστούς, ὅταν ἐκεῖνοι ζοῦν μέ μετάνοια, ταπείνωση καί ἀγάπη.

Συμπερασματικά λέμε ὅτι μέ τό βιβλίο «Κώδικας Ντά Βίντσι» ὁ συγγραφέας προσπαθεῖ νά χτυπήσει τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ὁ Χριστός εἶναι τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος. Ὁ συγγραφέας ἐπιτίθεται καί ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητας τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ τόν θεωρεῖ ἀτελῆ ἄνθρωπο μέ ἀδυναμίες. Ἐπιτίθεται ἀκόμη ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, καί τήν κατηγορεῖ ὅτι μέχρι τώρα βασίζεται στήν ἀπάτη καί τό ψεῦδος.

Εἶπεν ὁ ἄββας Μωυσῆς: «Εἶναι ἀδύνατο νά ἀποκτήσει κανεὶς τόν Ἰησοῦ, παρά μόνο μέ κόπο, μέ ταπείνωση καί μέ προσευχή ἀκατάπανστη».

“Τό Μέγα Γεροντικό”, ἐκδ.: Ἰ. Ἦσυχ. “Τό Γενέσιον τῆς Θεοτόκου”, Πανόραμα Θεσσαλονίκης.

ΙΖ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

**Ἱερὸν Προσκύνημα Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου
(Προκόπι Εὐβοίας, 31.10.2005-4.11.2005)**

Μέ θέμα: «Πτυχές τῆς «Νέας Ἐποχῆς». - Ἀπειλή ἀλλοιώσεως τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς «Νέας Ἐποχῆς»», πραγματοποιήθηκε καὶ ἐφέτος ἡ ΙΖ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ἱερῶν Μητροπόλεων γιὰ θέματα αἰρέσεων καὶ παραθρησκείας.

Ἡ Συνδιάσκεψη, πού τελοῦσε ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου, ἔλαβε χώραν στὸ Ἱερὸ Προσκύνημα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, στὸ Προκόπι Εὐβοίας, ἀπὸ 31/10 μέχρι 4/11/2004, μὲ τὴν φιλόξενη φροντίδα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου καὶ ὑπὸ τὴν προεδρεία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελετίου, Προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων.

Συμμετείχαν σ' αὐτὴν Ἐντεταλμένοι δέκα Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ 70 Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Κρήτης καὶ τῆς Δωδεκανήσου.

Μέ βάση τίς εἰσηγήσεις, συζητήσεις καὶ προτάσεις τῶν συνέδρων, ἡ Συνδιάσκεψη κατέληξε στὰ ἑξῆς:

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

- 1) Ἡ λεγόμενη «Νέα Ἐποχή» δέν εἶναι μιὰ συγκεκριμένη ὀργάνωση. Δέν ἔχει ἰδρυτὴ καὶ ἐπιτελεῖο. Εἶναι ἓνα ρεῦμα πού προέρχεται ἀπὸ τὴν μετεξέλιξη προηγούμενων μορφῶν θεώρησης τοῦ κόσμου (διαφωτισμός, ρομαντισμός, νεωτερικότητα, μετανεωτερικότητα).
- 2) Ἐκεῖνα πού συσσεγάζονται κάτω ἀπὸ τὸν ὄρο «Νέα Ἐποχή» (ἀποκρυφισμός, ἀστρολογία, μαγεία, πνευματισμός, μαντεία, θεοσοφία, νεοπαγανισμός, νεοειδωλολατρία) δέν εἶναι κάτι τὸ νέο. Εἶναι πράγματα πολὺ παλαιά, πού ἀπλὰ μᾶς τὰ παρουσιάζουν σάν νέα, ἐνῶ εἶναι τροφή πού ἔχει λήξει ἢ ἡμερομηνία χρήσης της καὶ ἔχει ὑποστῆ ἀλλοίωση!
- 3) Ἡ λεγόμενη «Νέα Ἐποχή» ἐμφανίζεται σάν προσπάθεια ἀπάντησης στὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητας, ὅπως παρουσιάζονται μετὰ τὴν γενικὴ διαπίστωση, ὅτι τὰ φιλοσοφήματα πού ἀναφέρονται στὴν παράγραφο 1 ξεπεράστηκαν καὶ δέν ικανοποιοῦν πιά τὸν ἄνθρωπο. Ἐρ-

χεται λοιπὸν ἡ «Νέα Ἐποχή» καὶ ὑπόσχεται νὰ δώσει ἀπάντηση σέ ἐρωτήματα ἀναζήτησης τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νόημα ὑπαρξῆς, γιὰ ποιότητα ζωῆς, γιὰ τελείωση, γιὰ ὑπαρξὴ μετὰ θάνατον, γιὰ ὑπαρξὴ Θεοῦ, γιὰ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεό, κ.ἄ.

- 4) Γιὰ τὴν «Νέα Ἐποχή» ὁ Θεός δέν εἶναι πρόσωπο, ἀλλὰ μιὰ ἐνέργεια, μὲ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἔλθει σέ ἐπικοινωνία, ὅποτε ὁ ἴδιος θέλει, καὶ μὲ τὸν τρόπο πού ὁ ἴδιος θέλει, ἀκόμα καὶ μὲ εἰδικές τεχνικές-μεθόδους (διαλογισμὸς, γιόγκα, σωματικές ἀσκήσεις, ὑγιεινές τροφές, channelling) καὶ ἄλλες πού ὁ ἴδιος κάθε φορὰ ἐπιλέγει. Ὁ Θεός ἐνέργεια, ἔχει τὴν παγεράδα τῆς νεκρῆς ὕλης, παγεράδα θανάτου. Ἀλλὰ ὁ Θεός δέν εἶναι ἐνέργεια· εἶναι πρόσωπο: μὲ βούληση, μὲ ἀγάπη, μὲ στοργή, μὲ καλωσύνη πρὸς ὅλους. Εἶναι ΠΑΤΕΡΑΣ καὶ σταυρώθηκε γιὰ μᾶς. Πληρότητα καὶ ζεστασιά.
- 5) Στὴν «Νέα Ἐποχή» ἐμφανίζονται καὶ κυριαρχοῦν παλαιές θρησκευτικές δοξασίες ἀνατολικῶν θρησκειῶν περὶ μετενσάρκωσης. Ἔτσι μᾶς λένε καὶ ὅτι ὁ Χριστός ἦταν μετενσάρκωση ἑνός ὄντος πού κατὰ καιρούς ἐπανερχεται καὶ ἐπανεναρκώνεται. Ἡ ἄποψη αὐτὴ ἔρχεται σέ ἀπόλυτη ἀντίθεση μὲ τὴν διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν χριστιανικὴ πίστη.
- 6) Ἡ «Νέα Ἐποχή» παραμερίζει καὶ καταφρονεῖ κάθε θρησκεία πού δέχεται τὴν δημιουργία ἀπὸ δημιουργὸ Θεό, καὶ τὴν ὑποκαθιστᾷ μὲ τὴν δική της διδασκαλία, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι δῆθεν Θεός, πού ὅμως ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσει ποιότητα ζωῆς καὶ νὰ ὀδηγηθεῖ σέ τελείωση!
- 7) Ἡ «Νέα Ἐποχή» μιλάει καὶ γιὰ τὸν Χριστό. Ὅμως ὁ Χριστός τῆς «Νέας Ἐποχῆς» δέν ἔχει καμμιά σχέση καὶ ὁμοιότητα μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστό τῶν Εὐαγγελίων, τῆς Ἐκκλησίας. Ὅποια-δήποτε, λοιπὸν ἐκ μέρους τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἀναφορά στὸ ὄνομα καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ παραπλάνηση καὶ στοχεύει στὴν ἐξαπάτηση τῶν Χριστιανῶν.
- 8) Ἡ λεγόμενη «Νέα Ἐποχή» εἶναι γιὰ τὴν Ἐκκλησία μιὰ διπλὴ πρόκληση: α) Νὰ μελετήσῃ τὸ φαινόμενο «Νέα Ἐποχή» β) Νὰ προβάλλει τὴν δική της ἀλήθεια γύρω ἀπὸ τὰ θέματα, πού

ή «Νέα Έποχή» και διαστρεβλώνει, αλλά και προσπαθεί να τα ιδιοποιηθεί. Και αυτά είναι ή αγάπη, ή παγκόσμια ειρήνη, ή παγκόσμια ένότητα, ή αδελφσύνη, ή πνευματική ανάπαυση, ή έσωτερική ζωή, κ.ά.

- 9) Η «Νέα Έποχή» υπόσχεται ότι τάχα θα οδηγήσει τον άνθρωπο σε νέα τέλεια γνώση και σε μία νέα συνείδηση, διευρυμένη, έντελως διαφορετική από αυτήν που ξέρουμε! Το μόνο όμως καινούργιο στον κόσμο, είναι ή αληθινή έν Χριστώ ζωή, ή «καινή κτίσις».
- 10) Χρέος του κάθε ανθρώπου, και ιδιαίτερα του Χριστιανού, είναι να μένει έδραϊος και άμετακίνητος στην πίστη στον Χριστό και στην Έκκλησία Του. Να αγωνίζεται να ξεπερνάει ανεπηρέαστα τα άπατηλά συνθήματα, που τόσο άφθονα σεβρίζονται κυρίως με τα μυθιστορήματα και

μέ άλλα σύγχρονα ηλεκτρονικά μέσα. Να μή ξεχνάει, ότι ο Χριστός είναι ο μόνος αληθινός Θεός, ο Θεός που κυβερνάει τον κόσμο και σώζει τον άνθρωπο, «και της βασιλείας αυτού ουκ έσται τέλος».

- 11) Χρέος του Όρθοδόξου Χριστιανού, όπως λέγει και ο άγιος Ίωάννης ο Χρυσόστομος, είναι: Να μήν αφήνεται να καταντάει «κάλαμος υπό άνέμου σαλευόμενος», αλλά να γίνεται ή ζύμη για μία νέα κοινωνία και φώς του κόσμου. Να φωτίζει, να συντηρεί, να ζυμώνει τον γύρω του κόσμο, να τον έλκυει και όχι να τον άπωθει.
- 12) Τέλος, χρέος του κάθε Χριστιανού, αλλά και χρέος της πομαίνουσας Έκκλησίας είναι να αντιμετωπίζει με καλωσύνη τον κάθε πλανημένο, και όταν έπιστρέφει να τον δέχεται με στοργή και με αγάπη στην αυλή του Κυρίου.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣΗΓΗΣΕΩΝ ΙΖ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Δευτέρα, 31.10.2005.

- 17.30 Άγιασμός.
-Χαιρετισμός, υπό του Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου.
-Μηνύματα.
-Κήρυξη ενάρξεως των έργων, υπό του Προέδρου της Σ. Έπιτροπής επί των αιρέσεων, Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως και Πρεβέζης κ. Μελετίου.
-Έτήσια ενημέρωση, υπό του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού, Γραμματέως της Σ. Ε. επί των Αιρέσεων.
-Επί του Προγράμματος.

Τρίτη, 1.11.2005.

- 09.15 Α' Εισήγηση: Σεβ. Μητροπολίτης Νικοπόλεως και Πρεβέζης κ. Μελετίου: «Από τή Σύλλα στη Χάρυβδη».
- 10.00 Β' Εισήγηση: Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτης κ. Δανιήλ Αεράκης: «Νέα Έποχή και Χριστιανική Πίστη».
- 10.45 Συζήτηση επί των Εισηγήσεων.
- 11.45 Γ' Εισήγηση: Αιδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Βασίλειος Γεωργόπουλος: «Αποκρυφισμός και Νέα Έποχή».
- 17.30 Δ' Εισήγηση: Σεβ. Μητροπολίτης Έδέσσης και Πέλλης κ. Ίωήλ: «Θέσεις της Νέας Έποχής υπό τήν έρμηνεία των Πατέρων της Έκκλησίας».
- 18.30 Συζήτηση.

Τετάρτη, 2.11.2005.

- 09.00 Ε' Εισήγηση: Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτης κ. Έφραϊμ Τριανταφυλλόπουλος: «Νέα Έποχή: άπειλή ή πρόσκληση για μία άφανάτιστη ποιμαντική αυτοκριτική».
- 09.45 ΣΤ' Εισήγηση: Αιδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Κυριακός Τσουρός: «Ο Χριστός της Νέας Έποχής».
- 10.30 Συζήτηση επί των εισηγήσεων.
- 11.30 Ζ' Εισήγηση: κ. Λάμπρος Σκόντζος, θεολόγος: «Κοινά στοιχεία της Νέας Έποχής με τό Παγκόσμιο Νεοπαγανιστικό φαινόμενο».
- 12.30 Οί Έντεταλμένοι και τό έργο τους (α').
- 17.30 Έπεξεργασία Πορισμάτων.
- 18.30 Έλεύθερη συζήτηση

Πέμπτη, 3.11.2005.

- 09.0 Η' Εισήγηση: κ. Ίωάννης Μηλιώνης: «Έσωτερισμός και Νεογνωστικισμός ως έκφραση της Νέας Έποχής».
- 10.00 Οί Έντεταλμένοι και τό έργο τους (β').
- 11.00 Έπεξεργασία Πορισμάτων.
- 17.30 Γενική συζήτηση - Πορίσματα - Ανακοινωθέν.

Συντονιστής Προγράμματος: π. Κυριακός Τσουρός.



ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

«ΜΕΛΛΟΝΤΟΛΟΓΟΙ»
ΚΑΙ «ΜΕΛΛΟΝΤΟΛΟΓΙΑ»

Άναφερόμενοι δειγματοληπτικά και με την ευκαιρία μιās είδησης από την Κύπρο και μιās έκπομπής δικού μας «Καναλιού», ξαναθυμίζουμε τό τεράστιο πρόβλημα -προσωπικό αλλά και κοινωνικό-, πού ταλανίζει τόν τόπο μας, μά και τούς συνανθρώπους μας, «όπου γής»:

Τό θέμα τής «μαντείας» σέ όλες της τίσ εκφράσεις!

α) Μέ τίτλο «*Η Διασημότερη Μελλοντολόγος Marion Goodfellow έρχεται στην Πάφο*», αναγγέλεται, από εφημερίδα τής Κύπρου, -άπόκομμα τής όποίας μάς έστειλε συννεργάτις μας-, ή άφιξη στή Μεγαλόνησο γνωστού και μέ διεθνή δραστηριότητα medium (διάμεσου).

Η άγγελία έχει ως άκολουθως:

«Οι περιστάσεις της ζωής είναι μερικές φορές πολύ οδυνηρές κυρίως όταν χάνεις αγαπημένα πρόσωπα. Ως χριστιανοί πιστεύουμε ότι θα ανταμώσουμε τους αγαπημένους μας στον Ουρανό όπου εκεί θα ζήσουμε εντυχισμένοι μαζί για πάντα.

Η Marion Goodfellow, μια διεθνώς αναγνωρισμένη μελλοντολόγος, πρόκειται να επισκεφθεί την Πάφο σύντομα. Επικοινωνώντας με τους Αγγέλους¹ η Marion μπορεί να συνδέσει τον ενδιαφερόμενο με το αγαπημένο του πρόσωπο που έχει πεθάνει δίνοντάς του μηνύματα αγάπης και παρηγοριάς. Η Marion είναι Χριστιανή και βαθιά θρησκευόμενο άτομο. Εργάζεται μόνον μέσω της πίστης και της Χριστιανοσύνης.

Το σεμινάριο θα δοθεί στις 8 Ιουλίου στο Κέντρο της Τρεμιθούσας που βρίσκεται στην οδό ...».

Δέν μάς έκπλησσει τό γεγονός τής προβολής του έν λόγω διάμεσου (μέντιουμ), παρά τό γεγονός ότι σήμερα πλέον οί άποκρυφιστικοί κύκλοι, πού διακινούν τά προϊόντα τους έχουν καταφέρει νά καθιερώσουν τόν όρο «**Μελλοντολόγος**²» άναφερόμενοι, σέ καφετζοϋδες, χαρτορίχτες, άστρολόγους και λοιπούς «έπαγγελματίες» του είδους, πού ένώ κάποτε ή πελατιακή τους σχέση περιοριζόταν στά λαϊκά στρώματα -έξαιρέσει, βεβαίως, κάποιων ήγετών κρατών

1. Βλέπε και περιοδικό ΔΙΑΛΟΓΟΣ, τεύχος 37, σελ. 14-18.

2. Η «Μελλοντολογία» (Futurontology) μελετά τόν τρόπο μέ τόν όποιο ή έπιστήμη τής κοινωνιολογίας και ή τεχνολογική εξέλιξη διαμορφώνουν τό μέλλον και καμία σχέση δέν έχει μέ τούς «μάντιες» όλων τών ειδών, οί όποιοι καηλεύονται -δυστυχώς και μέ τή σύμπραξη δημοσιογράφων- τόν όρο.

και ύψηλά ίσταμένων- σήμερα, δυστυχώς -άς όψεται τό χρῆμα και τά ΜΜΕ-, άπευθύνονται σέ άνθρωπους κάθε κοινωνικού επιπέδου -πού, βέβαια, βρίσκονται μακράν τής Έκκλησίας.

Έκείνο πού είναι τό πιό επικίνδυνο στήν έξαπάτηση και παγίδευση του κοινού στήν άγγελία, είναι τό σημείο αυτό άκριβώς πού άναφέρει: «**Η Marion είναι Χριστιανή και βαθιά θρησκευόμενο άτομο. Εργάζεται μόνον μέσω της πίστης και της Χριστιανοσύνης**».

Αλήθεια, πόσο εύκολα μπορεί νά παγιδευτεί τό κοινό, όταν κάποιος συνειδητά άνακατεύουν τόν άποκρυφισμό μέ τήν Όρθόδοξη Έκκλησία σέ μιá προσπάθεια νά συμβιβάσουν τά άσυμβίβαστα;

Και ή δεύτερη είδηση:

β) Τήν Κυριακή, 18/9/2005, στή βραδυή ζώνη τών είδησεων γνωστού «Καναλιού», κάποιος θεώρησαν άναγκαίο νά προβάλουν τούς/τίς χαρτορίχτες σέ «ρεπορτάζ» σχετικό μέ τήν έξαρση του φαινομένου.

Ο δημοσιογράφος, πού κάλυψε τήν «είδηση» παρουσίασε τό θέμα του, όχι μόνο χωρίς καθόλου νά τοποθετηθεί ως προς τή βλάβη, πού τό πρόβλημα αυτό έπιφέρει σέ προσωπικό και κοινωνικό επίπεδο -έκτός από κάποιους άδύναμους ύπαινιγμούς, μέ τήν παρεμβολή δύο χιουμοριστικών σπότ από τήν ταινία τής Ρένα Βλαχοπούλου, «ή Καφετζού»-, αλλά άφησε άρκετούς από τούς έκπροσώπους αυτούς του άποκρυφισμού νά περιγράψουν τήν «τέχνη» τους και τήν «κοινωνική προσφορά» τους, στους «έχοντες άνάγκη» από τίς «ύπηρεσίες» τους, όνομάζοντάς τους -τό χειρότερο άπ' όλα- κι έδώ, «**Μελλοντολόγους**».

ΑΠΕΤΥΧΑΝ ΠΑΛΙ ΠΑΤΑΓΩΛΩΣ
ΟΙ ΜΕΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΠΡΟΦΗΤΕΣ...

Η είδηση πού άκολουθεί φαίνεται λίγο παρωχημένη ήμερολογιακά, άντικατοπτρίζει όμως άπόλυτα τήν σημερινή πραγματικότητα και αυτό τήν καθιστά άκρωσ επίκαιρη.

Τό άρθρο προέρχεται από τήν εφημερίδα «Τά Νέα», τής τελευταίας ήμέρας τής περασμένης χρονιάς (31/12/2004) και συντάκτης είναι ό κ. Ρούσσοσ Βρανάς. Μπορείτε νά τήν άπολαύσετε και στήν ήλεκτρονική έκδοση τής εφημερίδας, στό Διαδίκτυο (www.tanea.gr³).

Μέ ύπότιτλο: «Ψευδοπροφήτες 2004. Το Χόλιγουντ δεν κατέρρευσε από σεισμό ούτε και έμεινε

3. Σελ.: Ν58, Κωδικός άρθρου: Α18129Ν582, ID: 447986.

έγκυρος ο πρώτος άνδρας στην ιστορία», τό άρθρο ακολουθεί ως έξής:

«**Το 2004 έφυγε.** Σε όλη τη διάρκεια της χρονιάς, αστρολόγοι και αυτοσχέδιοι προφήτες μίλησαν για όλους και για όλα, από τους δεινοσαύρους μέχρι τη Χίλαρι Κλίντον. Ιδού οι προφητείες τους που δεν επαληθεύτηκαν. Μόνο μία ημέρα και κάτι απομένει μέχρι να μπει το 2005. Φθάνει άραγε τόσος λίγος χρόνος για να πεθάνουν ο Οσάμα Μπιν Λάντεν, ο Φιντέλ Κάστρο και ο Σαντάμ Χουσεΐν; Φθάνει για να πιαστεί ζωντανός (δεν γνωρίζουμε πού ακριβώς) ένας δεινόσαυρος;

Ειρωνεία. Η CICAP, η επιτροπή για τον έλεγχο των υπερφυσικών ισχυρισμών, τους περιμένει όπως κάθε χρόνο στη γωνία. Και τους ειρωνεύεται. Ή θα πρέπει όλα αυτά που προφήτευσαν να συμβούν μέσα στις λίγες ώρες του χρόνου που απομένουν ή το 2004 θα πρέπει να παραταθεί εις βάρος του 2005. Με σαδιστική διάθεση, η CICAP συνέταξε έναν κατάλογο με τις κυριότερες προφητείες που δεν επαληθεύτηκαν αυτή τη χρονιά -δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Ρεπούμπλικα». Σύμφωνα με την αστρολόγο Μαρία Κάργλα Κάντα, ας πούμε, ο πόλεμος στο Ιράκ θα έπρεπε να έχει ήδη τελειώσει. Ο αστρολόγος Τζούπιτερ το τράβηξε ακόμη παραπέρα: στην Αμερική, ο Τζορτζ Μπους θα έχανε τις εκλογές από τη Χίλαρι Κλίντον και αυτή την ώρα θα ήμασταν πια σίγουροι πως ο Οσάμα Μπιν Λάντεν είναι νεκρός. Σύμφωνα με τον «μάγο» Τζόνι, ο Πάπας θα μας είχε αφήσει χρόνους και το ζήτημα της διαδοχής του θα γινόταν η αφορμή για να ξεσπάσουν νέα σκάνδαλα και νέες αποκαλύψεις που θα συγκλόνιζαν το Βατικανό.

Οι Αμερικανοί. Πιο πρωτότυποι και πιο ριψοκίνδυνοι ήταν, φαίνεται, οι Αμερικανοί αστρολόγοι και προφήτες. Όπως οι δίδυμοι Τέρι και Λίντα Τζέμισον, που είπαν ότι ο Σαντάμ θα είχε σκοτωθεί από τον αμερικανικό στρατό στις αρχές της χρονιάς που φεύγει και ότι ο Πάπας θα πέθαινε λίγο αργότερα, τον Ιούνιο. Ένας άλλος, το μέντιουμ Άντονι Καρ, ήταν σίγουρος ότι το 2004 θα γινόταν (επιτέλους) γεγονός η πρώτη ανδρική εγκυμοσύνη, ότι ο Μπιν Λάντεν θα συλλαμβανόταν και θα οδηγείτο στη Νέα Υόρκη ζωντανός ή νεκρός και ότι ένας σεισμός θα κατέστρεφε το Χόλιγουντ. Όσο για την αστρολόγο Μάρθα Χένστριτς, αν επαληθευόταν η προφητεία της, ο Κόλιν Πάουελ θα έπρεπε προ πολλού να είχε περάσει στο στρατόπεδο των Δημοκρατικών.

Δεν προέβλεψαν τίποτα. «Οι αστρολόγοι και τα μέντιουμ όχι μόνο απέτυχαν στις προβλέψεις τους», λέει ο Μάσιμο Πολιντόρο, εθνικός γραμματέας της CICAP, «αλλά και δεν τα κατάφεραν να προβλέψουν κανένα από τα πραγματικά γεγονότα της χρονιάς». Η αστρολογία δεν αποτελεί επιστήμη, υπογραμμίζει ο φυσικός Στέφανο Μπανιάσκο, μέλος και αυτός της επιτροπής CICAP, και δεν μπορεί να χρησιμεύσει ού-

τε για την πρόβλεψη του μέλλοντος, αλλά και ούτε για την περιγραφή του χαρακτήρα ενός ατόμου».

Καί τό σχόλιο του ΔΙΑΛΟΓΟΥ: Είναι πράγματι τραγικό τό γεγονός ότι ενώ κάθε χρονιά επαληθεύεται έντυπωσιακά ή άδυναμιά της αστρολογίας και της κάθε είδους μαντείας νά ανταποκριθεί στίς προσδοκίες κάποιων ανθρώπων, πολλοί από τούς συνανθρώπους μας συνεχίζουν νά γίνονται εύκολα θύματα στά νύχια τών έπιτηδείων, μέ συχνά, προσωπικά και οικογενειακά δράματα, άπώλειες περιουσιών και τεράστια ψυχική φθορά.

Πόσο πιό άπλή είναι ή ζωή και στόν τομέα αυτό, για τούς πιστούς του Χριστού και της Έκκλησίας Του!

LANDMARK ΜΙΑ ΣΕΚΤΑ ΠΟΥ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΔΙΩΧΘΕΙ ΓΙΑ ΣΥΝΕΝΟΧΗ ΣΕ ΑΘΡΩΠΟΚΤΟΝΙΑ⁴

Στίς 15 Αύγουστου 2001, ό Thierry, 30 έτών, σκοτώνει τή μητέρα του. Στίς 24 Άπριλίου 2002, ό άδερφός του Thierry, Marc, προσκομίζει στό δικαστήριο στοιχεία βάσει τών όποιών στηρίζει τήν πεποίθησή του ότι ή παράφρων πράξη του άδελφού του «έχει άμεση σχέση μέ τή διασύνδεσή του μέ δύο σέκτες: τήν Έκκλησία της Σαηεντολογίας και τή Landmark Education⁵». Παρά τά στοιχεία αυτά ό Άνακριτής άπορρίπτει στίς 8 Νοεμβρίου 2002 μία αίτηση πραγματογνωμοσύνης της Πολιτικής Άγωγής. Έντούτοις τό Άνακριτικό Γραφείο δίνει έν μέρος δικαίωμα στό αίτημα αυτό και ένα συμπλήρωμα της πραγματογνωμοσύνης λαμβάνει χώρα, πού καταλήγει στό ότι οί δύο σέκτες «θά μπορούσαν νά έχουν ανάμιξη στό φόνο».

Άπομένει νά καθορισθοούν οί ύπεύθυνοι.

Στίς 5 Άπριλίου 2004, τελικά ή UNADFI⁶ έγινε από τήν πλευρά της Πολιτική Άγωγή.

Σχολιάζοντας περαιτέρω τήν παραπάνω είδηση, άξίζει νά προσθέσουμε ότι: Ό 30χρονος, μαθηματικός, δέν άσκούσε τήν έπιστήμη του, αλλά έπιβίωνε ως πωλητής διαιτητικών προϊόντων της όργάνωσης Herbalife⁷.

Βιβλία της Σαηεντολογίας καθώς και μία κάρτα μέλους της όργάνωσης βρέθηκαν στά πράγματά του.

Ή μητέρα του, τήν όποία δολοφόνησε, χρησιμοποιώντας ένα πειρούνη, προσπαθούσε νά σώσει τό παιδί της από τήν κόλαση στήν όποία ήταν βουτηγμένο.

4. Μετάφραση από τό γαλλικό περιοδικό Bulles, τεύχος 83, σελ. 34 και από τήν αντίστοιχη ιστοσελίδα: <http://www.unadfi.com/bulles/bulles83/bulles8311.htm>

5. Βλέπε και ΔΙΑΛΟΓΟΣ, τεύχος 41, σελ. 7.

6. Πρόκειται για τήν Γαλλική Ένωση Γονέων, τό αντίστοιχο της Π.Ε.Γ. στη Γαλλία.

7. <http://www.antisectes.net/matricide.htm>

Ο αδελφός του, στην προσπάθειά του να βοηθήσει, ήλθε, μετά το έγκλημα, σε επαφή με «Πρωτοβουλίες Γονέων» στη Γαλλία, κάτι που δυστυχώς έγινε κατόπιν έσορτης.

Ο δολοφόνος χαρακτηρίστηκε ανεύθυνος και έγκλειστηκε σε ψυχιατρικό ίδρυμα. Τραγελαφικό είναι το γεγονός ότι λίγο αργότερα, Σαηεντολόγοι τόλμησαν να κάνουν διαδήλωση κατά των ψυχιατρικών ιδρυμάτων⁸.

Αργότερα, ανακαλύφθηκαν δεσμοί του Thierry με μία άλλη σέκτα, την «Landmark Education - The Forum» την οποία έχει ιδρύσει ο Werner Erhard, πρώην Σαηεντολόγος. Υπάρχουν στοιχεία ότι ο Thierry είχε παρακολουθήσει εκεί σεμινάρια όπου κανείς διδάσκεται πώς να μπορεί να πραγματοποιεί τις πιο έντονες επιθυμίες του.

ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΣ⁹

Τό φαινόμενο της ιδιαίτερης έξαρσης των σατανιστικών πρακτικών αντιμετωπίζεται σήμερα με σοβαρότητα τόσον από ιερείς όσον και από ψυχιάτρους. Στην Ιταλία, με την ευκαιρία της καταδίκης δύο μελών ομάδας σατανισμού, που φυλακίστηκαν για τελετουργικό φόνο, Ρωμαιοκαθολικοί ιερείς ένεγράφησαν σε σεμινάρια, που προωθούνται από τό Βατικανό για να μελετήσουν τό φαινόμενο του σατανισμού και του έξορκισμού.

Τόν Φεβρουάριο 2005, ο Pietro Guerrieri και ο Andrea Volpe καταδικάστηκαν, κατά την άκροαματική διαδικασία, σε 46 χρόνια φυλάκισης. Παραδέχτηκαν, ότι μαχαίρωσαν την δεκαεννιάχρονη Chiara Marino¹⁰, κατά τή διάρκεια τελετουργικού με ναρκωτικά, σε δάσος κοντά στό Μιλάνο. Τό άλλο τους θύμα, ο δεκαεξάχρονος φίλος της Chiara χτυπήθηκε με ρόπαλο μέχρι θανάτου, όταν προσπάθησε να παρεμβεί.

Ένας τρίτος άνδρας, ο Mario Maccione απαλλάχτηκε. Πέντε άλλα μέλη της αίρεσης θά δικαστούν τόν Ιούνιο.

Στή Σκωτία ένα δεκαεξάχρονο αγόρι καταδικάστηκε για φόνο, σε συνδυασμό με ναρκωτικά και σατανισμό. Ο Luke Mitchell ήταν μόλις 14 χρονών, όταν δολοφόνησε και άκρωτηρίασε την δεκατετράχρονη φίλη του, Jodi Jones.

Στό Άνώτατο Δικαστήριο, στό Έδμβουργο, ο δικαστής, Λόρδος Nimmo Smith όρισε, ότι τό αγό-

ρι, που κάπνιζε μεγάλες δόσεις καννάβηως και είχε πάθος με τό σατανισμό, θά εκτίσει ποινή φυλάκισης τουλάχιστον 20 ετών.

Η άστυνομία πιστεύει ότι ο νεαρός αναπαρέστησε τό φόνο της Elizabeth Short, μις ήθοποιού στη δεκαετία του σαράντα, της οποίας ή δολοφονία έμεινε γνωστή ως ο φόνος της “Μαύρης Ντάλιας”. Ο Luke Mitchell ήταν όπαδός του gothic rock τραγουδιστή Marilyn Manson, ο οποίος δημοσίευσε στην ιστοσελίδα του μία σειρά ύδατογραφίες, που είχε ζωγραφίσει από φωτογραφίες του νεκρού, άκρωτηριασμένου σώματος της ήθοποιού.

Έξω από τό Δικαστήριο νεαρά κορίτσια ντυμένα στό στυλ των όπαδών της goth rock μουσικής περιέμεναν για μία φευγαλέα ματιά του νεαρού. Φαίνεται, ότι ο Mitchell έχει γίνει σύμβολο του σέξ για τά κορίτσια όπαδούς του Manson. Ο νεαρός φονιάς λέγεται ότι έχει λάβει έκατοντάδες γράμματα από αυτές.

Ο Manson άρνήθηκε τούς ύπαινιγμούς ότι ή δουλειά του έπαιξε ρόλο στό φόνο της Jodi Jones. Ο τραγουδιστής έίπε, ότι τό θέμα άφορά την άνατροφή, που δίνουν οί γονείς στά παιδιά τους.

Ο Δικαστής χαρακτήρισε την ύπόθεση ως μία από τις χειρότερες περιπτώσεις φόνου, που είδαν τό φως στά δικαστήρια επί πολλά χρόνια. Έίπε στό Mitchell: «Δέν νομίζω, ότι τό ενδιαφέρον σου για τό σατανισμό μπορεί να χαρακτηριστεί ως μία άπλή έπανάσταση της έφηβίας. Είναι σίγουρο, ότι βρήκες τό κακό έλκυστικό και άναζητήσες κάποια μορφή διεστραμμένης γοητείας στό να κάνεις κάτι τόσο αίσχρο». Ο δικαστής έίπε έπίσης ότι ο έφηβος πρέπει να «κουβαλούσε στό μυαλό» του εικόνες του φόνου της στάρλετ Elizabeth Short.

Άναφερόμενος στη έξάρτηση του Mitchell από τό χασίς ο Λόρδος Nimmo Smith έίπε στό δικαστήριο: «Δέν συμφωνώ με την άποψη, ότι ή κάνναβις είναι ακίνδυνο ναρκωτικό. Πιστεύω, ότι σε κάποιες περιπτώσεις μπορεί τουλάχιστον να βλάψει τις έγκεφαλικές διαδικασίες αυτών που κατά κανόνα τό χρησιμοποιούν. Υπήρξε ένας συντελεστικός παράγοντας αυτός στό φόνο.

Η θέση της Έπιστήμης.

Στό Ήνωμένο Βασίλειο, ή μελέτη του έξορκισμού κερδίζει άκαδημαϊκή άναγνώριση σύμφωνα με τόν καθηγητή Peter Fenwick, νευροψυχολόγο του Πανεπιστημίου του Λονδίνου.

«Η πιο σημαντική έρώτηση είναι: “Έχουμε βελτίωση της κατάστασης των άσθενών”; Εκείνοι, στους οποίους είχαμε άκριβή διάγνωση έχουν την τάση να πηγαίνουν καλύτερα» δήλωσε ο καθηγητής.

Τό Βασιλικό Κολλέγιο Ψυχιατρικής διαθέτει όμάδα, που μελετά την «πνευματική» ιατρική.

Ο δόκτωρ Alan Sanderson, Σύμβουλος Ψυχιατρικής, έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον σε περιπτώσεις φαινομενικά άνεξήγητες και πιστεύει, ότι τά δαμο-

8. Είναι γνωστό τό μένος του «μεσσία» της Σαηεντολογίας Λ. Ρόν Χάμπαρντ έναντίον των ψυχιάτρων και της Ψυχιατρικής έπιστήμης. Η θυγατρική του C.C.H.R. -στη χώρα μας: Ε.Π.Α.Ν.Δ.Ι.- είναι ο μοχλός πίεσης, κατά της Ψυχιατρικής διεθνώς. Βλ. και ΔΙΑΛΟΓΟΣ 21, σελ. 41 & 36, σελ. 37.

9. Μετάφραση από τό περιοδικό Fair News, 2/2005, σελ. 8.

10. Βλέπε και: ΔΙΑΛΟΓΟΣ, τ. 40, σελ. 27.

νικά πνεύματα είναι ένα ιδιαίτερος πραγματικό και τρομακτικό φαινόμενο. «Είναι πολύ περισσότερο κοινό από ό,τι θά πίστευε κανείς. Χρησιμοποιώντας κάποιος την “πνευματιστική δέλτο”¹¹ ή εάν ζητά από τα πνεύματα να επικοινωνήσουν και να ξερθουν στη δική μας τήν πλευρά, τότε υπάρχει ο κίνδυνος να προσκολληθεί τό πνεύμα στον άνθρωπο». Ο δόκτωρ Sanderson δέν άρέσκειται νά χρησιμοποιεί τόν όρο «έξορκισμός», προτιμά νά χρησιμοποιεί τόν όρο «πνευματική άπελευθέρωση».

«Δαμιονισμένα» άτομα άντιμετωπίζονταν για πολλά χρόνια ως άνθρωποι μέ διανοητικά προβλήματα χωρίς προφανή λόγο. Οι ψυχίατροι έρευνώντας βαθύτερα άνακαλύπτουν, ότι τά άτομα αυτά έχουν άσκήσει τήν μαγεία ή άλλες άποκρυφιστικές πρακτικές. Εάν οι συμβατικές θεραπείες άποτύχουν, μπορεί νά προταθεί, μέ Ιατρική συναίνεση, ό έξορκισμός.

Σχόλιο τού ΔΙΑΛΟΓΟΥ: Για μία φορά άκόμη ή επιστημονική έρευνα διαπιστώνει αυτό πού ή Έκκλησία άποδέχεται και διδάσκει επί 20 αιώνες.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗΣ;

Βόμβα στά θεμέλια τής Όμοιοπαθητικής μπορεί νά χαρακτηριστεί ή δημοσίευση τής 27^{ης} Αυγούστου 2005, στό έγκριτο και παγκοσμίου φήμης Ιατρικό περιοδικό «The Lancet»¹².

Η είδηση όπως ήταν φυσικό, άναδημοσιεύθηκε στόν διεθνή Τύπο. Στη χώρα μας φιλοξενήθηκε σε άρκετές έφημερίδες. Άναδημοδιεύουμε από άθηναϊκή έφημερίδα¹³ όσα έγραψε υπό τόν τίτλο «Η Όμοιοπαθητική δέν έχει άποτέλεσμα»:

«Τα κλινικά οφέλη που αποδίδονται στις ομοιοπαθητικές θεραπείες είναι τα ίδια με εκείνα των εικονικών¹⁴ φαρμάκων, σύμφωνα με μελέτη Ελβετών επιστημόνων, που δημοσιεύτηκε πρόσφατα στο έγκυρο, Ιατρικό περιοδικό «The Lancet». Οι ομοιοπαθητικές θεραπείες περιλαμβάνουν τη χορήγηση σε πολύ μικρές ποσότητες φυσικών ουσιών, οι οποίες σε μεγάλες ποσότητες προκαλούν τα ίδια ακριβώς συμπτώματα που εμφανίζει ο ασθενής. Επιπλέον, όσοι ακολουθούν την ομοιοπαθητική είναι υποχρεωμένοι να σταματήσουν την κατανάλωση διαφόρων ουσιών (όπως καφέ και τσαγιού) διότι επηρεάζουν την αποτελεσματικότητα των ομοιοπαθητικών φαρμάκων.

11. Ouija board. Χρησιμοποιείται στη μαντική και στόν πνευματισμό.

12. «The Lancet», τόμος 366, άριθ. 9487, 27 Αυγούστου 2005.

13. «Ο κόσμος τού Έπενδυτή», Σάββατο, 3 Σεπτ. 2005, σελ. 42.

14. Placebo ή «εικονικό φάρμακο» είναι ό όρος πού ή Ιατρική χρησιμοποιεί για νά χαρακτηρίσει ούσίες χωρίς καμία θεραπευτική άξία πού στοχεύουν στην ψυχολογική στήριξη τού οργανισμού τού άσθενη.

Προκειμένου να αξιολογηθούν οι ομοιοπαθητικές θεραπείες, μία ομάδα Ελβετών επιστημόνων έκανε το εξής: Έψαξε 19 ηλεκτρονικές βάσεις δεδομένων, που κάλυπταν την περίοδο 1995-2003, κατέγραψαν τα δεδομένα από κλινικές δοκιμές ομοιοπαθητικών φαρμάκων και τα συνέκριναν με τα δεδομένα από δοκιμές αντίστοιχων φαρμάκων της παραδοσιακής Ιατρικής. Οι ερευνητές, με επικεφαλής τον δρ. Matthias Egger από το Πανεπιστήμιο της Βέρνης, βρήκαν τελικώς 110 κλινικές δοκιμές και χρησιμοποίησαν ειδική στατιστική ανάλυση για να αξιολογήσουν τα αποτελέσματα κάθε δοκιμής. Το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξαν είναι ότι δεν βρήκαν πειστικές αποδείξεις ότι η ομοιοπαθητική ήταν καλύτερη από την εικονική θεραπεία, ενώ τα φάρμακα της παραδοσιακής Ιατρικής είχαν σαφή κλινικά οφέλη. Η δημοσίευση της μελέτης των Ελβετών επιστημόνων συνοδεύεται από άρθρο των συντακτών του «The Lancet», οι οποίοι επεσήμαναν ότι “τόρα οι γιατροί πρέπει να είναι ωμοί και ειλικρινείς με τους ασθενείς τους για την έλλειψη κλινικού οφέλους από την ομοιοπαθητική και με τον εαυτό τους για την άποτυχία της σύγχρονης Ιατρικής να ανταποκριθεί στις άνάγκες των ασθενών για εξατομικευμένη φροντίδα”.

Άραγε, θά υπάρξει μετά τήν είδηση αυτή άντίδραση μεταξύ τών «πιστών» τής Όμοιοπαθητικής ή ή έξάρτησή τους άπ’ αυτή είναι τό ίδιο ισχυρή όσο και τών «πιστών» τής άστρολογίας και τής «μελλοντολογίας»;

ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ. ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΥΛΛΑ ΣΤΗ ΧΑΡΥΒΔΗ;

Μήνας Νοέμβριος 2005 και για τά παιδιά ή περίοδος αυτή θά μπορούσε νά χαρακτηριστεί: «Άπό τή Σκύλλα στη Χάρυβδη».

α. Κυκλοφόρησε, τό Σάββατο, 12 Νοεμβρίου, σε έλληνική μετάφραση τό 6^ο βιβλίο τής Τζόαν Κ. Ρόουλιγκ «Ο Χάρι Πότερ και ό Ήμίαιμος Πρίγκιψ», σε έναν όγκώδη τόμο 672 σελίδων.

β. Ξεκίνησε, τήν Πέμπτη, 24 Νοεμβρίου, ή προβολή τής 4^{ης} ταινίας τής Warner Bros. «Ο Χάρι Πότερ και τό Κύπελλο τής Φωτιάς», τό όποιο κυκλοφορεί και σε Video Game για όλες τίς κονσόλες Βιντεοπαιχνιδιών.

Έτσι, λοιπόν, -όπως χαρακτηριστικά διαλαλούσαν οι υπεύθυνοι προώθησης τών πωλήσεων-, «Η μαγική στιγμή έφτασε»!

Δέν θά σχολιάσουμε τίς νέες φιέστες πού στήθηκαν, δυστυχώς σε πολλά καταξιωμένα κατά τά άλλα βιβλιοπωλεία. Ούτε τήν άσκηση ψυχολογικής πίεσης πού υπέστησαν οι γονείς μέσω διαφημίσεων και «ειδήσεων» στά Μ.Μ.Ε. Δέν θα επαναλάβουμε επίσης τούς έντυπωσιακούς πράγματι άριθμούς κυκλοφορίας τού βιβλίου, ούτε θά σχολιάσουμε τόν άριθμό τών

είσητηρίων στο κινηματογραφικό box office. Είναι γνωστά όλα αυτά ανά τό πανελλήνιο. Φρόντισαν γι' αυτή τήν «ένημέρωσή» μας τά Μ. Μ. Ε., από τή μιά «κατηγορώντας» τό καταλυτικό, τό άδίστακτο μάρκετινγκ αλλά ούσιαστικά συμμετέχοντας έντεχνα στην προώθηση τών πωλήσεων τών προϊόντων του νεαρού μάγου.

Θά μείνουμε μόνο σέ ένα γεγονός, σέ μία φράση πού άκούστηκε από τηλεοράσεως και πού συνοψίζει τήν άπαράδεκτη νοοτροπία όλων όσων προωθούν τό σύνδρομο Χάρι Πότερ, πίσω από τό χρωματιστό και «κεφάλτο» σκηνικό.

Άντιπρόσωπος του έλληνικού έκδοτικού οίκου πού μεταφράζει, προβάλλει και διακινεί τά βιβλία Χάρι Πότερ στή χώρα μας φέρεται νά δήλωσε μεταξύ άλλων από τηλεοράσεως: «Κάποιοι μās πολεμοϋν και ίσχυρίζονται ότι προσηλυτίζουμε τά παιδιά στή μαγεία. Φέρτε μου ένα παιδί πού διάβασε Χάρι Πότερ κι έγινε μάγος».

Τό «έπιχείρημα» είναι άφ' έαυτου άστείο, δέν άντέχει σέ κριτική θεώρηση και ούσιαστικά δέν χρειάζεται σχολίο, όμως δείχνει τό τί μπορούν νά μετέλθουν κάποιοι προκειμένου νά συνεχίσουν έφησυχασμένοι τό έργο τους, κερδοσκοπώντας σέ βάρος τής ψυχικής υγείας και τής προσωπικότητας τών παιδιών μας. Πώς θά μπορούσε άραγε νά διαγνωστεί και νά μετρηθεί έδω και τώρα ή φθορά μιās νεανικής ψυχής πού βαπτίστηκε στην άκαθαρότητα τής μαγείας και κάποτε στο μέλλον θά θελήσει νά προχωρήσει σέ βαθύτερη «ένημέρωση» σέ θέματα άποκρατισμού;

«Φέρτε μου ένα παιδί πού διάβασε Χάρι Πότερ κι έγινε μάγος». Άλήθεια, πόση άνευθυνότητα και πόση ύποκρισία μπορεί νά κρύβονται σέ τέτοιου είδους διατυπώσεις πού εύκολα γίνονται δυστυχώς άποδεκτές από ένα άφελές κοινό;

ΖΩΝΤΑΣ ΤΙΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΑΞΙΕΣ

Τό πρώτο δεκαήμερο του Νοεμβρίου, πολλά βιβλιοπωλεία τών Άθηνών φιλοξένησαν στίς προθήκες τους μικρή έγχρωμη άφίσσα πού προσκαλούσε τό κοινό νά παρακολουθήσει «Δημόσια Όμιλία» μέ τίτλο: **«Ζώντας τίς Άνθρώπινες Αξίες»**, στίς 13/11/2005, στίς 7,00'μ.μ., στο Θέατρο «ΟΡΑΜΑ» του κ. Κώστα Πρέκα, στον Χολαργό, μέ όμιλητή τόν Sri Sri Ravi Shankar. Ύπότιτλος τής «Δημόσιας Όμιλίας»: **«Γνώση, Μουσική και Διαλογισμός»**.

Στό άριστερό μέρος τής άφίσσας ή φωτογραφία του ίνδοϋ όμιλητου, ένω από κάτω διάφορα κείμενα πού ένημέρωναν ότι:

«Ο Sri Sri Ravi Shankar είναι ανθρωπιστικός ηγέτης και ειρηνοποιός, με διεθνή δράση. Το βαθυστόχαστο μήνυμά του, περί αγάπης και πρακτικής σοφίας έχει φθάσει σε εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο το κόσμο. Ο Sri Sri Ravi Shankar έχει επίσης ιδρύσει

πολλούς ανθρωπιστικούς και φιλανθρωπικούς οργανισμούς σε περισσότερες από 145 χώρες».

Και γιά τό ίδρυμα «Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ», πού αναφέρεται ότι άνήκει στον όμιλητή αναφέρονταν τά εξής:

«Σαν μια μη κρατική οργάνωση, το Ίδρυμα Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ συνεργάζεται με ιδιαίτερο συμβουλευτικό ρόλο στο Οικονομικό & Κοινωνικό Συμβούλιο (ECOSOC) των Ενωμένων Εθνών (UN), συμμετέχοντας σε διάφορες επιτροπές και δραστηριότητες, σχετικές με την υγεία, την εκπαίδευση, την αυτοσυντηρούμενη εξέλιξη και την επίλυση συγκρούσεων».

Παραπάνω από 20 εκατομμύρια ανθρώπους έχουν ωφεληθεί από τα προγράμματα του ιδρύματος ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.»

Τίς επόμενες ήμέρες, έκαναν τήν εμφάνισή τους μεγάλες έγχρωμες άφίσσες-«σάντουιτς», άναρτημένες στους στήλους ήλεκτροφωτισμού τής νησίδας τής λεωφόρου Μεσογείων, από Άθήνα μέχρι τόν Σταυρό Άγίας Παρασκευής, επί συνολικής διαδρομής 10 χιλιομέτρων περίπου μέ τήν ίδια πρόσκληση και περιεχόμενο. Παρόμοιες άφίσσες άναρτήθηκαν και στην Κηφισιά καθώς και σέ άλλα γειτονικά προάστια.

Τήν επομένη, συνεργάτες τής Π. Ε. Γ. επισκέφθηκαν τό διαδίκτυο (Internet) στίς διευθύνσεις: www.srisriravishankar.org www.iahv.org & www.artofliving.org πού άνέγραφε ή οργάνωση γιά νά διαπιστώσουν μεγάλη προβολή ποιικιλίας δραστηριοτήτων τής οργάνωσης.

Στή συνέχεια, ή έρευνα τών συνεργατών προσανατολίστηκε προς τίς συνεργαζόμενες μέ τήν Π. Ε. Γ. «Πρωτοβουλίες Γονέων» τής άλλοδαπής, γιά νά διαπιστωθεί ότι δέν επρόκειτο γιά τά όσα οί ίστοσελίδες του όμιλητου διαφήμιζαν, αλλά γιά γνωστόν στο έξωτερικό γκουρού, πράγμα τό όποιο γινόταν ήδη άντιληπτό από τήν αναφορά τής άφίσσας στην τεχνική του «διαλογισμού».

Άκολούθησε τό κατωτέρω κείμενο τό όποιο άπεστάλει στους όμορους Ίερούς Ναούς τής περιοχής, και στά Δημοτικά Καταστήματα.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ τής Π.Ε.Γ.

Ο Sri Sri Ravi Shankar, «Δημόσια Όμιλία» του οποίου εξαγγέλθηκε ότι θα πραγματοποιηθεί την Κυριακή, 13/11/ 2005, στο Θέατρο «ΟΡΑΜΑ», Κώστα Πρέκα, στον Παπάγο, είναι ένας ινδός γκουρού και οι «Ανθρώπινες Αξίες» στις οποίες αναφέρεται παραπέμπουν στην ινδουϊστική θεολογία, κοσμολογία και ανθρωπολογία, κάτι που γίνεται σαφές κι από την αναφορά της πρακτικής του Διαλογισμού στον τίτλο της ομιλίας του: «Γνώση, Μουσική και Διαλογισμός».

Προς άρση παρεξηγήσεως, δεν πρόκειται για τον βιρτουόζο του Sitar, Ravi Shankar, γνωστό

και από το παρελθόν για τις μουσικές συναυλίες του και στη χώρα μας. Ο συγκεκριμένος Sri Sri Ravi Shankar είναι ένας γκουρού, προσφωνούμενος από τους οπαδούς του «η Αυτού Αγιότης ο Sri Sri Ravi Shankar» (His Holiness Sri Sri Ravi Shankar), που πρώτη φορά εμφανίζεται στην Ελλάδα και με θεματολογία όχι μόνο «Μουσική», αλλά και «Γνώση και Διαλογισμό».

Ως γνωστόν, η θρησκευτική πρακτική του διαλογισμού –σε αντιπαράθεση με την προσευχή– είναι μία αποκρυφιστική πρακτική, ασυμβίβαστη με την χριστιανική πίστη και απαράδεκτη κατά τη διδασκαλία της Εκκλησίας η δε «Γνώση» η προσφερόμενη από αυτούς τους κύκλους αφορά στην αποκρυφιστική εκδοχή και καμία σχέση δεν έχει με την επιστήμη.

Ο Sri Sri Ravi Shankar, εμφανίζεται σαν ανθρωπιστής ηγέτης και ειρηνοποιός όμως με τη διεθνή δράση του προωθεί –όπως και πληθώρα άλλων γκουρού– τον γκουρούισμό στα πλαίσια της «Νέας Εποχής».

Πληροφορίες σχετικά με το θέμα μπορείτε διευκολογητικά να βρείτε και στις ιστοσελίδες:

<http://www.rickcross.com/groups/artofliving.html>

<http://www.rickcross.com/reference/artofliving/artofliving1.html>

Ο Πρόεδρος του Δ. Σ.
Κωνσταντίνος Παπαχριστοδούλου

Η «όμιλία» και η πρακτική διαλογισμού, που τή συνόδευσε πραγματοποιήθηκε, τελικά, όχι στο Θέατρο «ΟΡΑΜΑ», αλλά σε προσκεϊμένο γυμναστήριο, καθώς ο κ. Κώστας Πρέκας, αντιλαμβανόμενος τήν παγίδευση από τήν γκουρούιστική οργάνωση, ανέκαλεσε τήν άδεια χρήσης του χώρου του.

Η προσέλευση –120 άνθρωποι, εκ των οποίων οι μισοί αποτελούσαν τούς εκ του έξωτεριού πιστούς του γκουρού– δεν είχε προφανώς τήν αναμενόμενη από τούς διοργανωτές τής «εκδήλωσης» συμμετοχή.

Μία νέα ομάδα του δικτύου τής «Νέας Έποχής», με διδασκαλία ασυμβίβαστη προς τήν Όρθοδοξη Χριστιανική πίστη προσπάθησε να δημιουργήσει προσβάσεις και στή χώρα μας. Θά καταφέρει να παρασύρει βαπτισμένους Όρθοδόξους; Ο καιρός θά δείξει... Θά έξαρτηθεί κι από τήν δική μας έπαρση ή όλιγορρία.

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΕΠΗΡΕΑΣΜΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΟΣ

Η διαστρέβλωση τής πραγματικότητας είναι στίς μέρες μας εύκολη υπόθεση. Λαμπρό παράδειγμα η περίπτωση του Δερβίση και Σείχη των Σούφι κ. Τάκι Άλεξί-

ου¹⁵, ό οποίος μετά τήν καταδίκη του από τό Τριμελές Πλημμελειοδικείο τής Ρόδου και έν όψει τής εκδίκασής του στό δευτεροβάθμιο δικαστήριο έσπευσε να δημιουργήσει τό κατάλληλο κλίμα υπέρ αυτού μέ στόχο τήν προσαρμογή τής νέας δικαστικής αποφάσεως στά δικά του μέτρα. Έτσι, φαίνεται ότι έπεισε τό έλληνικό τιμήμα τής «Διεθνούς Άμνηστίας» να άποστείλει έκφοβιστική έπιστολή υπό μορφήν Δελτίου Τύπου προς τόν Υπουργό Δικαιοσύνης και προς τόν ήμερήσιο Τύπο.

Άν και κάποιες έφημερίδες παγιδεύτηκαν, όμως υπήρξαν και έξαιρέσεις. Χαρακτηριστικό δείγμα τό παρακάτω δημοσίευμα από έφημερίδα τής άκριτικής Κομοτηνής, περιοχής που γνώρισε καλά τήν δραστηριότητα του Σείχη και τής ομάδας του μέ τίτλο:

«Επικαλείται “Εκκλησιαστική Κ. Υ. Π.” για να παραποιήσει την πραγματικότητα¹⁶».

Μεθοδευμένες κινήσεις; Τι άλλο μπορεί να πει κανείς! Και κατά την εκδίκαση της προηγούμενης δίκης (Τριμελές Πλημμελειοδικείο Ρόδου 1/7/05) των οργάνων της ΠΑΝ.Ι.Φ.Ε. (Άλεξίου, Γρ. Μπαϊρακτάρη και Εύα Άνδρουτσοπούλου) δημοσιεύτηκαν, 24 ώρες πριν, οι απόψεις των ΠΑΝΙΦΕτζήδων ως αλήθειες για να «θολώσουν» την υπόθεση.

Έτσι και αυτή τη φορά, μια μέρα πριν από την εκδίκαση στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο (6/12/05) διαβάζουμε στην εφημ. «ΤΑ ΝΕΑ» 5/12/05 των Αθηνών άλλα αντί άλλων για το κατηγορητήριο του μέγα Δερβίση Ισλαμικών ταγμάτων Τάκι Άλεξίου. Ενώ πρωτόδικα καταδικάστηκε σε 25μηνη φυλάκιση ως ηθικός αυτουργός για τα πάμπολλα «μαρτύρια» που υπέστη η γιατρός Χαρίκλεια Άνδρουτσοπούλου από τούς πρώην συνεργάτες της οργάνωσης, όταν θέλησε να αποχωρήσει από τη σουφιστική οργάνωση του Άλεξίου, σήμερα, πάλι μια μέρα πριν το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο, παρουσιάζεται ο Σείχης και Δερβίσης ως αδικημένος ήρωας, διωκόμενος δήθεν από την εκκλησιαστική ΚΥΠ!!!

Εμείς εδώ στη Θράκη που ζήσαμε τις δραστηριότητες της οργάνωσης των Σούφι (παρουσιαζόμενη ως φιλοσοφική εταιρεία) βλέπαμε ότι παρά την αγανάκτηση των συμπολιτών μας, η εκκλησία, δεν ενήργησε και δεν έλαβε διωκτικές θέσεις.

Είναι, όπως φαίνεται, συνήθης τακτική της ΠΑΝ.Ι.Φ.Ε. όταν κάποιος δεν συμφωνεί με τον αρχηγό της να βρίσκονται τρόποι σπύλωσής του και καταδίωξής του με πλασματικές κατηγορίες. Όπως συμβαίνει με την Εκκλησία, με την γιατρό που απεχώρησε, με δικαστικούς (π.χ. κ. Αγγελής που απεκάλυψε τις αλήθειες των στόχων της οργάνωσης) κλπ.

Στην παγίδα, υποθέτουμε, της παραπληροφόρησης έπεσε η δημοσιογράφος της εφημερίδας «ΤΑ ΝΕΑ» αγνοώντας προφανώς την αλήθεια και την πραγματικότητα της υπόθεσης».

15. Βλέπε και: ΔΙΑΛΟΓΟΣ, τεύχος 41, σελ. 26.

16. «Η ΠΑΤΡΙΔΑ» (Πανθρακική Καθημερινή Έφημερίδα), Τρίτη 6 Δεκεμβρίου 2005.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Μας κοινοποιήθηκε επιστολή του κ. Γ. Βλάχου ή όποια εστάλει προφανώς προς τον Τύπο, την όποια και δημοσιεύουμε.

**ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΠΟΚΑΘΑΡΣΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ & ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΩΝ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΤΙΚΗ ΘΕΜΑΤΟΛΟΓΙΑ**

ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ 83, 106 81 ΑΘΗΝΑ
17 Νοεμβρίου 2005

Θέμα: **Δημοσιογραφία ή Μαφία;**

Κύριε Διευθυντά,

Διαπίστωση πρώτη: Συχνά στον κινηματογράφο, ως νέοι, είχαμε παρακολουθήσει σε αστυνομικές ταινίες κακοποιούς να παίρνουν «προστασία» από επιχειρηματίες -συχνά ιδιοκτήτες νυκτερινών κέντρων- για να τους «προστατεύσουν» από κάθε κακό, που θα μπορούσε να τους συμβεί, εννοώντας φυσικά ότι αν δεν πληρώσουν, το κακό θα τους συμβεί από τους ίδιους τους επίδοξους «προστάτες».

Διαπίστωση δεύτερη: Η λέξη «ιός» χαρακτηρίζει ένα ανεγκέφαλο παράσιτο το οποίο, κάτω από συνθήκες μόλυνσης, προσβάλλει ανεξέλεγκτα όποιους βρει. Δεν κάνει διάκριση ανάμεσα σε πλούσιους ή φτωχούς, ηθικούς ή ανήθικους, ψηλούς ή κοντούς.

Διαπίστωση τρίτη: Η «σταυροφορία» που ξεκίνησαν τα Μ. Μ. Ε. για την κάθαρση σε όλους τους τομείς του ελληνικού βίου, αρχής γενομένης από την Εκκλησία, την Δικαιοσύνη και την Δημόσια Υγεία (ακατάλληλα τρόφιμα κ.τ.λ.) καλόν είναι να προχωρήσει και στην αυτοκάθαρση των «σταυροφόρων». Δεν είναι ηθικό η «4η εξουσία» να έχει λόγο επί παντός επιστητού, να κρίνει τον καθένα και να μην είναι σε θέση να τολμά να κρίνει τον εαυτό της. Ίσως βέβαια η πρόταση να ακούγεται κάπως... «ρομαντική», όμως αυτό απαιτεί και η δημοσιογραφική δεοντολογία.

Διαπίστωση τέταρτη: Μήπως θα πρέπει να αυτοκριθεί και να αυτοκαθαρθεί το ένθετο εκείνο της πολύ γνωστής μας ημερησίας εφημερίδας που ενώ δείχνει ότι ξεσκεπάζει σκάνδαλα όμως στην ουσία βάλλει -και με ανέντιμο συχνά τρόπο- εναντίον εκείνων που θεωρεί αντιπάλους του -ειδικά την Εκκλησία;

Γιατί δεν είναι έντιμο να προσπαθεί ο δημοσιογράφος -... - να εξουθενώσει τον κατ' αυτόν αντίπαλό του ενώ εκείνος προσπαθεί για τη σωτηρία ανθρωπίνων ψυχών και υπάρξεων.

Και για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι: Είναι ανέντιμο και ανεπίτρεπτο να δημοσιεύει το εν λόγω ένθετο φανταστικά δυσφημιστικά σενάρια την προηγούμενη της εκδίκασης υποθέσεων -που αφορούν στην προσπάθεια διαστρέβλωσης της προσωπικότητας και της χειραγώγησης ανθρωπίνων υπάρξεων από αδίστακτους αποκρυφιστές και γκουρού- παρουσιάζοντας τους μάρτυρες κατηγορίας ως ανυπόληπτους με σκοπό τον επηρεασμό και εκφοβισμό του δικαστηρίου. Αυτό συνέβη συχνά στο παρελθόν εις βάρος του αποθανόντος π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου, στη συνέχεια εναντίον του Γραμματέως της Συνοδικής Επιτροπής επί των Αιρέσεων, της Εκκλησίας της Ελλάδος π. Κυριακού Τσουρού και πρόσφατα εναντίον του Υπευθύνου της Π. Ε. Γ. Βορείου Ελλάδος π. Αρσενίου Βλιαγκόφτη.

Και ο νούν νοήτω...

Φιλικά

Γεράσιμος Βλάχος
Κοινωνικός Λειτουργός.

Κοινοποίηση:

Συνοδική Επιτροπή επί των Αιρέσεων της Εκκλησίας της Ελλάδος, Fax: 2107272244.

Πανελλήνια Ένωση Γονέων για την Προστασία της Οικογένειας και του Ατόμου, Fax: 2106082219.

Θεσσαλονίκη 25 Σεπτεμβρίου 2005

Αγαπητοί φίλοι,

Ονομάζομαι Αικατερίνη Τσαλαμπούνη και είμαι καθηγήτρια θεολόγος στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση. Από μία συνάδελφο πληροφορήθηκα για το περιοδικό σας ΔΙΑΛΟΓΟΣ και είχα την ευκαιρία να ρίξω μια ματιά σε κάποια από τα προηγούμενα τεύχη, τα οποία με εντυπωσίασαν.

Θα ήθελα να σας παρακαλέσω λοιπόν να με εγγράψετε στους καταλόγους των συνδρομητών του και να μου το στέλνετε στη διεύθυνση που υπάρχει παραπάνω. Σας παρακαλώ επίσης να με πληροφορήσετε για το ύψος της συνδρομής και τον τρόπο καταβολής του.

Τέτοιες προσπάθειες, όπως η δική σας, είναι πραγματικά αξιέπαινες. Σας ευχαριστώ εκ των προτέρων.

Φιλικά

Αικατερίνη Τσαλαμπούνη

ΟΜΑΔΕΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Λειτουργούν εφέτος, στά πλαίσια της Π.Ε.Γ., οι έξις Όμαδες Μελέτης του Σκηνικού τών Αιρέσεων και της Παραθορησκείας:

1. Όμαδα Μελέτης τής ιστορίας, εξέλιξης, διδασκαλίας και δράσης τής Έταιρίας «Σκοπιά» τών «Μαρτύρων του Ίεχωβά» (Κάθε Τετάρτη, 6.00'-7.00' μ.μ.)

2. Όμαδα Μελέτης τής ιστορίας, εξέλιξης, διδασκαλίας και δράσης τών Πεντηκοστιανών. (Κάθε Δευτέρα, 6.00'-8.00' μ.μ.)

3. Όμαδα Μελέτης τής ιστορίας, εξέλιξης, διδασκαλίας και δράσης τής Νεοειδωλολατρίας. (Κάθε Δευτέρα, 6.30'-8.30' μ.μ.)

4. Όμαδα Μελέτης του σκηνικού τής «Νέας Έποχής» (Γκουρουϊστικές, Άποκρυφιστικές, Έναλλακτικές, Νεο-Γνωστικές, Σατανιστικές, κ.λπ. ομάδες). (Κάθε Τετάρτη, 7.00'-8.00' μ.μ.)

Τά Μαθήματα πραγματοποιούνται σε αίθουσα του Ένοριακού Κέντρου τής Άγίας Παρασκευής (Άποστόλου Παύλου 10, δύο δρόμους δεξιά, μετά τήν Ε.Ρ.Τ.). Τηλ. έπικοινωνίας: 210 6396665.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ

του κ. Κωνσταντίνου Παπαδημητρακόπουλου.
Ένα νέο βιβλίο από τίσ Έκδόσεις Φωτοδότες.

Μέ όσα αναπτύσσονται στό βιβλίο αυτό, μέ δυνατά έπιχειρήματα και ντοκουμέντα, θά γίνει κατανοητό:

- Άπό πού προέρχονται τά ρεύματα και οι τάσεις σήμερα σε ό,τιδήποτε αφορά στή Νέα Γενιά.

- Πώς διαδίδονται όλα αυτά μέ ταχύτητα φωτός παντού σε όλα τά παιδιά και τούς νέους του πλανήτη.

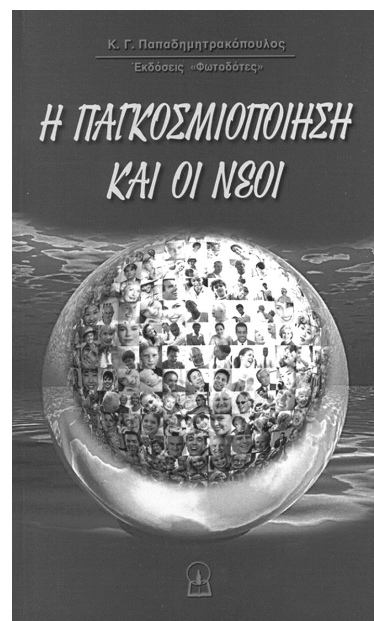
- Γιατί τά υίοθετούν και ... τά αγαπούν (!) αυτά οι νέοι και μάλιστα μέ πάθος.

- Άλλά και γιατί μās ξενίζουν, βρίσκονται έξω και πέραν άπ' τίσ Έλληνορθόδοξες παραδόσεις μας, είναι άκρωσ κοσμικά, σαφώς άμαρτωλά κι' ώς εκ τούτου φθοροποιά και καταστρεπτικά!

Ναί, προσδιορίζεται μέ σαφήνεια ή άλήθεια τών πραγμάτων ώστε, και οι νέοι νά τά έχουν ύπ' όψη

τους πριν τά υίοθετήσουν κι' εκείνοι που αγαπούν και μοχθούν για τή Νέα Γενιά νά γνωρίζουν τήν πηγή και τήν αίτία όσων σήμερα συμβαίνουν, ενεργώντας αναλόγως.

Γιατί καλό, καλύτερο είναι, όλοι μας νά είμαστε ενημερωμένοι, ύποψιασμένοι και προβληματισμένοι, καθορίζοντας και τή στάση μας όπως τήν κρίνουμε καλύτερα...



ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ

Άπό τό Ραδιοφωνικό Σταθμό τής Έκκλησίας τής Έλλάδος, **89,5 FM**, μεταδίδονται οι έξις έκπομπές:

1) Όρθόδοξη Μαρτυρία & Ζωή. Παρασκευή, 12.30-13.00.

Έπιμελείται και παρουσιάζει ό Γραμματέύς τής Σ. Ε. επί τών αιρέσεων, π. Κυριακός Τσουρός.

2) Σεμινάριο Όρθοδόξου Πίστewς. Τετάρτη, 15.00-16.00 & 4.00-5.00.

Παραγωγός: Π. Ε. Γ. (Πανελλήνια Ένωση Γονέων για τήν Προστασία του Έλληνορθοδόξου Πολιτισμού, τής Οικογενείας και του Άτόμου). Παρουσιάστρια: κ. Αικατερίνη Άναγνωστοπούλου.

3) Έκκλησία και Αιρέσεις. Πέμπτη, 16.00-16.30 & 2.00-2.30.

Παραγωγός: Π. Ε. Γ., σε συνεργασία μέ τή Σ. Ε. επί τών αιρέσεων. Παρουσιάστρια: κ. Αικατερίνη Άναγνωστοπούλου.

4) Όρθοδοξία και κακοδοξία. Πέμπτη, 20.30-21.00

Έπιμελείται και παρουσιάζει ό Άρχιμ. π. Δανιήλ Γούβαλης.

Ίστοσελίδα τής ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ: www.ecclesia.gr, e-mail: iera-synodos@ecclesia.gr

Ίστοσελίδα τής Π. Ε. Γ.: www.ppu.gr

Ο ΝΙΚ ΜΑΡΒΕΛ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟ ΘΗΡΙΟ

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΜΕΝΟ ΣΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΜΗΛΙΩΝΗ.

Mark Elias Johns

Μετάφραση-προσαρμογή: Ιωάννου Κ. Μηλιώνη

Ο Νικ Μάρβελ



και ο Πόλεμος με το Θηρίο

ΤΟ "ΠΑΙΔΙΚΟ" ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΠΑΤΡΑ 2006

ΓΙΑΤΙ ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ ΝΑ ΕΚΔΟΘΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ;

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ -ΑΠΟ 9 ΜΕΧΡΙ 99 ΕΤΩΝ-, ΜΑΣ ΕΧΟΥΝ ΣΥΝΗΘΙΣΕΙ ΣΕ ΜΙΑ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ. ΑΛΛΑ ΕΝΩ ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΤΟ ΚΑΛΟ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ -ΣΕ ΚΑΠΟΙΕΣ ΒΕΒΑΙΑ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ «ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ», ΣΥΧΝΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ ΤΟ ΚΑΚΟ- ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΜΑΣ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΣΥΧΝΑ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΝΑ ΜΕΤΑΚΙΝΟΥΝ ΤΗΝ «ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΜΕΤΑΞΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΚΑΚΟΥ», ΟΠΟΥ ΤΟΥΣ ΒΟΛΕΥΕΙ, ΞΕΧΝΩΝΤΑΣ ΟΤΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΧΕΙ ΣΑΝ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥ ΣΤΟΧΟ ΝΑ ΨΥΧΑΓΩΓΕΙ, ΔΗΛΑΔΗ, ΝΑ ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ.

ΕΤΣΙ, ΦΤΑΣΑΜΕ ΣΗΜΕΡΑ, ΝΑ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΩΣ ΚΑΛΟ, ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΚΑΚΟ ΚΑΙ ΟΛΕΘΡΙΟ ΠΡΙΝ ΔΕΚΑ Ή ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ, ΕΝΩ ΩΣ ΚΑΚΟ ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ Ο,ΤΙ ΛΟΓΙΖΟΤΑΝ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΦΡΙΚΤΑ ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟ.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΛΕΞΗ ΠΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΙ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ: ΑΝΑΛΓΗΣΙΑ ΗΘΙΚΗ, ΔΗΛΑΔΗ, ΗΘΙΚΗ ΠΩΡΩΣΗ.

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ Η «ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ» ΕΧΕΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΜΕΤΑΤΕΘΕΙ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΥ, ΟΠΟΥ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΝΑ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ «ΚΑΛΗ ΜΑΓΕΙΑ» Ή «ΛΕΥΚΗ ΜΑΓΕΙΑ» ΚΑΙ ΝΑ ΤΗΝ ΠΡΟΒΑΛΛΟΥΝ ΣΑΝ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟ ΠΡΟΤΥΠΟ.

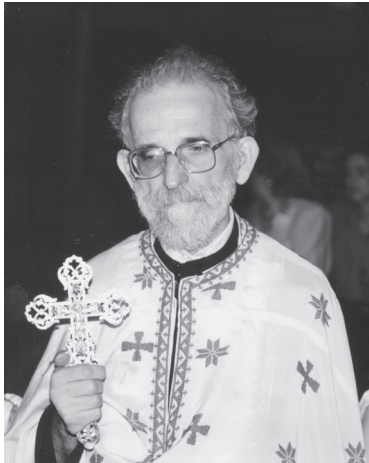
ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ: «Ο ΝΙΚ ΜΑΡΒΕΛ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΤΟ ΘΗΡΙΟ», ΣΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΕ ΛΙΓΟ ΘΑ ΚΡΑΤΑΤΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ, ΚΑΤΑΒΛΗΘΗΚΕ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΝΑ ΕΠΑΝΕΛΘΕΙ Η «ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΜΕΤΑΞΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΚΑΚΟΥ» ΣΤΗ ΣΩΣΤΗ ΤΗΣ ΘΕΣΗ.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ «ΚΑΛΗ ΜΑΓΕΙΑ»! Η ΜΑΓΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΗ, ΕΩΣΦΟΡΙΚΗ, Η «ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ»!

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΣΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ Ή ΣΤΑ ☎ 210 6009.439
2610 275022, 210 6396.665,
210 6082.271 & 210 5238.305.

● Ο «ΝΙΚ ΜΑΡΒΕΛ» ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ «ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ», ΑΛΛΙΩΤΙΚΟ ΑΠΟ Τ' ΑΛΛΑ ● ΕΙΝΑΙ ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΙΑΣ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΜΕΣΑ Σ' ΑΥΤΟ, ΤΑ ΝΕΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΟΥΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ, ΜΕ ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΧΗΜΙΑ ΤΟΥ ΚΙ ΙΣΩΣ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΝΑ ΘΕΛΗΣΟΥΝ Ν' ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΟΥΝ ΤΑ ΚΑΛΑ ● ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ «ΜΟΝΤΕΡΝΟ» ΒΙΒΛΙΟ, ΠΟΥ ΜΙΛΑ ΣΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΠΟΥ ΑΥΤΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΕΡΝΑ ΚΑΠΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, ΠΟΥ ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΠΑΙΔΙΑ ΙΣΩΣ ΔΕΝ ΑΚΟΥΣΑΝ ΠΟΤΕ ΚΙ ΙΣΩΣ ΔΕΝ ΦΑΝΤΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΝ ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ● ΓΡΑΦΤΗΚΕ ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΟΥ, ΑΛΛΑ ΕΙΔΙΚΑ, ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ «ΓΕΙΤΟΝΑ», ΠΟΥ

ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΟΛΛΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ● ΚΑΠΟΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΟΥ ΕΜΠΛΕΚΟΝΤΑΙ ΣΤΟ «ΜΥΘΟ» ΕΙΝΑΙ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ, ΚΑΠΟΙΑ ΑΛΛΑ ΟΧΙ, ΚΙ ΑΠΟ ΕΞΕΝΑ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΝΑ ΒΡΕΙΣ ΤΕΛΙΚΑ ΤΗΝ ΑΚΡΗ ● ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΕΙΣ ΤΟ «ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ» ΑΥΤΟ. ΘΑ ΣΟΥ ΛΥΣΕΙ ΠΟΛΛΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ, ΠΡΙΝ ΣΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ● ΔΙΑΒΑΣΕ ΤΟ, ΔΙΑΔΩΣΕ ΤΟ, ΧΑΡΙΣΕ ΤΟ ΟΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙΣ!



ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου

1. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη - Λατρεία - Ζωή.
2. The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life.
3. Ἡ Ὁρθοδοξία μας.
4. Ρωμαιοκαθολικισμός, Προτεσταντισμός καί Ὁρθοδοξία.
5. Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καί παραχριστιανικῶν ομάδων, ἔκδ. Γ'.
6. Πεντηκοστιανοί καί Ὁρθοδοξία. Ἱστορία - Διδασκαλία - Ὁριοθέτηση.
7. Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, Νέα Ἐποχή, ἔκδ. Γ'.
8. Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία.
9. Μετεναρ୍କωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη Θεώρηση τοῦ Κακοῦ, ἔκδ. Β'.
10. Διαλογισμός ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση.
11. Ντοκουμέντα γιά τίς αἱρέσεις καί τήν παραθρησκεία.
12. Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σέ δρόμο τοῦ Ἐωσφόρου.
13. Νεοφανεῖς αἱρέσεις – Καταστροφικές Λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.
14. Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὀλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ομάδων.
15. Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας – Γενική θεώρηση, Καμπάλλα, Ἀλχημεία, Ροδόσταυροι κλπ. (τεύχη 1-20).
16. Νεοσατανισμός, Ὁρθόδοξη θεώρηση καί ἀντιμετώπιση.
17. Ἐγγληματικό δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν.
18. Ἡ ἀστρολογία στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.
19. Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.

20. Προβληματική καί στρατηγική στήν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.
21. Ἡ Λατρεία τῆς «Σκοπιᾶς», μία δικτατορία στό Μπροῦκλιν, τόμοι Α', Β' καί Γ'.
22. Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Πρακτικός ὁδηγός γιά τήν οἰκογένεια.
23. Τό Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἄκομη συνιστοῦμε

24. Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη. Ὀλοκληρωτικές πνευματικές ἐξαρτήσεις. Πανορθόδοξη ἀντιμετώπιση, ἔκδ. Ζ' Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως, Ἀλιάρτος 20-26/9/1995.
25. Νικολάου Σταυριανίδη, Θρησκευτική Ἐλευθερία, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
26. Νικολάου Σταυριανίδη, Θεοσοφία - «Νέα Ἐποχή», Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
27. Μοναχῆς Ἀντωνίας, Νεοπεντηκοστιανοί στήν Ἑλλάδα, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
28. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, Σχεδιάγραμμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
29. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, Σαηεντολογία. Γνωστή θρησκεία ἢ παραθρησκεία; Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
30. Λεωνίδου Ι. Φιλιππίδου. Ἡ Παγκόσμιος προσοδογία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ, Ἀθήνα, ἔκδ. ΠΕΓ.
31. Ἰωάννου Μηλιῶνη, «Ναί ἢ ΟΧΙ στο Χάρι Πότερ;», Δ' ἔκδοση, Ἀθήνα, ΠΕΓ.

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων πού συνιστοῦμε

1. Ἡ Ὁμοιοπαθητική ἀσυμβίβαστη μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἔκδ. Πρωτοβουλίας Γονέων Βορείου Ἑλλάδος γιά τήν Προστασία τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου, Πολύγυρος Χαλκιδικῆς (τηλ. 23710-41880).
2. Ἀρχιμανδρίτη Χριστοφόρου Τσιάκκα, Νεοφανεῖς Αἱρέσεις – Ποιμαντική, κοινωνική καί νομική ἀντιμετώπισή τους, ΠΕΓ Κύπρου.
3. Α' Εὐρωπαϊκή συνδιάσκεψη - Καταστροφικές λατρεῖες καί ψυχο-ομάδες, Λεμεσός, ἔκδ. ΠΕΓ Κύπρου (τηλ. 003-5725-712839).
4. Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλαγκόφτη, Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μιά πραγματική ἀπειλή, ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ.: 2310-222.511).

Τά παραπάνω βιβλία διατίθενται στά βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δέν βρῖσκετε τά βιβλία 1-31, μπορεῖτε νά ἀπευθυνθεῖτε στήν ΠΕΓ, τηλ. (210)6082271 & (210)6396665, προκειμένου νά σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπί ἀντικαταβολῆ.